Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΣ COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 145]

Ἡ Εὐμορφία κατετρύχετο ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ. Μόλις ἠσθάνθη ὅτι τὴν ἐξήπλωσαν ἐπὶ κλίνης, ὅτι τῇ ἔδωκαν φάρμακον, ὅτι τὴν ἐκόμισαν, ἔπειτα εἰς τὸ λεωφορεῖον καὶ τὴν ἐκάθισαν ἐν τινι γωνίᾳ πλησίον τῆς Γυφτοπούλας. Καὶ αἱ δύο κορασίδες κατεῖχον τόπον ὅσον εἷς ἀνθρωπος συνήθους πάχους.

Ἡ Μαριά, ἥτις δὲν εἶχε πυρετόν, ἦτο ὀλίγον τι τεταραγμένη καὶ ἀνήσυχος περὶ τῆς ὑποδοχῆς ἥτις τὴν ἀνέμενε. Ἀλλὰ τὰ ἄγνωστα μέρη δι' ὧν διήρχοντο διεσκέδαζον τὴν ταραχήν της. Ἡ διασκέδασις δὲ αὕτη διελύθη ὅτε ἀφίκοντο εἰς τὸ Κατωχώρι. Εἶχε διέλθῃ ἄλλοτε τὸ χωρίον τοῦτο, καὶ τὰ πάντα ἦσαν γνωστὰ εἰς αὐτήν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπῆλθεν ἡ νὺξ καὶ ἔπαυσεν ἡ μονοτονία. Ἦτο δὲ σκότος ὅτε τὸ λεωφορεῖον ἐστάθη πλησίον τοῦ χανίου τῆς Κουκκουναριᾶς διὰ νὰ ἀλλάξῃ τοὺς ἵππους.

Ἡ Μαριὰ ἐπήδησε παρευθὺς ἀπὸ τοῦ λεωφορείου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανδοκεῖον. Συνήντησε δὲ τὴν πανδοκεύτριαν, ἥτις ἀνεφώνησε μετ' ἐκπλήξεως·

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΙΣ ΕΙΠΕ: «ΜΗ ΔΙΩΞΕΤΕ ΤΗΝ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑΝ»

«Ἡ Γυφτοπούλα! Καὶ ἡ Εὐμορφία; Κατακαϊμένα παιδιά, σᾶς γυρεύουν ἀπὸ χθές, ὁ πατέρας σου εἶνε σὰν τρελλὸς καὶ ἡ γιαγιά σου ὅλο καὶ κλαίει. Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε, Θεέ μου;

—Ἡ Εὐμορφία εἶνε ἐδῶ... ἐλᾶτε νὰ τὴν πάρετε νὰ μὴ τὴν πάρῃ τὸ λεωφορεῖον καὶ φύγῃ. Δὲν μπορεῖ νὰ περιπατήσῃ, εἶνε ἄρρωστη... Ἐχαθήκαμεν εἰς τὸ δάσος...

—Δοῦλος σας!, κυρά, εἶπεν ὁ ἡνίοχος τοῦ λεωφορείου προσερχόμενος καὶ κρατῶν τὸν σκοῦφόν του. Σᾶς ἔφερα τὰ δύο κοριτσάκια, καὶ σᾶς παρακαλεῖ ἡ κυρὰ Ἀστέρω νὰ τὰ στείλετε εἰς τοὺς γονεῖς των.

—Καλά, καλά, τὰ γνωρίζω τὰ κοριτσάκια καὶ τοὺς γονεῖς των. Δός μου πρῶτα τὸ ἄρρωστο... Ὦ! πῶς καίει! Δὲν εἶνε νὰ το ἀνεβάσωμε ἀπόψε 'ς τὸ χωριό του. Θὰ το πλαγιάσω καὶ θὰ στείλω νὰ φωνάξω τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἰατρόν.»

Ὅτε ἦλθον εἰς τὸ Χάνι τῆς Κουκκουναριᾶς ἡ κυρὰ Μαρία καὶ ὁ κῦρ Πέτρος κλαίοντες ὑπὸ χαρᾶς εὗρον πρὸ τῆς θύρας τοῦ πανδοκείου τὸν ἰατρὸν ἀναμένοντα αὐτούς.

«Ἡσυχάσατε καὶ ἡ μικρὰ εἶνε ἐπάνω καλὰ πλαγιασμένη καὶ ἀξιόλογα περιποιημένη· ἀναβῆτε μετὰ προσοχῆς καὶ μὴ ὁμιλῆτε μήπως τὴν ταράξητε. Καὶ ἔπειτα ἴσως δὲν θὰ σᾶς γνωρίσῃ...

—Ἀ! Θεέ μου! μήπως τὴν εὑρήκαμεν διὰ νὰ τὴν χάσωμεν διὰ παντός!

—Ὄχι, ὄχι, κυρὰ Μαρία, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἡ κυρὰ Ἀστέρω ἔχει τόπον νὰ μείνετε ἐδῶ ὅλοι σας, καὶ θὰ ξαναέλθω πάλιν νὰ την ἴδω τὴν μικράν μου ἀσθενῆ. Πρῶτα ὁ Θεὸς θὰ την ἰατρεύσωμεν.»

Ἔντρομοι καὶ περίλυποι ὅ τε πατὴρ καὶ ἡ μάμμη ἀνέβησαν τὴν κλίμακα.

Ἡ κυρὰ Ἀστέρω ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ἔκειτο ἡ Εὐμορφία πυρέσσουσα καὶ παραληροῦσα. Ἐσπαράχθη ἡ καρδία των ὅτε εἶδον τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σῶμα ἐξηπλωμένον ἐπὶ κλίνης μεγάλης, τὸ ὠχρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ τοὺς μεγάλους καὶ στίλβοντας ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν μικρὰν καὶ λεπτοφυᾶ χεῖρα τῆς Γυφτοπούλας ἥτις ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της.

Ὡς εἶδε τὸ πικρὸν τοῦτο θέαμα ἡ κυρὰ Μαρία δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ λυγμόν, ὁ δὲ κῦρ Πέτρος ἐποίησε σχῆμα ὀργίλον ὡς εἶδε τὴν Γυφτοπούλαν. Ἡ ἔνοχος Γυφτοπούλα ἅμα ἰδοῦσα τὸν κῦρ Πέτρον καὶ τὴν κυρὰ Μαρίαν ἐκινήθη νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ἡ Εὐμορφία ἀνωρθώθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀνεβόησε μετὰ φωνῆς ἐντρόμου «Μαριά! Μαριά μου! μὴ μου φύγῃς!»

Τότε ὁ ἰατρὸς ἐκάλεσε διὰ νεύματος ἔξω τοῦ δωματίου τὸν κῦρ Πέτρον καὶ τὴν μητέρα του καὶ τοις εἶπεν ἐπιτακτικῶς:

«Μὴ διώξετε τὴν Γυφτοπούλαν, καὶ μὴ ἀντιλέγετε εἰς τὴν ἄρρωστον, ἂν θέλετε νὰ ζήσῃ...»

Ἡ δὲ δύστηνος μάμμη ἔνδακρυς ἦλθεν ἡσύχως πλησίον τῆς κλίνης καὶ οὐδόλως ἐπιπλήξασα τὴν Μαριάν, ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα τῆς Εὐμορφίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙϚ'

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΥΣΤΗΡΑ—ΧΑΙΡΕΤΕ—ΕΝ ΤΗΙ ΦΥΛΑΚΙΗΙ

Τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀρρωστίας ὁ κῦρ Πέτρος καὶ ἡ κυρὰ Μαρία ἠναγκάζοντο διὰ τῆς βίας νὰ ὑπομένωσι τὴν παρουσίαν τῆς Γυφτοπούλας· αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτία τοῦ κινδύνου τῆς Εὐμορφίας των, ἴσως δὲ θὰ ἦτο αἰτία καὶ τοῦ θανάτου αὐτῆς, διότι ὁ ἰατρὸς ὅστις ἤρχετο καὶ την ἔβλεπε πεντάκις ἢ ἑξάκις τῆς ἡμέρας, εἶχε τὸ πρόσωπον σοβαρὸν καὶ σκυθρωπὸν καὶ οὐδεμίαν ἐξέφραζε γνώμην. Ἀλλ ἦτο τῶν ἀδυνάτων νὰ ἀπομακρύνωσι τὴν Γυφτοπούλαν, διότι ἡ Εὐμορφία οὐδένα ἄλλον ἐγνώριζε πλὴν αὐτῆς, ἡ δὲ ταραχή της ἐπραΰνετο καὶ κατέπαυε μόνον διὰ τῆς φωνῆς τῆς Γυφτοπούλας. Ἐὰν δέ, ἐν ᾧ ἡ Εὐμορφία ἐκοιμᾶτο, ἐξήρχετο ἡ Γυφτοπούλα ἐκ τοῦ δωματίου, παρευθὺς ἡ ἄρρωστος ἐτινάσσετο καὶ ἐψέλλιζε·

« Μαριά μου, φοβοῦμαι !... Μαριά, μὴ φεύγῃς !.. μὴ μ' ἀφίνεις μοναχήν ! . . . Κρυώνω ! ἔλα ζέστανέ με . . . θά με 'πάρῃ . . . Σῶσέ με . . . Μαριά !... »

Ἔπειτα δὲ πάλιν ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της ἐξηντλημένη, πυρέσσουσα, καὶ οὐδένα ἄλλον ἤθελε πλησίον της πλὴν τῆς Γυφτοπούλας. Εὐθὺς δὲ ὡς εἰσήρχετο ἡ Γυφτοπούλα καὶ τὴν ἐφίλει, ἐλάμβανε τὴν χεῖρά της καὶ ἀπεκοιμᾶτο.

« Αἴ, εἶπεν ὁ ἰατρὸς μετὰ τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἑβδομάδος, τώρα δυνάμεθα νὰ ἀναπνεύσωμεν, τὸ κορίτσι ἐσώθη καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν του συνετέλεσεν ἡ Γυφτοπούλα ὅσον καὶ ἐγώ. Ποτέ μου δὲν ἔτυχε νὰ ἴδω νοσοκόμον τόσον τελείαν καὶ πεπειραμένην· τὸ ἀνάστημα δὲν σημαίνει. Πρέπει νὰ εἶσθε εὐγνώμονες πρὸς τὴν Γυφτοπούλαν, κῦρ Πέτρε.

— Εὐγνώμονες! εἶπεν ὁ κῦρ Πέτρος, ἀφ' οὗ αὐτὴ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς το πεθάνῃ τὸ κορίτσι μας, τὸ ἀγρίμι ! Νὰ την συγχωρήσωμεν, μάλιστα δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ νὰ εἴμεθα καὶ εὐγνώμονες μοῦ φαίνεται πάρα πολύ ».

Καὶ ἐξῆλθε χειρονομῶν μετ' ἀγανακτήσεως καὶ ψιθυρίζων: « Νὰ χαθῇ τὸ ἀγρίμι ! . . . »

Ἀλλ' ἡ κυρα Μαρία ἔκρινε δικαιότερον τοῦ υἱοῦ της καὶ ὤφειλε χάριτας πρὸς τὴν Γυφτοπούλαν, διότι ἐπὶ δεκαπέντε ὅλας ἡμέρας δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ πανδοκείου, αὐτὴ ἥτις ἠγάπα τόσον τοὺς δρόμους καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν. Ἔμενε δὲ ὥρας ὁλοκλήρους καθιστὴ ἐπὶ τῆς μεγάλης κλίνης ἀκίνητος, ὑποβαστάζουσα τὴν Εὐμορφίαν, ἥτις ἤθελε νὰ κοιμᾶται ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς Γυφτοπούλας, στηρίζουσα τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Ὅπως δήποτε ὅμως ἐκρίθη καλὸν νὰ ἀποπεμφθῇ ἡ Γυφτοπούλα καὶ νὰ εἰσαχθῇ εἰς ὀρφανοτροφεῖον ὅπως εἶχε συμβουλεύσῃ καὶ ὁ ἰατρὸς ἐξ ἀρχῆς, νὰ λάβῃ ἀνατροφὴν χριστιανικὴν καὶ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, ἀντὶ νὰ περιπλανᾶται ἀπὸ χώρας εἰς χώραν κρούουσα τὸ τέφι της.

Ἡ ἀπόφασις ἔγινεν, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις ἀνεβλήθη μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀναρρώσεως τῆς Εὐμορφίας, διὰ νὰ μή την βλάψῃ ἡ λύπη τοῦ χωρισμοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἡ Μαριὰ προσεπάθει νὰ γίνεται ἀρεστὴ εἰς τὴν Εὐμορφίαν μετὰ πάσης θυσίας· ἀλλ' ἡ Εὐμορφία καταχρωμένη τῆς προθυμίας τῆς φίλης της, ἐγίνετο ὀσημέραι ἀπαιτητική, καὶ εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ την ὑπηρετῇ ἡ Γυφτοπούλα καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα. Καὶ ἀφ' οὗ ἀνέρρωσε καὶ ἠδύνατο ἤδη νὰ ἐργάζεται καὶ αὐτή, δὲν ἐνόει νὰ βρέξῃ τὰς χεῖράς της οὐδὲ νὰ μείνῃ μίαν κἂν στιγμὴν ἄνευ τῆς Γυφτοπούλας· ὥστε ὁ χωρισμὸς τῶν δύο κορασίδων ἐφαίνετο πρᾶγμα δυσχερέστατον.

Ἡ δυστυχὴς μάμμη προσεπάθει διὰ παντοίων τρόπων νὰ ἀποσπάσῃ τὴν Εὐμορφίαν, νὰ την καταστήσῃ ψυχρὰν πρὸς τὴν Γυφτοπούλαν καὶ νὰ την προσελκύσῃ πρὸς τὸ μέρος της, διότι, ὡς εἴδομεν, ἡ Γυφτοπούλα ἦτο ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ τῆς Εὐμορφίας. Ἀλλὰ μάτην ! οὐδὲν ἴσχυσαν οὔτε αἱ θωπεῖαι, οὔτε τὰ δῶρα καὶ τὰ παιγνίδια οὔτε τὰ κεντουργῆ ἐνδύματα καὶ τὰ κομψὰ σανδάλια καὶ αἱ κεντηταὶ περικνημῖδες, οὔτε ἡ λαμπρὰ πλαγγὼν ἡ ἐπίτηδες ἐκ τοῦ Κατωχωρίου ἀγορασθεῖσα, οὐδὲ αἱ ὑποσχέσεις καὶ αἱ παρακλήσεις καὶ τὰ δάκρυα τῆς γηραιᾶς μάμμης. Ἡ Εὐμορφία ἦτο ἀμετάπειστος, ἐπέμενε νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ τῆς φίλης της. Καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ἀπέλθῃ ἡ Γυφτοπούλα εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, ὁ ἀπελπισμὸς τῆς Εὐμορφίας ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἠθέλησε νὰ την συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ χωρίου τοῦ ἰατροῦ, ὅπου ἐστάθμευε τὸ λεωφορεῖον. Ὤ, πόσον θλιβερὰ ἦτο ἡ πορεία αὕτη! ποῦ ἡ εὐθυμία καὶ ἡ φαιδρότης τῶν δύο κορασίδων ὅτε μετέβαινον καθ' ἑκάστην εἰς τὸ χωρίον τοῦ ἰατροῦ, καὶ ἡ εὐγενὴς κυρία Ἀσκληπιάδου ἐδίδασκεν αὐτὰς τόσα καλὰ μαθήματα! Πόσον θλιβερὰ ἦτο ἡ σημερινὴ πορεία!

Ὁ κῦρ Πέτρος συνεβάδιζε μετὰ τῆς μητρός του· ἀμφότεροι δέ, ἵνα συγκαλύψωσι τὴν σφοδρὰν συγκίνησίν των, προσεπάθουν νὰ φαίνωνται σκυθρωποὶ καὶ αὐστηροί, ἀλλ' ὅμως ἡ καρδία των τὸ εἴξευρε !.. « Τέλος πάντων ἡ μικρὰ εἶχε καὶ τὰ καλά της. . . ἂν τοὐλάχιστον ἤθελε μετανοήσῃ καὶ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ ὑποσχεθῇ . . . » Τοιαῦτά τινα διανοούμενοι παρετήρουν τὰς δύο προπορευομένας κορασίδας. Καὶ ἡ μὲν Γυφτοπούλα εἶχε τὴν κεφαλὴν ὀρθίαν, ἦτο συνεφρυωμένη καὶ τὸ χεῖλός της ἐξεῖχε περιφρονητικῶς, ἡ δὲ Εὐμορφία κρεμαμένη σχεδὸν

ἀπὸ τοῦ βραχίονος τῆς μικρᾶς φίλης της ἐδάκρυεν ἀδιαλείπτως, καὶ ἡ πυκνὴ ῥοὴ τῶν δακρύων ἐπλημμύρει τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ δὲν ἔβλεπε ποῦ πατεῖ· ἐκ τούτου δὲ καὶ κατὰ πᾶν βῆμα προσέκοπτον οἱ πόδες της καὶ ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ.

Ἡ Μαριὰ δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ταπεινωθῇ, διότι δὲν ἔβλεπε καὶ τὸν λόγον. Τὰ παιδία εὐκόλως λησμονοῦσι τὰ σφάλματά των. Τόσον δὲ εἶχε λυπηθῇ καὶ τόσον εἶχε μετανοήσῃ δι' ὅσα συνέβησαν ἐξ αἰτίας της, ὥστε εἶχε συγχωρήσῃ αὐτὴ ἑαυτὴν διὰ τὸ σφάλμα της. Ἡ Μαριὰ διενοεῖτο ὅτι καὶ ὁ κῦρ Πέτρος καὶ ἡ κυρὰ Μαρία ὤφειλον νὰ παρατηρήσωσι τὴν μετάνοιάν της καὶ νὰ μαντεύσωσιν ὅτι εἶχεν ἀποφασίσῃ ἀμετακλήτως νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὰς ὑπερορίους ἐκδρομάς της . . . προσέτι δὲ ὅτι ὤφειλον νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψει πόσον ἠγάπα τὴν Εὐμορφίαν καὶ αὐτούς . . . Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐγίνωσκον πάντα ταῦτα καὶ ὅμως τὴν ἀπέπεμπον, πρὸς τί νὰ τους παρακαλέσῃ αὐτὴ νὰ την κρατήσωσι; Ὄχι δὲν θὰ τους παρακαλέσῃ, οὐδὲ κἂν θὰ κλαύσῃ, διότι δὲν θὰ ὠφελήσῃ τίποτε. Μήπως δὲν ἔκλαιεν ἡ Εὐμορφία; καὶ ὅμως ἐν ᾧ τόσον την ἠγάπων δὲν συνεκινοῦντο, καὶ θὰ συγκινηθῶσιν ἐκ τῶν δακρύων τῆς Γυφτοπούλας;

Μετ' οὐ πολὺ ἦλθον εἰς τὸ χωρίον τοῦ ἰατροῦ καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν εὐρύχωρον αἴθουσαν της Κουκκουναριᾶς περιμένοντες τὸ λεωφορεῖον.

Ὁ ἰατρὸς ἦτο ἐν τῇ αἰθούσῃ διὰ νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὴν μικρὰν μάγισσαν, ὅπως ἐσυνείθιζε ἀστεϊζόμενος νὰ λέγῃ τὴν Γυφτοπούλαν. Λαβὼν δὲ αὐτὴν κατ' ἰδίαν εἶπε μετὰ πατρικῆς στοργῆς·

« Ὅπου 'πᾷς πρόσεχε νὰ εἶσαι φρόνιμη, νὰ γίνῃς κόρη καλή, καὶ . . . Λυποῦμαι διότι δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ μητέρα μου. Ἀλλὰ σὺ εἴξεύρεις νὰ γράφῃς νὰ μας γράψῃς τὴν διεύθυνσίν σου νὰ εἴξεύρωμεν ποῦ μένεις, καὶ νὰ εἶσαι ἥσυχη ὅτι ἡμεῖς ποτὲ δὲν θὰ σε λησμονήσωμεν . . . Λάβε τοῦτο καὶ κρύψέ το.., νὰ ἀγοράσῃς μ' αὐτὸ ὅ τι σοῦ ἀρέσῃ, καὶ ὁ Θεὸς μαζί σου, καλό μου κοριτσάκι! »

Καὶ ὁ ἰατρὸς ἐφίλησε τὴν Γυφτοπούλαν ἥτις ἔδακνε τὰ χείλη της διὰ νὰ μὴ κλαύσῃ.

Κλίκ! κλάκ! ὁ ἦχος τῆς μάστιγος ἠκούσθη μακρόθεν καὶ ὁ κρότος τῶν τεσσάρων τροχῶν τοῦ λεωφορείου ἐπὶ τῆς λιθοστρώτου ὁδοῦ. Τὸ λεωφορεῖον πλησιάζει καὶ ἀκούονται οἱ κωδωνίσκοι τῶν ἵππων. Εἶνε κατάφορτον, κιβώτια, δέματα κεῖνται ἐπὶ τῆς στέγης του καὶ καλύπτονται διὰ μαύρου κηρωτοῦ ὑφάσματος. Κυνάριον ζωηρὸν ἱστάμενον ὄρθιον παρὰ τὸν ἡνίοχον ἐγαύγιζε θορυβωδῶς καὶ διὰ τῶν ὑλακῶν του ἀνήγγελλεν εἰς ὅλον τὸ χωρίον τὴν ἄφιξιν τοῦ λεωφορείου. Ἀπὸ τῶν θυρίδων αὐτοῦ προέκυπτον αἱ κεφαλαὶ τῶν ἐπιβατῶν οἵτινες ἀκράτητοι ἐπήδησαν κατὰ γῆς εὐθὺς ὡς ἐστάθησαν οἱ ἵπποι πρὸ τῆς Κοκκουναριᾶς, καὶ εἰσώρμησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πανδοκείου νὰ δροσίσωσι τὸν κατάξηρον ἐκ τοῦ κονιορτοῦ λάρυγγά των. Οἱ ὑπηρέται ἐξέζευξαν τοὺς ἵππους, οἵτινες, στάζοντες ὑπὸ ἱδρῶτος, ἔσπευσαν σκιρτῶντες εἰς τὸν ἀχυρῶνα μόνοι των. Ἐξεφόρτωσαν τὰς ἀποσκευὰς καὶ ἐφόρτωσαν ἄλλας, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ἡνιόχου κράζοντος· «Εἰς τὰς θέσεις σας, κύριοι ! » Οἱ ἐπιβάται ἐγείρονται μετὰ σπουδῆς σπογγίζοντες τὰ χείλη των, ῥίπτουσι τὸ ἀντίτιμον τοῦ ποτοῦ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ πανδοκέως καὶ ἀναβαίνουσιν εἰς τὸ λεωφορεῖον·

Μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν ἀναβαίνει καὶ ὁ κῦρ Πέτρος καὶ προσκαλεῖ τὴν Μαριὰν νὰ ἀναβῇ καὶ αὐτή. Ἀλλ' ἡ Εὐμορφία δὲν τὴν ἀφίνει εὐκόλως, τὴν κατασπάζεται δακρυρροοῦσα· τὴν ἀσπάζεται καὶ ἡ κυρὰ Μαρία, ἥτις ἐνδομύχως εἶνε σφόδρα περίλυπος καὶ ἐνδοιάζει ἐὰν καλῶς πράττῃ ἢ κακῶς ἀποπέμπουσα τὴν Γυφτοπούλαν. Ἡ Γυφτοπούλα μειδιᾷ πρὸς τὸν ἰατρόν, μειδιᾷ καὶ πρὸς τὴν κυρὰ Ἑλένην καὶ τὴν Χρυσούλαν, αἵτινες εἶχον ἔλθῃ εἰς τὸ πανδοχεῖον νὰ την ἴδωσιν ἅπαξ ἔτι . . . , μεταξὺ δέ του ἤχου τῶν χορευόντων κωδωνίσκων καὶ τοῦ κρότου τῶν περιστρεφομένων τροχῶν ἡ Γυφτοπούλα ἀκούει τοὺς κλαυθμοὺς τῆς Εὐμορφίας, ἣν προσπαθεῖ νὰ παραμυθήσῃ ἡ κυρὰ Ἀστέρω, παραλαβοῦσα αὐτὴν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πανδοκείου, νὰ τῇ δείξῃ τὰ δεκατέσσαρα ὀρνίθια τῆς λευκῆς ὄρνιθός της· προσπαθεῖ τις νὰ παραμυθῇ τοὺς τεθλιμμένους ἀναλόγως τῶν μέσων του.

Τὸ λεωφορεῖον ἐπὶ πολλὰς ὥρας διήρχετο ἐξοχὰς ἀγνώστους εἰς τὴν Γυφτοπούλαν· οἱ λόφοι κατὰ μικρὸν ἐταπεινοῦντο, ἡ ἄμπελος καὶ αἱ καπνοφυτεῖαι διεδέχοντο τοὺς λειμῶνας καὶ τὰ δάση.

Ὁ κῦρ Πέτρος ἔδακνε τὸν μύστακά του καὶ ἐκάθητο σιωπηλῶς, ἡ δὲ Γυφτοπούλα ἐθεᾶτο τὴν χώραν ἀναλογιζομένη τοὺς συγκεχυμένους λόγους τοῦ ἰατροῦ καὶ ἐψηλάφα τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ της βαλάντιον, ὅπερ ὁ ἰατρὸς τῇ εἶχε δώσῃ. Χρήματα ἦσαν; δὲν ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ, ἀλλ' ὅμως θὰ τα φυλάξῃ καὶ ἂν τυχὸν εἶνε δυστυχὴς ἐκεῖ ὅπου θὰ ὑπάγῃ, φεύγει καὶ τότε τὰ χρήματα θὰ τῇ χρησιμεύσωσι . . . δὲν εἶχε δὲ χρείαν πολλῶν χρημάτων διὰ νὰ ζήσῃ.

Ἤδη τὸ λεωφορεῖον ἦτο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἡνίοχος, διὰ νὰ γίνῃ ἐπίσημος ἡ εἴσοδος, ἐμάστιζε τοὺς ἵππους, οἵτινες ἤρχισαν νὰ τρέχωσι θορυβωδῶς, αὐτὸς δὲ ἐσάλπισε διὰ τοῦ κέρατός του. Τὸ κυνάριον ἐδιπλασίασε τὰς ὑλάκάς του, τὰ δὲ παράθυρα τῶν οἰκιῶν ἦσαν πλήρη προσώπων περιέργων νὰ ἴδωσι διερχόμενον τὸ λεωφορεῖον.

Τὸ λεωφορεῖον ἐστάθη τέλος καὶ οἱ ἐπιβάται κατέβησαν. Ἐκ τῶν πρώτων κατέβη ὁ κῦρ Πέτρος μετὰ τῆς Μαριᾶς, ἐτίναξαν τὴν κόνιν τῶν ἐνδυμά-

των αὐτῶν καὶ ἐτάνυσαν τοὺς πόδας των, ναρκωθέντας ἐκ τῆς μακρᾶς ἀκινησίας.

«Πεινᾶς;» ἠρώτησεν ὁ κῦρ Πέτρος τὴν μικράν.

Ἡ Γυφτοπούλα ἀνένευσεν· ἴσως ἐπείνα πολὺ ἀλλὰ δὲν ἤθελεν νὰ φάγῃ. Ὁ κῦρ Πέτρος εἶπε καὶ ἔφερον δύο ἀναψυκτικὰ ποτὰ καὶ ἀφ' οὗ ἔπιον καὶ ἐδροσίσθησαν, ἠρώτησεν ὁ κῦρ Πέτρος ποῦ εἶνε τὸ Ὀρφανοτροφεῖον·

«Θὰ πάρετε αὐτὸν ἐδῶ τὸν δρόμον ὅλο ἴσια καὶ παρὰ κάτω ρωτᾶτε πάλιν καὶ θὰ σᾶς τὸ δείξουν.

—Καὶ εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ;

—Ἕως ἕνα τέταρτον τὸ πολύ.»

Ὁ κῦρ Πέτρος ἔλαβεν ἐν τῇ δεξιᾷ μὲν τὸ δέμα τὸ περιέχον τὴν ἀποσκευὴν τῆς Μαριᾶς, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν. Ἔσπευσε δὲ διότι μετὰ δύο ὥρας ἔμελλε νὰ διέλθῃ ἄλλο λεωφορεῖον κατευθυνόμενον εἰς τὸ χωρίον τοῦ ἰατροῦ, καὶ ἤθελε νὰ το προφθάσῃ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ.

Μετά τινας ἐρεύνας καὶ ἐρωτήσεις πρός τινας διαβάτας εὑρέθησαν ἐνώπιον οἰκοδομήματος παλαιοῦ.

Ὁ κῦρ Πέτρος ἐστάθη ἐνδοιάζων, ἰδὼν δὲ νεάνιδα διερχομένην προέβη ἐν βῆμα πρὸς αὐτὴν καὶ ἀποκαλυφθεὶς ἠρώτησε· «Σὲ παρακαλῶ, κοπέλλα μου, δὲν εἶνε τοῦτο ἐδῶ τὸ Ὀρφανοτροφεῖον;

—Μάλιστα αὐτὸ εἶνε· κτυπῆστε τὴν θύραν.

—Εὐχαριστῶ, κοπέλλα μου», εἶπεν ὁ κῦρ Πέτρος φέρων τὴν δεξιὰν εἰς τὸν πῖλόν του.

Ἔσυρε τὸν κώδωνα, οὗτινος ὁ ἠχηρὸς κωδωνισμὸς ἠκούσθη ἔσωθεν καὶ παρευθὺς γυνὴ νεαρὰ μικροῦ ἀναστήματος καὶ καθαρὰ ἐνδεδυμένη ἦλθε καὶ ἤνοιξε τὴν πύλην.

«Τί ἀγαπᾶτε; ἠρώτησεν.

—Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὴν κυρίαν διευθύντριαν, ἂν εἶνε δυνατόν», ἀπεκρίθη ὁ κῦρ Πέτρος.

Ἐν ᾧ δὲ αὐτὴ ἡτοιμάζετο νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν τὴν ὥραν ἐκείνην, ἀπέβλεψε πρὸς τὴν Μαριάν καὶ παρευθὺς μειδιῶσα πρὸς αὐτὴν εἶπεν·

«Ἀ! καταλαμβάνω. Εἶνε τὸ κοριτσάκι που περιμένομεν ἀπὸ τὸ ὀρεινὸν χωρίον. Ὁρίστε κύριε, ἔλα μικρούλα μου...» καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τινα ἄλλην γυναῖκα ἥτις διήρχετο κρατοῦσα ὑπὸ μάλης στῆλην χειρομάκτρων προσέθηκε· «Κυρία Ἄννα, δὲν ἔρχεσθε μίαν στιγμήν, σᾶς παρακαλῶ;»

Καὶ ἡ κυρία Ἄννα εἶχεν εἴδησιν περὶ της ἐλεύσεως τῆς Γυφτοπούλας καὶ ἀνέλαβε νὰ ὁδηγήσῃ τὸν κῦρ Πέτρον καὶ τὴν μικρὰν πρὸς τὴν διευθύντριαν. Ἡ Μαριὰ ἠπόρησε πῶς αἱ δύο γυναῖκες εἴξευραν τὰ κατ' αὐτὴν καὶ πῶς ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν ἄγνωστον τοῦτον τόπον.

Ὁ κῦρ Πέτρος, ἐννοεῖται, εἶχεν ἀνταλλάξῃ ἐπιστολὰς περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς μικρᾶς εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον καὶ δὲν ἤρχετο τυχαίως.

«Ἀκολουθεῖτέ με», εἶπεν ἡ κυρία Ἄννα μειδιῶσα εὐμενῶς.

Ἡ Μαριὰ εὐθὺς μετὰ τὸ πρῶτον βῆμα ἤκουσεν ὄπισθέν της τὴν κλεῖδα περιστρεφομένην ἐν τοῖς τοῦ κλείθρου μετὰ τριγμοῦ. Τότε ἠσθάνθη ὅτι τετέλεσται πλέον, ὅτι ἦτο ὑπὸ κράτησιν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

ΕΝ ΤΩΙ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΩΙ. — ΧΑΙΡΕ,...ΚΑΛΗΝ ΕΝΤΑΜΩΣΙΝ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ—Η ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΣ

Ἡ κυρία Ἄννα παρακολουθουμένη ὑπὸ τῶν δύο φίλων μας διῆλθε τὴν μεγάλην αὐλὴν τοῦ καταστήματος, ἀνέβη μεγάλην κλίμακα καὶ ἔκρουσεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ δακτύλου θύραν ἐφ' ἧς ὑπῆρχεν ἐπιγραφή: Γραφεῖον, καὶ την ἤνοιξεν· Εἰσῆλθον καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἐστάθησαν ἔμπροσθεν τραπέζης κεκαλυμμένης ὑπὸ διαφόρων χαρτίων καὶ ἐγγράφων. Κυρία τις μεσήλιξ καθημένη πρὸ τῆς τραπέζης ἐστράφη πρὸς αὐτοὺς καὶ εἶπεν·

«Ἄ! εἶνε τὸ κοριτσάκι τὸ ὁποῖον ἐπεριμένομεν· ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶνε φρόνιμον. Κυρία Ἄννα, παραλάβετε τὸ δέμα του καὶ στείλατέ το εἰς τὴν ἀποθήκην, θὰ φροντίσετε δὲ νὰ δοθῇ εἰς τὴν μικρὰν ὁ ἱματισμὸς τοῦ καταστήματος.

Ἔπειτα ἠρώτησε τὸν ἀγροφύλακα διαφόρους ἐρωτήσεις περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Μαριᾶς, ποῦ τὴν εὗρε καὶ πῶς, διατί δὲν την θέλει πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἀπεκρίθη δὲ καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἐκείνου περὶ τῆς μελλούσης τύχης τῆς Γυφτοπούλας. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἡ Μαριὰ ἐκάθητο ἔχουσα κρεμαμένους τοὺς πόδας της καὶ την εἶχε σχεδὸν καταλάβῃ νάρκη ὁμοιάζουσα πρὸς ὕπνον, εἴτε ὑπὸ τοῦ κόπου τῆς ὁδοιπορίας εἴτε ὑπὸ τῶν συγκινήσεων.

Τέλος ὁ κῦρ Πέτρος ἠγέρθη, καὶ πλησιάσας πρὸς τὴν Μαριὰν εἶπε πρὸς αὐτὴν μετὰ φωνῆς βραγχνῆς. «Ἔχε γειά, Μαριά μου. Νὰ εἶσαι φρόνιμη καὶ νὰ γίνῃς καλὴ κοπέλλα...Νὰ μας γράφῃς καμμιὰ φορά... καὶ καλὴν ἐντάμωσιν, καλό μου κορίτσι, νὰ δώσῃ ὁ Θεός!»

Ἡ Μαριὰ ἤκουε τοὺς λόγους τοῦ κῦρ Πέτρου μετὰ πολλῆς ἀπαθείας· ἀλλ' ὅτε οὗτος ἐξεστόμισε τὸ «καλὴν ἐντάμωσιν» μικροῦ δεῖν κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν καὶ ἔσφιγξε τὰ χείλη της διὰ νὰ τους καταπίῃ· ἀλλὰ τὰ δάκρυα ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ, καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐπλημμύρησαν. Καὶ διὰ νὰ μὴ την διακρίνῃ ὁ κῦρ Πέτρος ἔκυψε τὴν κεφαλήν της ὅτε την ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον.

Οὕτω δὲ ὁ μὲν ἀγροφύλαξ χαιρετίσας ἀπῆλθεν, ἡ δὲ κυρία Ἄννα παρέλαβε τὴν Μαριὰν καὶ ἐξῆλθε τοῦ γραφείου διὰ τὰ περαιτέρω.

[Ἕπεται συνέχεια] Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας COLOMB.

ΠΑΡΕ ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΣΟΥ ΠΙΣΩ

ΚΩΜΩΙΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 153]

ΣΚΗΝΗ Σ'

ΜΑΣΤΡΟΕΥΘΥΜΙΟΣ ἔπειτα ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ

Μαστροευθυμιος.—Ξεκολλημὸν δὲν εἶχε τὸ παλιόπαιδο! Ἐφοβήθηκα μή μού το ἰδῇ τὸ χρηματικόν μου· καὶ ξεύρεις αὐτοὶ οἱ μουσικοὶ τοῦ δρόμου εἶνε ὅλοι λωποδῦται. [Ἐπανέρχεται εἰς τὸ τραπέζιον καὶ ὑψώνει τὸ ἄκρον τῆς ποδιᾶς καὶ παρατηρεῖ τὰ πεντόδραχμα]. Τάλλαρά μου, ταλλαράκια μου. Τώρα πρέπει καὶ νά τα φυλάξω, νά τα κρύψω, νά τα ἀσφαλίσω [Ἔρχεται εἰς τὴν θύραν καὶ την ἐξετάζει]. Καὶ αὐτὴ ἐδῶ ἡ θύρα μὲ τὴν παλιοκλειδαριά της! Πρέπει νὰ παραγγείλω μίαν διπλῆν κλειδαριὰν καὶ ἕνα σύρτην χονδρόν, νά μὴ μ' ἀνοίξουν καμμιὰ νύκτα ἔξαφνα καί με κάμουν οἰκοκύρη! Ὡς τόσο ὅμως ἂς λάβω τὰ μέτρα μόυ [Ὠθεῖ τὸ κιβώτιον πρὸ τῆς θύρας καὶ την φράσσει]. Τώρα μὲ τὴν ἡσυχίαν μου πρέπει νά τα κρύψω κάπου. Τάχα ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα δὲν θὰ εἶνε καλά; [Κύπτει καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀποσπάσῃ μίαν σανίδα]. Ποῦ νὰ ξεκαρφωθῇ! Καὶ αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι οἱ ξυλουργοὶ βάζουν κάτι καρφάρες... [Κρούεται ἡ θύρα, ὁ δὲ Μαστροευθύμιος ἔντρομος ἀναπηδᾷ καὶ κράζει]. Ποιὸς εἶνε;

Μαριγουλα, εἰς τὸ παράθυρον.—Ἐγὼ εἶμαι, ἡ Μαριγούλα, Μαστροευθύμιε. Καλέ, ἔκλεισες ἀπὸ τώρα;

Μαστροευθυμιος.—Καὶ δὲν εἶμαι κύριος νὰ κλείσω τὸ κατάστημά μου ὅποτε θέλω;

Μαριγουλα.—Σοῦ ἔφερα ἕνα ζευγάρι ποδήματα, Μαστροευθύμιέ μου, καί τα ἤθελα γρήγορα γρήγορα.

Μαστροευθυμιος, μιμούμενος τὴν φωνήν της.—Γρήγορα, γρήγορα... [Ἀποτόμως]. Δὲν ἀδειάζω, κυρὰ Μαριγούλα.

Μαριγουλα.—Μὰ πῶς μου μιλεῖς ἔτσι, Μαστροευθύμιε; Ἄλλαξες βλέπω τόσον γρήγορα...

Μαστροευθυμιος.—Ἴσως... ἀλλάζει κανεὶς κατὰ τὰς περιστάσεις.

Μαριγουλα σκωπτικῶς.—Κατὰ τὰς περιστάσεις! Καλὲ τί περιφάνεια εἶν' αὐτή! Μή σου ἦλθε καμμία κληρονομία; μή σου ἔπεσε κανένα λαχεῖο, ἢ μὴ ἔγινες ὑποδηματοποιὸς τῆς Αὐλῆς καὶ θὰ κάμνῃς τὰ ποδήματα τοῦ βασιλέως;

Μαστροευθυμιος.—Ὁποιανοῦ θέλω θὰ κάμνω τὰ ποδήματα, καὶ ὁποιανοῦ δὲν θέλω δὲν θά τα κάμνω. Καὶ τοῦ βασιλέως ἂν θέλω θὰ τού τα κάμνω, καὶ ἂν δὲν θέλω δὲν θά τού τα κάμνω. Ἐκατάλαβες, κυρὰ Μαριγούλα;

Μαριγουλα.—Μὰ τὸ ναί, Μαστροευθύμιέ μου, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔχεις σήμερα. Ἔλα, νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σου, διόρθωσέ μού τα καί μου χρειάζονται αὔριον.

Μαστροευθυμιος.—Καὶ ἂν εἶνε τάχα ἀργότερα;

Μαριγουλα.—Μοῦ χρειάζονται δίχως ἄλλο.

Μαστροευθυμιος.—Σοῦ χρειάζονται δίχως ἄλλο;

Μαριγουλα.—Βέβαια, καὶ ἂν δὲν μού τα διορθώσῃς σύ, θὰ ἀναγκασθῶ μὲ λύπην μου, Μαστροευθύμιέ μου, νά τα πάγω ἀλλοῦ.

Μαστροευθυμιος, ἀποτόμως.—Νά τα πᾷς....

Μαριγουλα.—Μά τί σου ἔκαμα, Μαστροευθύμιέ μου, καί μου μιλεῖς ἔτσι ἄγρια; Ἤσουν τόσον καλὸς 'ς ἐμένα καί σε ἀγαποῦσα σὰν πατέρα μου! Καὶ τώρα.... Ἄχ! ἔχε γειά, Μαστροευθύμιέ μου [Σπογγίζει τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἀποσύρεται].

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΜΑΣΤΡΟΕΥΘΥΜΙΟΣ μόνος.

Ὤ! ὤ! ἔχασμεν καὶ κλάψε! Μωρὲ τί σου εἶνε αὐτὰ τὰ κορίτσια! [Κύπτει ἔξω τοῦ παραθύρου]. Κυρὰ Μαριγούλα! κυρὰ Μαριγούλα!.... [Ἀποσύρει τὸ κιβώτιον ἀνοίγει τὴν θύραν, ἑτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ πάλιν εἰσέρχεται καὶ την κλείει]. Κακὸ 'δικό της ἔκαμέ

που ἔφυγε. Δὲν 'μπορῶ ἐγὼ νά την κυνηγήσω καὶ νὰ ἀφήσω τὸ κατάστημά μου μοναχὸν μὲ τὴν περιουσίαν μου ["Ἐρχεται εἰς τὸ τραπέζιον καὶ παρατηρεῖ τὰ τάλληρα]. Καὶ ἔπειτα τί της ἔκαμα; Ἤμουν τάχα ὑπόχρεως νά παραιτήσω τὰς ὑποθέσεις μου καὶ νὰ της διορθώσω τὰ 'ποδήματά της; Ἀλήθεια ὅμως τὸ φέρσιμόν μου δὲν ἦτο καλόν· ἀλλὰ ποιός της εἶπε νὰ ἔλθῃ ἴσα ἴσα 'ς τὴν στεγμήν που ἐπολεμοῦσα νὰ κρύψω τὴν περιουσίαν μου; Τὸ ἴδιο ἔκαμα καὶ 'ς τὸν Πεππῖνον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐδιάλεξε τὴν ὥραν! Ποιός τους πταίει; [Ἴσταται ὀλίγην ὥραν σύννους]. Ἀλλ' ὅμως, παράξενον πρᾶγμα! σήμερα ὅπου εἶμαι πλούσιος, ἐφάνηκα ὀλιγώτερον καλὸς ἀφ' ὅ τι ἤμουν ὅταν δὲν εἶχα χρήματα, ὅταν ἤμουν πτωχός! Μωρὲ τί εἶν' αὐτὰ τὰ χρήματα! πρὶν γίνω πλούσιος ἤμουν τόσον εὔθυμος, καὶ τώρα ὅπου ἔχω τόσα χρήματα, εἶμαι τόσον . . . εὐχαριστημένος, ναί, ἀλλὰ τί νά την κάμω αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν; εἶνε εὐχαρίστησις χωρὶς διασκέδασιν χωρὶς χαράν, δὲν μου κάμνει ὄρεξιν νὰ τραγουδήσω. Καὶ ὑπομονὴ ἂν ὁ πλοῦτος μ' ἔκαμε μελαγχολικὸν καὶ ἀγέλαστον, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως καταντήσω ἄνθρωπος δύστροπος καὶ κακός . . . . Τί θὰ ἔλεγεν ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου, τί θὰ ἔλεγεν ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μου, ἂν μ' ἔβλεπαν ἀπὸ κάνένα μέρος τὴν ὥραν ὅπου ἀποπῆρα τὸν καϊμένον τὸν Πεππῖνον καὶ τὴν χαριτωμένην τὴν Μαριγούλαν. Διατί νά τους ἀποπάρω; Δὲν θὰ τον ἐγνώριζαν τὸν Εὐθύμιό τους, τὸ καλοαναθρεμμένο τους τὸ παιδί. Μὰ καὶ ἐγὼ καταλαβαίνω ὅτι δὲν εἶμαι ὁ ἴδιος Μαστροευθύμιος, ἄλλαξα, ἔγινα ἄλλος ἀπὸ τὴ ὥραν που ἐμβῆκαν 'ς τὸ πτωχικόν μου τὰ καταραμένα αὐτὰ τὰ τάλλαρα. Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου, αἰωνία του ἡ μνήμη, μοῦ ἔλεγεν ὅτι μερικοὺς ἀνθρώπους τοὺς χαλᾷ ὁ πλοῦτος· ὡς φαίνεται θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀπ' ἐκείνους. Καταραμένα τάλλαρα! Μὰ τὸ ναὶ ἔτσι μοῦρχεται νά τα 'πάρω καὶ νά τα 'πάγω 'ς τὸν Κύριον Ταλλαρᾶ. Τὰ τάλλαρα 'ς τὸν Ταλλαρᾶ καὶ ἡ εὐθυμία 'ς τὸν Μαστροευθύμιον. Καὶ δὲν πιστεύω νά του κακοφανῇ, αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος μὲ μυαλὸ καὶ καθὼς πρέπει. Μοῦ τα ἔδωκε διὰ τὸ καλόν μου, καὶ ὅταν του εἰπῶ ὅτι μου ἐβγῆκαν σὲ κακό, ὅτι μ' ἔκαμαν δυστυχῆ καὶ δύστροπον, θὰ τα 'πάρῃ 'πίσω. Καὶ τότε τί χαρά μου! δὲν θὰ χρειασθῶ οὔτε κλειδαριάν, οὔτε σύρτην, καὶ ἡ πρόστυχη κλειδαρίτσα θὰ εἶνε ἀρκετὴ νὰ κλειδώνῃ τὸ πτωχικόν μου, καὶ νὰ φυλάγῃ τὰ ἐργαλεῖά μου καὶ τὰ τραγουδάκια μου!... Ἐτελείωσε! Εὐγενέστατε κύριε γειτονά μου, πάρε 'πίσω τὰ ταλλαράκια σου [Συνάγει τὰ τάλληρα καὶ τα θέτει εἰς τὸ σαγκίδιον ᾄδων:]

«Πάρε τὰ λεπτά σου 'πίσω,
»κι' ἄσε με νὰ εὐτυχήσω....»

Σ' τὸ καλό, ταλλαράκια μου· πηγαίνετε ἀπὸ 'κεῖ που ἤλθατε. [Ἀκούεται μακρόθεν ἡ φωνὴ τοῦ Πεππίνου]. Ἀ! τί χαρά! ἐδῶ κοντὰ εἶνε ἀκόμη ὁ Πεππῖνος. Τώρα δὰ που θὰ περάσω, θὰ του δώσω τὴν πεντάρα του... τὴν πεντάρα του; Δεκάρα θὰ του δώσω τοῦ κακόμοιρου νά τον ἀποζημιώσω. [Φορεῖ τὸν πῖλόν του] Πηγαίνω 'ς τοῦ Κυρίου Ταλλαρᾶ, ξεφορτώνομαι ἀπὸ τοῦτο ἐδῶ τὸ βάσανον, καὶ 'ς τὴν ἐπιστροφή μου περνῶ καὶ ἀπὸ τῆς Μαριγούλας καί της διηγοῦμαι τὰ τρέχοντα. Καὶ θὰ καταλάβῃ καὶ αὐτὴ ὅτι τὰ τάλλαρα πταίουν καὶ θὰ με συγχωρήσῃ διὰ τὸν κακόν μου τρόπον, ὅταν μάλιστά της εἰπῶ ὅτι θὰ τα ἔχω ἕτοιμα αὔριον τὰ ὑποδήματά της.

Καὶ τότε πλέον θὰ εἶμαι ἐλεύθερος νὰ τραγουδῶ καὶ νὰ χορεύω ἀκόμη [Χορεύει κρατῶν καὶ κωδωνίζων τὸ σαγκίδιον μετὰ ῥυθμοῦ, ἡ δ' αὐλαία καταπετάννυται βραδέως ἐν ᾧ αὐτὸς χορεύει ᾄδων]

«Πάρε τὰ λεπτά σου 'πίσω
»κὴ ἄσε με νὰ εὐτυχήσω.»

[Κατὰ τὴν B. Vadier] Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΙΟΥΛΙΑΣ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 150]

«Ἄκου λοιπὸν τώρα, Μαριώ μου, εἶπεν ἡ κυρὰ Ζαχάρω. Εἰζεύρεις τί ἐσυλλογίσθηκα; νὰ στήσω τὸ ζαχαροπλαστεῖόν μου εἰς τὸν καινούργιον δρόμον. Χιλιάδες κόσμος περνάει ἀπ' αὐτὸν τὸν δρόμον. Σήμερα τὸ πρωὶ ἐπῆγα νὰ ἰδῶ μιὰ ματιὰ καὶ τί νὰ ἰδῶ, ἀδελφούλα μου! κόσμος μυρμήκια, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, γέροι, νέοι, κοπέλλες, κορίτσια ἐστέκοντο 'μπροστὰ εἰς ἕνα τοῖχον καὶ πατεῖς με πατῶ σε, ἐψήλωναν καὶ ἐκύταζαν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ με εὐχαρίστησιν. Τί κυττᾶνε αὐτοί, εἶπα μέσα μου καὶ ἐπῆγα καὶ ἐγὼ κοντὰ καὶ σπρώχνοντας ἀπὸ 'δῶ σπρώχνοντας ἀπὸ 'κεῖ, ἐχώθηκα μετὰ πολλὰ καί, μάτια μου! τί ὀμορφιά, τί πρασινάδα . . . ἄχ! σὲ ἤθελα ἀπὸ μία μεριὰ νἄβλεπες. Ὁ τοῖχος ἦτο γυάλινος καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ ἔβλεπες ἕνα δάσος καταπράσινον καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ

δάσος, Μαριώ μου, ἕνα κῆπον μὰ τί κῆπόν! Λογιῶν τῶν λογιῶν λουλούδια, σὰν νἆταν πρωτομαΐα! ποῦ νὰ θυμοῦμαι τὰ ὀνόματά των, μηγάρις δὰ καὶ τα 'ξέρω νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ἡ καϊμένη! Τὸ λοιπόν, Μαριώ μου, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου, δὲν δοκιμάζω νὰ στήσω ἐδῶ πα κοντὰ τὸ ζαχαροπλαστεῖόν μου; Ὅταν οἱ περαστικοὶ στέκωνται καὶ βλέπουν ἄνθη, θὰ βλέπουν καὶ τὰ ζαχαρωτά μου καὶ ἔτσι δὰ θὰ κάμνω πούλησι περισσότερη, καὶ ἔπειτα τὸ μέρος αὐτὸ δὲν το πιάνει καὶ ὁ βορηᾶς. Τί θὰ χάσωμεν, Μαριώ μου; Δοκιμάζομεν καὶ ἂν ἐπιτύχωμεν, ἐπετύχαμεν, εἰ δὲ μή, ὑπομονὴ καὶ ἔχει ὁ Θεός!»

Ἡ Μαριὼ ἐστέναξεν ὡς συνήθως καὶ ἐπεδοκίμασε τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀδελφῆς της.

Γ'

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ κυρὰ Ζαχάρω πρωὶ πρωὶ μετεκόμισε τὸ κινητὸν ζαχαροπλαστεῖόν της παραπλεύρως τοῦ θερμοκηπίου τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας, καὶ πρᾶγμα πρωτάκουστον! ἐντὸς δύο ὡρῶν ἐξεπώλησε τὸ ἐμπόρευμά της, δὲν τη ἀπέμεινεν οὐδὲ ἓν ζαχαρωτόν. Ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ οἴκαδε πρὸ τῆς μεσημβρίας.

«Ἔ, Ζαχάρω μου, ἀνεφώνησεν ἡ Μαριὼ βλέπουσα τὴν ἀδελφήν της εἰσερχομένην. Κρῖμα 'ς τοὺς κόπους σου! καθὼς καταλαβαίνω κακὰ πάει ἡ πραγμάτειά μας!»

Ἀλλ' ἡ κυρὰ Ζαχάρω ἐμειδίασε καὶ ἔνευσε πρὸς τὴν ἀδελφήν της ὅτι τὰ πράγματα τοὐναντίον βαίνουσι κατ' εὐχήν.

«Νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, Μαριώ μου, πρὶν περάσουν δύο ὧρες τὰ ἐξεπούλησα . . . νὰ ἦτον καὶ ἄλλα!»

Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἐπλήρωσε τὸν οἰκίσκον τῶν δύο ἀδελφῶν, αἵτινες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ ηὐλόγουν τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας.

Ἀλλ' ὅμως ἡ δεσποινὶς Ἰουλία κατηγανάκτησεν ὅτε εἶδε πρωὶ πρωὶ ἐγκαθιδρυμένην παρὰ τὴν θύραν της τὴν κυρὰ Ζαχάρω καὶ τὸ φορητὸν ζαχαροπλαστεῖόν της.

«Αὐτὸ δὰ μας ἔλειπεν, εἶπε κατὰ νοῦν, αὐτὴ δὰ ἡ παλιόγρηα μὲ τὰ βρωμοζαχαρωτά της νὰ συναθροίζῃ τὰ παλιόπαιδα τῆς γειτονιᾶς.»

Καὶ ἡ ὁδός τη ἐφαίνετο ἔτι θορυβωδεστέρα.

«Δὲν ὑπάρχει σωτηρία ἄλλη, παρὰ νὰ μετοικήσω, ἐπανελάμβανεν ἡ δεσποινὶς Ἰουλία. Τὰ πάντα συνώμοσαν νὰ μή μ' ἀφήσουν μίαν στιγμὴν ἡσυχον!»

Καὶ ὅμως τὴν ἐπιοῦσαν, ἐν ᾧ ἐξήρχετο βαδίζουσα μεγαλοπρεπῶς καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιβῇ τοῦ ὀχήματός της, ἀπέβλεψεν ἀγερώχως καὶ μετ' ἀποστροφῆς πρὸς τὸ ζαχαροπλαστεῖον τῆς κυρὰ Ζαχάρως· ἀλλὰ παρευθὺς τὸ πρόσωπόν της ἔγινεν ἤμερον καὶ γαλήνιον.

Τί συνέβη! πόθεν ἡ αἰφνιδία αὕτη μεταβολή;

Ἡ δεσποινὶς Ἰουλία παρετήρησε μεταξὺ τῶν ζαχαρωτῶν τῆς κυρὰ Ζαχάρως εἶδός τι ζαχαρωτοῦ, ὅπερ ἠγάπα πολὺ ὅτε ἦτο μικρὸν παιδίον καὶ ἐξήρχετο εἰς περίπατον μετὰ τῆς ἀποθανούσης ἀδελφῆς της, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ της.

Ἡ παιδικὴ αὕτη ἀνάμνησις συνεκίνησε τὴν καρδίαν της καὶ αὐτομάτως, ὑπακούουσα εἰς ἐνδόμυχον παρακίνησιν ἀντὶ νὰ ἐπιβῇ τοῦ ὀχήματος ἐπλησίασε πρὸς τὰ ζαχαρωτά, καίτοι ἠσθάνετο ὅτι εἶνε ἀπρεπές. Ἕκθαμβος ὁ γηραιὸς Ἰωάννης, ὅστις ἐξετέλει καθήκοντα κηπουροῦ ἅμα καὶ ἡνιόχου, εἶδεν ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ καθίσματός του τὴν κυρίαν του ἀγοράζουσαν δύο δωδεκάδας ζαχαρωτῶν· ἡ δὲ κυρὰ Ζαχάρω, μὴ ἐρωτᾶτε πλέον, τοσοῦτον συνεκινήθη ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ τιμῇ, ὥστε τα ἔχασε, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας μετὰ πολλὰ κατώρθωσε νὰ περιτυλίξῃ τὰ ζαχαρωτὰ εἰς τὸ ῥοδόχρουν χαρτίον, δι' οὗ ἐτύλισσε συνήθως τὸ γλυκὺ ἐμπόρευμά της. Ἔτρεμε σύσσωμος ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ἐξῆγεν ἐκ τῆς χρηματοθήκης της δίδραχμον ἵνα πληρώσῃ τὰ ζαχαρωτά, δύο κοράσια τὸ μὲν δέκα ἐτῶν τὸ δὲ τεσσάρων μόλις, ὠχρά, ῥακένδυτα, ἔχοντα ἀνὰ χεῖρας ἀνθοδέσμας μικρὰς μεμαραμένας, ἃς μάτην παρεκάλουν τοὺς διαβάτας νὰ ἀγοράσωσιν, ἐστάθησαν πρὸ τῶν ζαχαρωτῶν τῆς κυρὰ Ζαχάρως καὶ τα ἐκύτταζον μετὰ πολλῆς ὀρέξεως καὶ ἐπιθυμίας. Τὸ πρεσβύτερον κοράσιον ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν μικρὰν ἀδελφήν του, ἥτις ἥπλωνε τὰς χεῖράς της πρὸ τὰ ζαχαρωτά, καὶ μετὰ σπουδῆς ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸ θερμοκήπιον· ἡ δὲ μικρὰ ἥτις εἶχεν ἕτοιμα τὰ δάκρυα, λησμονήσασα τὰ ζαχαρωτὰ ὡς εἶδε τοὺς καθαροὺς καὶ

στίλβοντας ὑαλοπίνακας τοῦ θερμοκηπίου, ἀνεκράυγαζεν ὑπὸ χαρᾶς καὶ περιέφερεν ἐπ' αὐτῶν τὰς ῥυπαρὰς χεῖράς της.

« Μή, μή, ἀνεφώνησεν ἀπὸ τοῦ καθίσματός του ὁ γηραιὸς ἡνίοχος, ὅστις ἦτο ἐπιτετραμμένος τὸν καθαρισμὸν τῶν ὑαλοπινάκων,

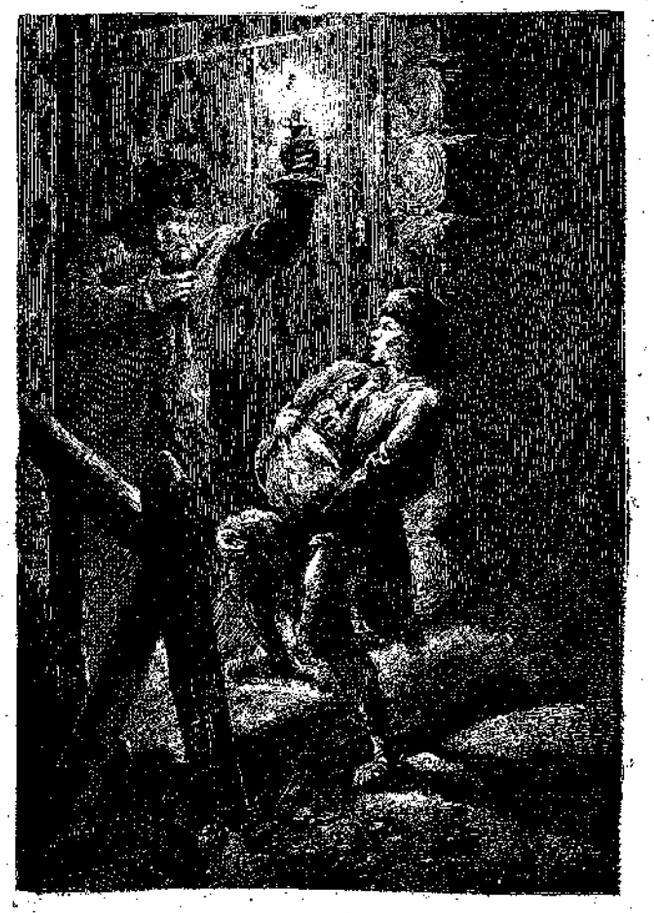

Εἰκὼν ἀπὸ τὸ «ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ» (Ἴδε σελ. 175)

μή . . . πάρε τὸ παιδὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ φυγετε.

Ἡ μικρὰ ἀκούσασα τὴν ἔντονον φωνὴ τοῦ γηραιοῦ Ἰωάννου, ἐστράφη καὶ εἶδεν ἔντρομος τὸν σωματώδη καὶ προγάστορα ἡνίοχον σείοντα τὴν μάστιγά του ἀπειλητικῶς. Ἔλαβε τὴν μικρὰν ἀδελφήν της ἐν ἀγκάλαις καὶ ἀδιαφοροῦσα εἰς τὰς ὀξείας κραυγάς της ἀπεκόμισεν αὐτὴν μακρὰν καὶ την ἀπέθεσε κατὰ γῆς νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον.

Ἡ κυρὰ Ζαχάρω φοβηθεῖσα μήπως ἡ δεσποινὶς Ἰουλία τὴν ἐκλάβῃ ὡς κακῆς ψυχῆς γυναῖκα, διότι δὲν ἔδωκεν εἰς τὰ παιδία τίποτε ζαχαρωτόν, ἐνόμισε πρέπον νὰ δικαιολογηθῇ, καὶ εἶπεν·

«Εὐγενεστάτη κυρία μου, ἂν ἤθελα νὰ φιλοδωρῶ τὰ παιδάκια ποῦ στέκονται τριγύρω μου καὶ τρώγουν μὲ τὰ μάτια των τὰ ζαχαρωτά μου, δὲν εἰξεύρω μὰ τὸ ναὶ ἂν θὰ μποροῦσά ποτε ναῦρω ἄκρην. Θά μου τὰ ἐσάρωναν τὰ πειρασμάκια πρὶν πουλήσω μιᾶς πεντάρας πρᾶγμα!»

Ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ἐκ συστήματος οὐδέποτε ἠλέει ἐπαίτην καθ' ὁδόν· ἀλλὰ τὰ δύο ἐκεῖνα δύστηνα κοράσια δὲν ἦσαν ἐπαῖται διότι

δὲν ἐζήτησαν ἐλεημοσύνην εἰ καὶ ἐφαίνοντο πεινάλέα. Λοιπὸν συμβιβάζουσα τὰς ἀρχάς της πρὸς τὸν οἶκτον ὃν ἠσθάνετο εἰσδύοντα εἰς τὴν καρδίαν της, εἶπε πρὸς τὸν ἡνίοχόν της:

«Ἰωάννη, φώναξε τὰ κοριτσάκια»

Τὰ κοριτσάκια προσῆλθον μετὰ συστολῆς

Εἰκὼν ἀπὸ τὸ «ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ». (Ἴδε σελ. 175)

καὶ δειλίας, ἐκείνη δὲ ὡμίλησε πρὸς αὐτὰ μετὰ φωνῆς ἠπιωτέρας παρὰ τὸ σύνηθες καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν ποδιὰν τοῦ μικροτέρου κορασίου μίαν δραχμὴν ζαχαρωτῶν, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἐθώπευσε φιλοστόργως τὸ εὐτραφὲς πρόσωπόν του· ἐκεῖνο δὲ ἀνέβλεψε πρὸς αὐτὴν καὶ ἐμειδίασε δακρυόεν.

Τί ἄρά γε διενοεῖτο ὁ γηραιὸς Ἰωάννης βλέπων πάντα ταῦτα; Ἐπίστευεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του; Ἀλλὰ τὰ δύο ὅμως κοράσια ἐφαίνοντο εὐτυχῆ· ἡ δὲ κυρὰ Ζαχάρω βλέπουσα ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἰουλία δὲν ἐλάμβανε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ διδράχμου εἶπε πρὸς αὐτήν·

«Ὁ Θεὸς νὰ σας ἔχῃ καλά, εὐγενεστάτη κυρία μου!»

Ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ἀποχαιρετίσασα διὰ νεύματος τὴν γραῖαν ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημά της. Καθημένη δὲ ἐν αὐτῷ ἀλύγιστος καὶ εὐθεῖα ὡς Ι, ἐξεπλήττετο ἀναλογιζομένη διατί μέχρι τοῦδε δὲν ἠλέει τοὺς πτωχοὺς αὐτή, ἀφ' οὗ ἡ πρᾶξις αὕτη ἦτο τόσον τερψίθυμος. Ἀπὸ τῆς ἀξιομνημονεύτου δὲ ἐκείνης ἡμέρας ἔπαυσεν ὦ τοῦ θαύματος! γογγύζουσα κατὰ τοῦ Δημοτικοῦ συμβουλίου ὅπερ εἶχεν ἐκθέσῃ αὐτὴν καὶ

τὰ ἄνθη της εἰς τὴν κτηνώδη περιέργειαν τῶν διαβατῶν.

«Τὰ πάντα εἶνε συνήθεια, Κατερίνα μου», ἔλεγε πρὸς τὴν θεράπαινάν της.

Δ΄

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἤρχισαν νὰ βλαστάνωσι σπέρματα ἀγαθότητος, ἐλέους, χάριτος καὶ εὐμενείας ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας, ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ, ὃν μέχρι τοῦδε ἐκάλυπτον ἄκανθαι καὶ τρίβολοι. Ὅπως δὲ οἱ ξένοι ἵσταντο ἐν τῇ ὁδῷ τερπόμενοι καὶ θαυμάζοντες τὰ ἄνθη τοῦ θερμοκηπίου της, οὕτω καὶ οἱ φίλοι ἐφοίτων ἤδη εἰς τὸν οἶκόν της ἑλκόμενοι ὑπὸ τῆς νέας ἀνθήσεως τῆς ψυχῆς της. Εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι οὐδέποτε στερεῖται φίλων ὁ μετὰ προθυμίας ἕτοιμος ὢν νὰ ὑποδέχηται αὐτούς. Ἐὰν γινώμεθα ἀγαθοὶ καὶ πρόθυμοι νὰ βοηθῶμεν τὸν πλησίον, ἔστε βέβαιοι ὅτι οἱ δεόμενοι βοηθείας καὶ παραμυθίας θά μας ἀνακαλύψωσιν εὐκολώτατα. Δένδρον ἔχον ἀφθονίαν καρπῶν μένει ποτὲ ἀπαρατήρητον; Ἀλλ' ὅταν ὅμως ἀντὶ καρπῶν ἔχωμεν ἀκάνθας καὶ μόνον ἀκάνθας, τί θαυμαστὸν ἐὰν ἄνθρωποι δὲν ἔρχωνται προθύμως νὰ τας δρέψωσι.

Πολλοὶ ἄνθρωποι νουνεχεῖς ἔχουσι τὴν πρόληψιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ περιορίζῃ τὰς σχέσεις του εἰς μικρὸν κύκλον ἐκλεκτῶν φίλων· ἀλλὰ τοῦτο ὅμως ἐνέχει πολλὴν δόσιν φιλαυτίας. Καὶ ναὶ μὲν διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀποφεύγομεν πολλὰς ἀπάτας καὶ δυσαρεσκείας, ἀλλὰ μόνον περὶ ἡμῶν αὐτῶν ὀφείλομεν νὰ σκεπτώμεθα; Πᾶς ἄνθρωπος ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ μίαν ἀποστολὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὃ ἐστι νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν πλησίον του, ὁσάκις βεβαίως δύναται, μέρος τῶν ἀγαθῶν ἃ ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτόν, ἐνθυμούμενος ὅτι ὁ παναγαθος Θεός, ἀπείρως ἀνώτερος ἡμῶν δὲν ἀπαξιοῖ νὰ συγκαταβαίνῃ μέχρι καὶ τοῦ ἐσχάτου ἐν τοῖς ἐσχάτοις.

Τίς θὰ τολμήσῃ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι συχνότατα συνάπτομεν φιλίαν μετὰ ὑστεροβουλίας, εἰς τὸ ἴδιον ἡμῶν συμφέρον ἀποβλέποντες οὐχὶ δὲ τὸ τῶν ἡμετέρων φίλων. Ὀφείλομεν νὰ κατανοήσωμεν ὅτι ὁ ἀγαπῶν οὐδένα φόβον ἔχῃ μήπως ζημιωθῇ, μήπως ἐλαττωθῇ ὁ πλοῦτος τῆς ἀγάπης του· διότι ἡ ἀγάπη εἶνε θησαυρὸς ἀδαπάνητος καὶ ὅσον τις διανέμει αὐτὸν ἀφειδῶς τοσοῦτον αὐξάνει καὶ πολλαπλασιάζεται.

Ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ἤρχισε νὰ ἀπορῇ καὶ αὐτὴ πῶς ἠδύνατο ἐπὶ τόσα ἔτη νὰ ζῇ μόνη καὶ περιωρισμένη, χωρὶς κἂν νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ εὐρύνῃ τὸν κύκλον τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων της. Ἤδη ἤρχισε νὰ εὐαρεστῆται διερχομένη ὥρας ὁλοκλήρους ἐν τῷ θερμοκηπίῳ ἀναγινώσκουσα ἢ ῥάπτουσα, καθημένη ὄπισθεν τῶν φυτῶν καὶ βλέπουσα τοὺς διαβάτας χωρὶς αὐτὴ νὰ φαίνεται. Ἤρχισε νὰ σκέπτεται περὶ τοῦ πλησίον της καὶ ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ ἑαυτὴν πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ἑλκύσῃ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων. Ἠσθάνετο ἤδη ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀδελφοί της καὶ ἀνεγνώριζεν αὐτοὺς ὡς τοιούτους, καθ' ἑκάστην ἀπαγγέλλουσα τὴν προσευχήν: «*Πάτερ ἡμῶν* ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»

Ἐνὶ λόγῳ ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ἐπεθύμει καὶ ηὔχετο νὰ βελτιωθῇ. Ἀλλὰ πόθεν νὰ ἀρχίσῃ τὴν βελτίωσιν ταύτην τὴν τόσον ἐπιθυμητήν; Ἐν ᾧ ἐσκέπτετο καὶ ἠπόρει, παρέστη εἰς τὸν νοῦν της ἡ ἤρεμος καὶ ἀγαθὴ μορφὴ τῆς κυρὰ Ζαχάρως. Ἐνεθυμήθη τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῶν παλαιῶν μὲν ἀλλὰ καθαρῶν ἐνδυμάτων της καὶ ἀπεφάσισε νὰ την βοηθήσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ τὸν βίον της ἀνετώτερον. Περιετυλίχθη τὸ βαρὺ ἐπανωφόριόν της καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν. Τοσοῦτον δὲ ἦτο τὸ ψῦχος ὥστε μόλις δύο ἢ τρεῖς διαβάτας εἶδε σπεύδοντας εἰς τὴν κατοικίαν των βήματι ταχεῖ. Ἡ γραῖα διευθύντρια τοῦ φορητοῦ ζαχαροπλαστείου ἐκάθητο τρέμουσα ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ αἱ στίλβουσαι παρειαί της ἐμαρτύρουν ὅτι εἶχε κλαύσῃ· τὰ ἴχνη τῶν δακρύων ἐφαίνοντο καθαρά.

Οὐδὲν εἶχε πωλήσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ δύστηνος κυρὰ Ζαχάρω.

«Δός μου, κυρά, μερικὰ ἀπὸ τὰ νόστιμα ἐκεῖνα ζαχαρωτά σου.

— Πόσα θέλετε, κυρία μου.

— Ὡς δύο δραχμῶν, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ἀλλὰ σὺ τρέμεις, εἶσαι ἐλεεινή, ὁ βορρᾶς σὲ δέρνει αὐτοῦ που κάθεσαι.

— Αἴ, τί νὰ γίνῃ, κυρία μου. Μὲ ἀφάνισαν οἱ ῥευματισμοὶ καὶ δὲν θα ἀποφάσιζα νὰ ἔβγω σήμερα, καθὼς εἶμαι ἄρρωστη, ἂν δὲν ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ πληρώσω τὸ 'νοίκι καὶ νὰ θρέψω τὴν ἀδελφή μου τὴν Μαριώ. Εἶνε κουφὴ ἡ κατακαϊμένη καὶ μισὸς ἄνθρωπος. Ἐγὼ πάλιν εἶμαι ἡ πλέον γερὴ ἀπό τας δύο μας.

— Τὴν καϊμένην! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ἰουλία. Ἐγὼ θέλω, κυρά μου, νά σας φανῶ χρήσιμος, νά σας βοηθήσω.

— Ἀπὸ τὸ ἐμπόριόν μου εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, ἀφ' ὅτου ἔστησα ἐδῶ τὸ ζαχαροπλαστεῖόν μου. Ὅσοι στέκονται νὰ καμαρώσουν τὰ περίφημα ἄνθη σας, βίχνουν καὶ μίαν ματιὰν 'ς τὰ ζαχαρωτά μου καὶ ἀγοράζουν. Καὶ ἐγὼ ὅταν ἔχω τὰ βάσανά μου καὶ μὲ κυριεύῃ ἡ λύπη καὶ ὁ καϊμός, κυττάζω τὰ ἄνθη σας τὰ δροσερὰ καὶ σπάνια καὶ παρηγοροῦμαι καὶ λέγω μὲ τὸν νοῦν μου: «Λοιπὸν ὅλα τὰ πράγματα ἐδῶ κάτω 'ς τὸν κόσμον δὲν εἶνε ἄσχημα, πτωχὰ καὶ γέρικα σὰν καὶ μένα· καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα καὶ τοὺς καϊμοὺς μᾶς περιμένει ὁ Παράδεισος... Μέρα τὴν ἡμέραν ἐκεῖ δὰ πλησιάζουμε, κυρία μου, ὁ Θεὸς νά σας ἔχῃ καλά.»

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ κυρὰ Ζαχάρω ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ τοῦ τετριμμένου περιωμίου της.

Ἡ δεσποινὶς Ἰουλία την προσεκάλεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ μαγειρεῖόν της νὰ θερμανθῇ καὶ νὰ ἀναλάβῃ ὀλίγον. Ἐν ᾧ δὲ ἡ δυστυχὴς γραῖα ἔλεγε τὰς δυστυχίας καὶ τὰ βασανά της καὶ ἐδιηγεῖτο τὸν βίον της, ἡ δεσποινὶς ἐγέμισε διὰ τῶν ἰδίων της χειρῶν εὐμέγεθες κάνιστον. Ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ κανίστρου διάφορα τρόφιμα καὶ φαγώσιμα πράγματα καὶ κάτω κάτω ἔθεσε φάκελον περιέχοντα τὸ ἐνοίκιον. Εἶπε δὲ ὅτι τακτικῶς θὰ φροντίζῃ περὶ τῆς τροφῆς καὶ συντηρήσεως τῶν δύο γηραιῶν ἀδελφῶν. Καὶ πράγματι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Μαριὼ καὶ ἡ κυρὰ Ζαχάρω ἔζησαν βίον ἄνετον.

Πρὸς τούτοις ἡ φιλάνθρωπος δεσποινὶς ἐχάρισεν εἰς αὐτὰς μικρὸν οἰκίσκον ἀπέναντι τοῦ θερμοκηπίου της ὅστις ἐχρησίμευε καὶ ὡς κατοικία καὶ ὡς ζαχαροπλαστεῖον, ὥστε ἡ κυρὰ Ζαχάρω δὲν ἦτο πλέον ἠναγκασμένη νὰ κάθηται εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ νὰ ὑποφέρῃ.

Ἡ δὲ Μαριὼ μάλιστα εἶχε χαρὰν μεγάλην, διότι καθ' ἡμέραν ἔβλεπε τὰ ἄνθη τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας καθημένη εἰς τὸ παράθυρόν της.

[Ἕπεται τὸ τέλος]. ΝΙΝΑ

Ο ΚΑΚΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη ἐπῆγε εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ 'ψωνίσῃ. Ὅταν ἔφευγε, τοῦ εἶπε·

«Γιάννη, νὰ προσέχῃς τὸ παιδὶ καὶ ὅταν κλάψῃ νά του δώσῃς τὸ γάλα του. Τὸ ἔχω ἐδῶ εἰς τὸ τραπέζι».

Ὁ Γιάννης παίρνει τὸ ἀδελφάκι του 'ς τὴν ἀγκαλιά του καὶ ἀρχίζει νά το χορεύῃ, καὶ ἐκεῖνο εὐχαριστεῖται καὶ σκάζει ἀπὸ τὰ γέλια. Ἀλλὰ τόσον πολὺ το ἐχόρευσεν, ὥστε τὸ μωρὸν ἐκουράσθη καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ μὲ τὰ σωστά του.

Ὁ Γιάννης τὸ χορεύει μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν διὰ νὰ τὸ 'μερώσῃ, ἀλλ' αὐτὸ φωνάζει ἀκόμη περισσότερον. Κινεῖ τὰ δύο του τὰ χεράκια, τρίβει τὸ κεφαλάκι του εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸ σκουφάκι του ἐστράβωσε. Τὸ καϊμένο!

Καὶ νομίζετε ὅτι ὁ Γιάννης συγκινεῖται καθόλου; Ἄ, μπᾶ!

Εἰς μίαν γωνίαν εἶνε ἕνα καλάθι μῆλα κατακόκκινα, σκύπτει παίρνει ἓν καὶ τὸ δαγκάνει μὲ πολλὴν ὄρεξιν, χωρὶς νὰ τον μέλῃ ἂν κλαίῃ τὸ ἀδελφάκι του.

«Σκάσε λοιπόν! μᾶς ἐσκότισες! ἐφώναξε θυμωμένος εἰς τὸ μωρόν, τὸ ὁποῖον ἐφώναζεν ὡς νά του ἔλεγε.

«Καλὰ σὺ τρώγεις τὸ μῆλον, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πεινῶ καὶ θέλω νά μου δώσῃς τὸ γάλα μου.

—Περίμενε μίαν στιγμούλα, πολὺ βιάζεσαι. Τώρα σοῦ δίνω!»

Καὶ παίρνει δεύτερον μῆλον καὶ τὸ τρώγει...

Μή τον ἀγαπᾶτε τὸν Γιάννη, τὸ κακὸ παιδί! Ὅσοι ἔχετε μεγαλείτερον ἀδελφὸν δὲν θὰ ὁμοιάζῃ βέβαια τοῦ Γιάννη καὶ καγεὶς ἀπὸ σᾶς, παιδιά μου, νὰ μή του ὁμοιάσῃ!

Πιστεύω ὅτι ὅταν ἡ μητέρα σας ἔχῃ ἐργασίαν καὶ σας ἀφήσῃ νὰ προσέχετε τὸ μικρόν σας ἀδελφάκι, δὲν θὰ κάμετε ὅπως ὁ ἄθλιος ὁ Γιάννης, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσετε νὰ διασκεδάσετε τὸ μωρὸν καὶ νά το 'μερώσετε ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ μητέρα.

Ἔτσι κάμνουν τὰ καλὰ ἀδέλφια.

ΤΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

« Δὲν ἔχετε δίκαιο, κύριε Σταμάτη. Ὁ Θεὸς ὅλους ἀπὸ μία ζύμη τοὺς πλάθει, τὴν ἴδια τὴν πνοή του τοὺς ἐμφυσᾷ! Ἡ κακὴ ἀνατροφὴ εἶνέ πού τα χαλᾷ τὰ παιδιά!

— Ὅπως καὶ ἂν λέτε δὲν συμφωνῶ μαζί σας· σᾶς τὸ εἶπα, σᾶς τὸ ξαναλέγω, γιατρέ μου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ πατέρας καὶ τῶν τριῶν μου παιδιῶν καὶ τοῦ Κώστα καὶ τῆς Μάρθας καὶ τοῦ Γιάννη; Πῶς ὁ Κώστας καὶ ὁ Γιάννης νὰ εἶνε ἕνα κομμάτι μάλαμμα καὶ ἡ Μάρθα νὰ μὴν πιάνεται, νὰ μὴ συμμαζεύετε; Τὴν ἴδια ἀνατροφὴ δὲν τοὺς δίνω, ὅλα δὲν τὰ συμβουλεύω; ὅλα τὸ ἴδιο δὲν τὰ ἀγαπῶ; Ἡ καϊμένη ἡ μητέρα των πόσα δὲν τῆς λέει τῆς ἀνόητης αὐτῆς; Τὴν δέρνει, τὴν ἀφίνει νηστικήν, τίποτε! τὰ ἄλλα τά παιδιὰ ἕνα λόγο τοὺς λὲς καὶ ἀμέσως βάζουν τὸ κεφάλι τους κάτω καὶ μιλιά. Ἐκείνη, ἀφιλότιμη, ὑπερήφανη!.... Ἄφησέ με, γιατρέ, καὶ μ' ἔχει ἀνωκάτω αὐτὸ τὸ παιδί!»

Καὶ τὸ ἀτμόπλοιον σχίζει γοργὸν τὴν θάλασσαν καὶ ἡ νὺξ μᾶς περιβάλλει γαληνιαία, σιωπηλή. Ἡ σελήνη δὲν μᾶς φωτίζει, ἀλλ' ἡ μυστηριώδης ἀνάλαμπή τῶν ἄστρων μᾶς λούζει μὲ μαγικόν, γαλακτόχρουν ἡμίφως. Ὅλα εἰς τὸ ἀτμόπλοιον εἶνε ἀμαυρὰ καὶ σκότεινὰ καὶ δὲν διακρίνεις τοὺς κοιμωμένους χαμαὶ ἀπὸ τὰς κρεμαμένας λέμβους καὶ τὰ παρερριμμένα ἐμπορεύματα. Ὑψηλὰ μόνον ζωγραφίζονται τὰ μαῦρα ἐξαρτίσματα τοῦ πλοίου ἐντὸς τοῦ ἀργυροχρόου νεφελώματος τοῦ γαλαξίου.

Δι' αὐτὸ ὁ Κύριος Σταμάτης Φαιδρίδης καὶ ὁ ἰατρὸς δὲν εἶδον τὴν ἀνόητον Μάρθαν ἡ ὁποία ἦλθε καὶ ἐκάθισε πλησίον τοῦ πατρός της ἐκφυγοῦσα τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν οἱ ὁποῖοι ἐκοιμῶντο κάτω: Καὶ ὁ Κύριος Φαιδρίδης ἐξηκολούθησε·

«Εἰπέ μου λοιπόν, γιατρέ, εἰπέ μου λοιπὸν ἐσὺ ποῦ ξέρεις νὰ γιατρεύῃς ἀσθένειες, τί γιατρικὸ θὰ δώσῃς καὶ σὲ μένα δι' αὐτὸ τὸ παληοκόριτσο.

—Γιὰ μένα πάλι λένε; ἐψιθύρισεν ἡ Μάρθα, θὰ καούσω· καὶ ἀπεσύρθη ὀλίγον καὶ ἐχάθη εἰς τὸ σκότος.

—Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, καὶ ἐγὼ δὲν ξεύρω, ἀλλὰ φαίνεται θὰ τῆς χαρίζεσαι.

—Ἐγὼ τῆς χαρίζομαι; Εἶμαι μάλιστα πιὸ αὐστηρὸς ἀφ' ὅ τι πρέπει, ἀλλ' εἶνε καὶ περιστάσεις ποῦ δὲν ἠμπορεῖς νὰ μὴ λυπηθῇς. Εἶνε μέρες τώρα, ποῦ τὴν ἔβλεπα συμμαζεμένη καὶ χωρὶς ὄρεξι καὶ κατάλαβα πῶς κάτι θὰ ἔτρεχε. Τὴν ἠρώτησα τί ἔχει, δὲν ἤθελε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, τὴν φοβερίζω, τίποτε... δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ ἀποκριθῇ καὶ τὴν ἀφῆκα. Ἔξαφνα ἀκούω μέσα 'ς τὸ μαγαζί μου μιὰ μέρα φωνές. Μὰ φωνὲς ἄγριες λυπητερές, τρέχω καὶ τί νὰ ἰδῶ! τὴ καλή σου μέσα 'ς ἕνα μεγάλο πιθάρι τοῦ λαδιοῦ μὲ τὸ κεφάλι κάτω. Θὰ ἐπνίγετο χωρὶς ἄλλο, ἡ τρελλή· τὴν τραβῶ, τὴν σηκώνω, μελανὴν ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦ κατέβηκε εἰς τὸ κεφάλι, γλυστερὴν ἀπὸ τὸ λάδι. Αἴ τί νὰ τὴν κάνῃς. Καλὰ καὶ δὲν ἀπέθανε! Τί μαθαίνω ἔπειτα; ὅτι τρεῖς φίλαι της τὴν εἶχαν βάλῃ πρὸ καιροῦ νὰ κλέψῃ ρίζι, νὰ κλέψῃ ζάχαρι, καὶ τώρα τὴν ἔστειλαν νὰ κλέψῃ καὶ λάδι· τὸ λάδι ἦτον λίγο, καὶ ὡς ἔσκυψε νὰ τὸ φθάσῃ χάνει τὴν ἰσορροπίαν της καὶ πέφτει. Καὶ εἶχα δείρῃ τὸν ὑπηρέτην μου τὸν καϊμένο μὲ τὴν ἰδέα πῶς ἐκεῖνος μὲ ἔκλεβε.

Ἡ Μάρθα εἰς τὴν γωνίαν ἐκεῖ ἤκουε ὅλα αὐτά. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐθύμωσε διότι τὴν ἐξέθετεν εἰς τὸν κόσμον! Μετ' ὀλίγον ἐσκέφθη ὅτι εἶχε δίκαιον ὁ πατήρ της νὰ παραπονῆται, ἀλλὰ δὲν ἔφυγεν, ἐστάθη ἐκεῖ, ἐκράτησε τὴν θέσιν της καὶ ἤκουσεν ἔπειτα ὅτι ὁ ἰατρὸς ἀνεκάλυψε τὴν ἀσθένειάν της καὶ ἐδήλωσεν εἰς τὸν πατέρα ὅτι ἡ ἀσθένεια αὐτὴ λέγεται κακὴ συναναστροφὴ καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὴν προλάβῃ τώρα διότι θὰ τὴν χάσῃ! Τὸν συνεβούλευσε νὰ τὴν ἀποσύρῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, νὰ τῆς κόψῃ ὅλας τὰς σχέσεις, νὰ τὴν συμβουλεύῃ πάντοτε καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὴν κλείσῃ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ χωρίου των.

Διόλου δὲ τῆς ἤρεσε τὸ ἰατρικὸν αὐτό, διότι ὅπως ὅλα τὰ ἰατρικὰ καὶ αὐτὸ ἦτον ξυνὸν καὶ πικρὸν καὶ ἄσχημον. Ἐκείνην, τὸ ἀνήμερο καὶ ἄγριο πουλί νὰ τὴν κλείσουν μέσα εἰς τὸ μοναστῆρι μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κλουβὶ τὸ πέτρινον ποῦ κλείνονται οἱ ἄνθρωποι! Ποτὲ δὲν θὰ ὑπέφερεν ἡ Μάρθα θὰ ἀπέθνησκεν ἀπὸ τὴν στενοχώρια της. Ἐκείνη ἤθελε τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, ἠγάπα τὴν ἐξοχήν. Καὶ μετὰ δυσκολίας ἐκρατεῖτο μέσα εἰς τὸ σχολεῖον ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὰ γράμματα, διότι ἀληθῶς ἠγάπα νὰ μανθάνῃ. Ἀλλ' αἱ κακαὶ φίλαι, τὴν παρέσυρον ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον καὶ κατέστρεφον τὸν χαρακτῆρα της, ἀγαθὸν καὶ ἥρεμον χαρακτῆρα! Δι' αὐτὸ ἦτο συλλογισμένη, ὅταν ἀκολουθοῦσα τὰς συμβουλὰς τῶν φίλων της ἀπεφάσισε νὰ κλέψῃ τὸν πατέρα της! Νὰ κλέψῃ! Καὶ ὁ καϊμένος ὁ πατέρας ποῦ τὴν ἠγάπα τόσον, ἐστενοχωρεῖτο, ἐλυπεῖτο διὰ τὸ παιδί του, τὸ ὁποῖον ἐπροτίμα νὰ ἀκολουθῇ τὰς κακὰς φίλας καὶ νὰ μὴ ὑπακούῃ εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του! Καὶ ἡ καϊμένη ἡ μητέρα τὴν ἐτιμώρει ἀφ' ἑνὸς καὶ ἔκλαιεν ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν θυγατέρα της! Ὁ ἰατρὸς τώρα εὑρῆκε τὴν ἀσθένειαν, καὶ ἔδωκε τὰ ἰατρικά!

Ἡ Μάρθα ὅταν ἤκουσεν ὅλα αὐτὰ καὶ ὅτι ὁ πατέρας θὰ τὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν, κατέβηκεν ἀπαρατήρητος πάλιν κάτω εἰς τὸν θαλαμίσκον καὶ ἐπλάγιασε· ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθη. Ἐσυλλογίσθη, ὡσὰν ἔξυπνο παιδὶ ποῦ ἦτον τί κακὸν ἔκαμνεν, ὅτι ἀντὶ νὰ εὐχαριστῇ τοὺς γονεῖς δι' ὅσα ἐκοπίαζον, τοὺς δυσηρέστει καὶ τοὺς ἐπίκραινε! Καὶ ξεύρεις τί εἶνε δι' ἕνα παιδὶ νὰ πικραίνῃ τοὺς γονεῖς του; Τὸ μεγαλείτερον ἁμάρτημα τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τὸν κόσμον! Καὶ ἀντὶ νὰ πάρῃ τὰ κακὰ ἐκεῖνα ἰατρικὰ ἀπεφάσισε νὰ διορθωθῇ. Ὁποία χαρὰ διὰ τὸν πατέρα, διὰ τὴν μητέρα, δι' ὅλους τοὺς φίλους! Μόνον αἱ φίλαι της αἱ κακαί της φίλαι θὰ ἐλυποῦντο, ἀλλὰ τί μ' αὐτό. Τώρα καλή, φρόνιμη, ὑπήκοος θὰ εὕρισκε φίλας αἱ ὁποῖαι θὰ ἐφρόντιζον διὰ τὸ καλόν της καὶ ἐκεῖναι διὰ τὸ ἰδικόν των πάλιν. Καὶ θὰ ἐζοῦσε πλέον εὐχαριστημένη τώρα, μὲ ἥσυχον τὴν συνείδησίν της!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦτο πολὺ σκεπτικὴ ἡ Μάρθα καὶ ἀπέφυγε τὰ βλέμματα τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας καὶ δὲν ὡμίλει μὲ τὰ ἀδελφάκια της. Ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ τὴν ἐπεριποιήθησαν. Ἀλλὰ τὸ ἑσπέρας ὅταν τὸ ἀτμόπλοιον ἔφθασεν εἰς τὸν λιμένα καὶ ἐκεῖνοι ἀπεβιβάσθησαν καὶ μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ Μάρθα ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ κανεὶς δὲν ἤξευρε διατί. Ἔτρεξαν καὶ ἐφώναξαν τὸν ἰατρόν!

«Κάτι θὰ ἔκαμε πάλι, νὰ εἶσαι βέβαιος, Κύριε Σταμάτη, δὲν εἶνε ἄρρωστη ἡ κόρη σας!»

Ἀ! ἡ Μάρθα δὲν ἐκρατήθη τότε.

«Τίποτε! τίποτε δὲν ἔκαμα! Τὰ κλάμματα αὐτὰ εἶνε κλάμματα λύπης διὰ τὰς πικρίας ποῦ ἐπότισα τοὺς γονεῖς μου καὶ θέλω νὰ τοὺς ζητήσω συγγνώμην!»

Ἔμειναν ἐκστατικοί, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσουν τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν μεταβολήν. Ὁ πατήρ της καὶ ὁ ἰατρὸς ἐψιθύρισαν κάτι.

« Ναὶ αὐτὸ εἶνε, εἶπεν ἡ Μάρθα μετὰ λυγμῶν καὶ τοῖς διηγήθη τὴν τελευταίαν της ἀταξίαν, ὅτι ἔμεινε κρυμμένη ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου καὶ ἤκουσε τὴν ὁμιλίαν τοῦ πατρός της καὶ ὅ,τι τώρα μετανοεῖ δι' ὅλα, δι' ὅλα. Ὁ Γιάννης καὶ ὁ Κώστας ἔπεσαν εἰς τὰ γόνατα καὶ παρεκάλουν νὰ τὴν συγχωρήσουν καὶ ὁ ἰατρὸς ἐμεσίτευσε.

Σήμερον ἡ Μάρθα εἶνε τὸ καλλίτερο παιδὶ ποῦ γίνεται, ὅλοι τὴν ἔχουν διὰ παράδειγμα, τὴν ἀγαποῦν καὶ τὰ ἀδέλφια της τῆς ζητοῦν συμβουλάς. Τί θὰ ἐγένοντο ὅμως καὶ ἐκεῖνα ἂν ἡ Μάρθα ἔμενε κακὴ καὶ διεστραμμένη; Ἦσαν καλά, ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις τῆς Μάρθας ἦτον καλή· ὅπως ἡ κακὴ συναναστροφὴ κατέστρεφε τὴν Μάρθα, θὰ κατέστρεφε καὶ τὸ παράδειγμά της τὸν Γιάννη καὶ τὸν Κώστα! Ἡ κακὴ συναναστροφὴ καὶ τὸ κακὸν παράδειγμα κατέστρεψαν πολλούς.

Ὁ ἰατρὸς ὅταν ἔφευγε, τοὺς ἐχαιρέτισε καὶ προσέθεσε·

« Τὸ γιατρικόν μου ἦτον πολὺ δραστήριον καὶ μόνη ἡ μυρωδιά του ἔφερεν ἀποτέλεσμα!»

Φακ

ΠΡΟΓΟΝΙΚΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Γνώριμός τις τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ Καλλιμάχου εἶπέ ποτε πρὸς αὐτόν·

«Καλλίμαχε, δὲν εἶξεύρεις! χθὲς ὁ δεῖνα ἐκάθητο καὶ σε ἐκακολόγει ἐνώπιόν μου».

Ὁ δὲ Καλλίμαχος ἀπεκρίθη.

«Ἐὰν σὺ δὲν ἐκάθησο καὶ τὸν ἤκουες μὲ εὐχαρίστησιν, ἐκεῖνος δὲν θὰ μ' ἐκακολόγει.

⁂

Ζήνων ὁ περίφημος Κύπριος φιλόσοφος, συνεβούλευε νέους τινὰς νὰ μὴ σπαταλῶσι τὰ χρήματά των εἰς ἀσωτίας καὶ διασκεδάσεις, Ἐκεῖνοι δὲ ἀπολογούμενοι ἔλεγον·

«Ἐξοδεύομεν πολλὰ διότι ἔχομεν πολλὰ χρήματα καὶ μας περισσεύουν.

—Λοιπόν, εἶπεν ὁ Ζήνων, θὰ συγχωρήσετε καὶ τοὺς μαγείρους ἐὰν λέγωσιν, ὅτι ἔκαμαν ἁλμυρὰ τὰ φαγητὰ διότι ἔχουσι πολὺ ἅλας καὶ τους περισσεύει.

⁂

Νεαρὸς Σπαρτιάτης ἐπληγώθη ἐν μάχῃ εἰς τὸν πόδα καὶ ἔμεινε χωλός, καὶ διὰ τοῦτο ἐλυπεῖτο πολύ. Ἡ μήτηρ του παρηγοροῦσα αὐτὸν εἶπε·

«Μὴ λυποῦ, τέκνον μου, διότι εἰς κάθε βῆμά σου θὰ ἐνθυμῆσαι τὴν ἰδίαν σου ἀνδρείαν».

⁂

Ἠρώτησαν τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον·

«Βασιλεῦ, ποῦ εἶνε οἱ θησαυροί σου;

Ἐκεῖνος δὲ δείξας τοὺς φίλους του εἶπεν·

—Ἰδοὺ οἱ θησαυροί μου.»

⁂

«Πολὺ κακὰ κάμνεις νὰ πηγαίνῃς μόνος σου νὰ ᾠδίζῃς, εἶπέ τις πρὸς τὸν ποιητὴν Εὐριπίδην δὲν βλέπεις τὸν Σοφοκλέα, ὁ ὁποῖος στέλλει τὸν δοῦλόν του καὶ ᾠδίζει;

Διὰ τοῦτο, εἶπεν ὁ Εὐριπίδης, ὁ μὲν Σοφοκλῆς τρώγει φαγητὸν ὁποῖον ἀρέσκει εἰς τὸν δοῦλόν του, ἐγὼ δὲ τρώγω ὁποῖον εἰς ἐμὲ ἀρέσκει».

⁂

Ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Χάρης ἔλεγεν ὅτι οἱ διαδίδοντες μυστικὸν ἀδικοῦσι καὶ ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους το ἀνακοινώνουσι· διότι μισοῦμεν ὄχι μόνον τοὺς διαλαλήσαντας τὸ μυστικόν μας, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους οἵτινες ἤκουσαν ὅσα δὲν θέλομεν νὰ εἰξεύρωσι.

⁂

Ὁ Θηβαῖος στρατηγὸς Πελοπίδας ὅτε τῷ κατήγγειλαν ἀνδρεῖόν τινα στρατιώτην ὅτι δῆθέν τον ἐξύβρισεν, εἶπεν.

«Ἐγὼ τὰ μὲν ἔργα αὐτοῦ βλέπω, ἀλλὰ τοὺς λόγους του δὲν τους ἤκουσα.»

⁂

Θαλῆς, ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος, ἐρωτηθεὶς πόσον ἀπέχει τό ψεῦδος τῆς ἀληθείας, ἀπεκρίθη.

«Ὅσον οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπέχουσι τῶν ὤτων».

⁂

Ὁ ποιητὴς Θεόκριτος ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος φλυάρου· «Θεόκριτε, ποῦ θὰ σε ἴδω αὔριον»; ἀπεκρίθη·

—Ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ δὲν θὰ σε ἴδω».

⁂

Νέος τις λάλος ἦλθεν εἰς τὸν Ἰσοκράτην τὸν Ἀθηναῖον ῥήτορα καὶ διδάσκαλον τῆς ῥητορικῆς, καὶ τον παρεκάλεσε νὰ τον διδάξῃ.

—Μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ Ἰσοκράτης, ἀλλὰ θέλω διπλᾶ δίδακτρα.

—Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ νέος θαυμάζων.

Ὁ δὲ Ἰσοκράτης ἀπεκρίθη

«Διότι θὰ σε διδάξω δύο μαθήματα. Πρῶτον θὰ σε μάθω πῶς νὰ ὁμιλῇς καὶ δεύτερον θὰ σε μάθω πότε νὰ σιωπᾷς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Φιλάνθρωπός τις κύριος ἐπισκεφθεὶς τὰς φυλακὰς τῶν ἐφήβων καὶ ἰδὼν νεανίαν φυλακισμένον, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία ἐδείκνυε ἀγαθὴν ψυχήν, τὸν ἐρωτᾷ:

—Ἐσύ μικρέ, διηγήσου μου τὸν βίον σου· εἰπέ μου διατί εὑρίσκεσαι ἐδῶ μέσα;

Καὶ ὁ φυλακισμένος μετὰ συντριβῆς καρδίας:

— Μ' ἔφεραν, ἀφεντικό, δεμένον δύο χωροφύλακες.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρασίνης Χλόης.

*

Ἰατρός τις ὑπεσχέθη πρὸς φίλόν του νὰ τοῦ στείλῃ πέντε ὀρνίθια. Ὅταν ἐπέστρεψε τὴν μεσημβρίαν εἰς τὴν οἰκίαν του ἔδωσε εἰς τὸν ὑπηρέτην του τὰ ὀρνίθια νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὸν φίλον του. Συγχρόνως δὲ τοῦ ἔδωσε καὶ ἕνα φάκελλον μὲ σκονάκια νὰ τὰ φέρῃ εἰς τινα ἀσθενῆ.

Δυστυχῶς ὁ ὑπηρέτης ἐκ παρανοήσεως ἔφερε τὰ σκονάκια εἰς τὸν φίλον καὶ τὰ ὀρνίθια εἰς τὸν ἀσθενῆ.

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξιν τοῦ τελευταίου τούτου λαβόντος τὰ ὀρνίθια μὲ τὴν ἐξῆς σημείωσιν τοῦ ἰατροῦ: Νὰ καταπίνετε ἓν κατὰ πᾶσαν ὥραν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγευμένης Ἀφρογαλιᾶς.

*

Κυρία τις ἀστεϊζομένη, ἐρωτᾷ τὸν Κουφιοκεφαλάκην:

— Ἂν ἀποθάνω προτήτερα ἀπὸ σέ, Κουφιοκεφαλάκη, θὰ συνοδεύσῃς τὴν κηδείαν μου;

—Ὦ! βεβαίως, κυρία, μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κύκνου.

*

— Διατί γελᾷς ὅταν περνῷ; ἔλεγεν ὁ Μανωλάκης πρὸς τινα συμμαθητήν του μὲ τὸν ὁποῖον ἦτο μαλωμένος.

— Διατί περνᾷς ὅταν γελῶ; ἀπαντᾷ οὗτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυσσοῦς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

"ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ,,

Πολὺ ἤρεσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ, τὸ νέον μυθιστόρημα τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» Παρὰ πλείστων συνδρομητῶν ἔλαβον ἐπιστολάς, δι' ὧν οὗτοι ἐκφράζουσι τὴν χαρὰν των καὶ τὴν συγκίνησιν ἣν ἠσθάνθησαν, ὡς καὶ τὴν συμπάθειαν ὑπὲρ τοῦ ἥρωος τοῦ μυθιστορήματος Δημητρίου Θεοδώροβιτς Τερέντιεφ, ὅστις κινδυνεύει νὰ πάθῃ τῶν παθῶν του τὸν τάραχον ἐξ αἰτίας τοῦ μπάρμπα Γαβρούσκα· ἀλλὰ καὶ ὁ δυστυχὴς οὗτος γέρων δὲν πταίει· πταίει ὁ συκοφάντης καὶ φθονερὸς Στρόδτμαν, ὅστις... Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἐκθέσω περιληπτικῶς ὅλον τὸ μυθιστόρημα. Τοῦτο μόνον ἁπλῶς θέλω νὰ εἴπω, ὅτι τὸ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ, καθ'ὅσον προβαίνει ἡ διήγησις, γίνεται περιεργότερον καὶ συγκινητικώτερον μετὰ ἀπροσδοκήτων περιπετειῶν μέχρι τέλους· ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ καὶ χάριν περιεργίας δημοσιεύω ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας φυλλαδίῳ μου δύο εἰκόνας ἐκ τοῦ ΘΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ διὰ νὰ λάβωσι μίαν τινὰ ἰδέαν καὶ ὅσοι ἐκ τῶν φίλων μου δὲν ἐνεγράφησαν εἰσέτι ἐφέτος καὶ εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» καὶ δὲν ἠτύχησαν νὰ εἰξεύρωσι τί ἐστι τὸ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ.

Ἐὰν τὴν πρώτην φορὰν, *Ἀρητίφιλε Μενέλαε*, ἐδαπάνησες δύο ὥρας εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ διηγήματος, τὴν δευτέραν φορὰν θὰ δαπανήσῃς μίαν, ἀφ' οὗ μάλιστα συνηθίσῃς νὰ ἐκθέτῃς τὰς ἐννοίας σου.

Ὅλα ὅλα τὰ ἔλαβα, *Προμηθεῦ Δεσμῶτα*. Κρίμα ὅτι ἐλησμόνησες τὸ τετράδιόν σου μὲ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις! Καὶ τώρα πότε θὰ προφθάσῃς νὰ μοῦ τας στείλῃς ἐγκαίρως;

Τώρα πλέον εἶσαι ὅλος χαρά, *Κῦμα τοῦ Πόντου*, διότι ἔχεις εἰς τὴν βιβλιοθήκην σου καὶ τὴν ΜΑΡΟΥΣΙΑΝ καὶ τὸν ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΝ καὶ τὸ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ δῶρα τοῦ μεγαλειτέρου σου ἀδελφοῦ διὰ τὴν πρόοδόν σου. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν ἄριστον ἔλεγχόν σου, συγχαίρω καὶ τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφόν σου.

Ἐύμορφον εἶνε, *Ῥιζομυλῖτα*, τὸ παραμυθάκι σου. Ὅταν ἔχῃς καιρὸν ἀπὸ τὰ μαθήματά σου στέλλε μου τοιαύτας συνθέσεις νὰ τὰς ἀναγινώσκω, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γυμνάζεσαι.

Ἡρωϊκή μου φίλη, *Μυρτὼ Ποιμενίς*, μετὰ χαρᾶς μανθάνω ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν «ἡ ἀγαπητὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἶνε ἡ πλέον εὐάρεστος» διὰ σὲ «ἐνασχόλησις». Λυποῦμαι ὅμως ὅτι τόσα ἔτη δὲν σὲ ἐγνώριζον πόσους καὶ πόσους φίλους καὶ πόσας φίλας ἔχω χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζω! Ἀλλὰ διατὶ νὰ μὴ ἔχουν τὴν τόλμην νὰ μου γράφουν; Εὐχαριστῶ τὴν ἀγαπητήν σου μητέρα δεὶ τὴν καλὴν περὶ ἐμοῦ γνώμην της.

Ἀγαπητή μου Μ. Ψ., δύνασαι νὰ λάβῃς ὡς ψευδώνυμον τὸ *Δόρδος Βόρων*, τὸ ἔνδοξον ὄνομα φιλέλληνος ποιητοῦ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ προτίμησίς σου αὕτη δεικνύει ὅτι εἶσαι φιλόμουσος καὶ εἰξεύρεις νὰ τιμᾷς τοὺς μεγάλους ἄνδρας.

Μ' ἐγοήτευσε, *Σιδηρὲ Πύργε*, ἡ ζωηρὰ περιγραφὴ τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς σου, ὡς ἡ περὶ τῆς γενναίας νήσου διακαής εὐχή σου, ἣν πάντες συμμερίζονται ἐκ ψυχῆς.

Τὸ ποίημά σου, *Τέκνον τῶν Μούγλων*, πρὸς τὴν μακαρίτιδα μητέρα σου τὸ ἀνέγνωσα μετὰ συγκινήσεως καὶ ἐνόησα πόσον τὴν ἐσέβεσο καὶ τὴν ἠγάπας, καὶ ἐκ τούτου εἰκάζω πόσον ἦτο καλὴ μήτηρ καὶ ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ τέκνου της. Ἐνθυμοῦ, μικρέ μου φίλε, τὰς συμβουλάς της καὶ ἡ ἀνάμνησις αὕτη θὰ σε παρηγορῇ καὶ θὰ μετριάσῃ τὴν λύπην σου. Εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὴν πρός με ἐγκάρδιον ἔμμετρον προσφώνησίν σου.

Οὐδέποτε ἐπέρασέν ἀπὸ τὸν νοῦν μου, *Ἀετὲ τῶν Λιονοσκεπῶν Ὀρέων*, ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ κατέχεται ὑπὸ ὀκνηρίας νέος ἀναγινώσκων τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ ἠλικωθεὶς καὶ ἀναπτυχθεὶς διὰ τῶν διδαγμάτων αὐτῆς, ὅπως μοι γράφεις εἰλικρινῶς καὶ μετὰ βαθυτάτου αἰσθήματος. Ἂν τὸ δήγημά σου ἔχῃ ὀλίγους τινὰς στίχους περισσότερον δὲν βλάπτει. Δὲν εἶνε δὰ καὶ ἀδύνατον νὰ βραβευθῇς.

Ἔχε ὑπομονήν, *Εὐτυχὴς Θνητή*, καὶ θὰ το μάθῃς. Ὅταν εἶνε καιρὸς θὰ το ἀναγγείλω. Ἀφ' οὗ ἡ ἐπιθυμία σου εἶνε νὰ βραβευθῇς ἐπίμενε καὶ ἔχει ὁ Θεός. Τὰς προσρήσεις μου εἰς τὴν ἐξαδέλφην σου *Λευκὴν Καμέλιαν*, τὴν παλαιάν μου φίλην.

Ἀπορῶ, *Ἐθελοντὰ τῆς Κρήτης*, πῶς δὲν σοι ἐδόθησαν ἀκόμη τὰ ἀνήκοντα εἰς σὲ βιβλία. Πολὺ κακὰ κάμνει ὁ κύριος αὐτὸς νὰ μὴ σοί τα δίδῃ, ἀφ' οὗ ἐξεκλήρωσας τὰς πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεις σου. Λοιπὸν οὔτε *Παιδικὸν πνεῦμα* οὔτε *Πυρειοπώλην*; Ζητήσατέ τα παρ' αὐτοῦ ἐπιμόνως. Φίλησέ μου τὸ ἐξαετὲς ἀδελφάκι σου τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ μὲ συλλογίζεται.

Ὅλα ὅσα μου γράφεις, *Θαλασσία Ἄδρα*, ἐξεδόθησαν ἐγκαίρως καὶ τα ἔλαβον οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἀπορῶ πῶς με ἐρωτᾷς. Τῆς «Βιβλιοθήκης» τοῦ ἔτους τούτου τὸ μυθιστόρημα εἶνε τὸ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ· ὅσοι ἀνέγνωσαν τὸ δημοσιευθὲν μέρος κατεγοητεύθησαν καὶ ἀνυπομόνως περιμένουν τὴν συνέχειαν. Ἀσπασμοὺς πρὸς τὸν ἀγαπητόν σου ἀδελφόν.

Δὲν εἶδες, *Εὐῶδες Ἄνθος*, τὸ ὄνομά σου εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν εἶχόν τι ἄξιον λόγου νὰ σοι ἀπαντήσω. Τίς το εἶπεν ὅτι εἶσαι ὁ χειρότερος τῶν συνδρομητῶν μου καὶ ὅτι σε ἔχω πεταμένον». Μὴ γένοιτο! Σὺ δὰ εὐωδιάζεις τόσον πολὺ ὥστε εἰς τὸ γραφεῖόν μου αἰσθάνομαι τὴν εὐωδίαν σου. Τώρα εἶσαι εὐχαριστημένον;

Ἀπὸ τώρα ἐπιάσθη ἡ ψυχή σου, *Βασίλισσα τῶν Συμπαθῶν*; Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη! «Θῦμα τοῦ φθόνου» εἶνε αὐτό, δὲν εἶνε παῖξε γέλασε. Ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ ἴδῃς τὸ τέλος.

Καὶ σὲ συγχωρῶ, *Ἀττικὴ Νύξ*, καὶ ἀκροάσιν σοι δίδω, καὶ ἰδοὺ σ' ἀπαντῶ εἰς τὴν πολυσέλιδον ἐπιστολήν σου; διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνόησα ὅτι δὲν προέρχεται ἐξ ἀδιαφορίας καὶ διὰ τοῦτο θὰ δεχθῶ καὶ τὰς λύσεις σου. Αἱ πέντε δραχμαί, τὰς ὁποίας ἔδωκες εἰς τὴν πτωχὴν ἐδόθησαν καλῶς, καὶ εἶνε σημεῖον ὅτι ὠφελεῖσαι ἀναγινώσκουσά με καὶ διαπλάττεσαι ἀληθῶς. Βλέπεις ὁποία εὐτυχία εἶνε νὰ ἔχῃ τις δύο τόσον καλοὺς θείους οἵτινες νὰ ἀμείβουν τόσον γενναίως τὴν προοδεύουσαν ἀνεψιάν των; Καλὰ θὰ κάμῃς νὰ μάθῃς τὸ πουλάκι σου νὰ γυρίζῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ νὰ το μάθῃς ταυτοχρόνως καὶ νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὰ γατάκια.

Καὶ σύ, *Σχολαστικέ*, ζητεῖς συγγνώμην· ἂς σὲ συγχωρήσω κατὰ πρώτην φορὰν, ἀλλὰ πρόσεχε ἄλλοτε νὰ μὴ μὲ λησμονῆς.

Νέα μου φίλη, *Ἀγρία Ἀμερικανίς*, χαίρω πολὺ διότι ἔγινες συνδρομήτρια τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀφ' οὗ πολλάκις ἤκουσες πόσον εἶνε τερπνὴ καὶ ὠφέλιμος. Ἡ φιλία σου αὕτη ἔχει πολλὴν ἀξίαν, διότι θὰ εἴπῃ ὅτι ἐζήτησες καὶ ἔγινες φίλη μου ἐπειδὴ μὲ ἐξετίμησες καὶ ἐπείσθης ὅτι θὰ ὠφεληθῇς. Σὲ κατέταξα μεταξὺ τῶν ἀρίστων φίλων μου καὶ εὔχομαι μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν τινων φυλλαδίων μου νὰ ἀποβάλῃς τὴν ἀγριότητά σου καὶ νὰ μὴ εἶσαι πλέον ἀγρία Ἀμερικανίς, ἀλλὰ γνησία Ἑλληνίς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31ης Αὐγούστου]

233. Στοιχειόγριφος.

Ἀναμορφωτὴν ἢ μᾶλλον νεωτεριστὴν εἰπέ με
Καὶ χωρὶς τὸ τέταρτόν μου εἰς τὰς νήσους ζήτησέ με.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος τοῦ Βονακάρτου.

234. Λεξιγρίφος.

Ἂν φυτεύσῃς εὐῶδες ἀνθύλλιον
εἰς τοὺς πόδας θεᾶς τῶν ἀρχαίων
θὰ πρασάλῃ εὐθὺς 'ς τὸ Αἰγαῖον
ἄκρα ἔνδοξος εἰς τὴν ὑφήλιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

235. Αἴνιγμα.

Εἶμαι μαῦρος καὶ χωριάτης,
μαῦρος καὶ ὁ ἀγωγιάτης
εἶνε ποὺ με κουβαλεῖ.
Ἂν κανεὶς ἀποφασίσῃ
μὲ τὴν χεῖρα νὰ μ' ἐγγίσῃ,
τὸ μετανοεῖ πολύ.
Ὅμως χρῶμ' ἂν λάβω ἄλλο,
καὶ τὴν ὄψιν μεταβάλω,
μὲ ἀναζητοῦν πολλοί·
Πλὴν ποτὲ δὲν θὰ τολμήσουν
μὲ τὴν χεῖρα νὰ μ' ἐγγίσουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρματωλοῦ τοῦ 21.

236. Ῥόμβος.

Ἔχ' ἡ Ἐλπὶς τὸ πρῶτόν μου ὡς καὶ τὸ τελικόν.
Τὸ δεύτερον χοροπηδᾷ ἐντὸς τῶν ὑπογείων.
Τὸ τρίτον, μεγεθυντικὸν οὐχὶ ἐκ τῶν σπανίων.
Χαρά σου ! ἐὰν πάντοτε εἶσαι τὸ κεντρικόν.
Τὸ πέμπτον μου διάδοχος μεγάλων βασιλέων.
Τὸ ἕκτον τὰ ἐνδύματα σπαράττει πειναλέον·

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου.

237. Πρόβλημα.

Πέντε φιλάνθρωποι ἐβοήθησαν δυστυχῆ τινα ἔχοντα χρείαν 336 δραχμῶν. Καὶ ὁ μὲν α' ἔδωκεν ὅσα εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ του, ὁ δὲ β' τετραπλάσια τοῦ πρώτου, ὁ γ' διπλάσια τοῦ δευτέρου, ὁ δ' ὅσα ἔδωκαν ὁμοῦ οἱ δύο πρῶτοι, ὁ δὲ ε' ὅσα ἔδωκαν ὁ πρῶτος καὶ ὁ τέταρτος. Πόσα ἔδωκεν ἕκαστος ;

Ἐστάλη ὑπὸ Θερ. Α. Χριστοφίδου.

238. Παίγνιον.

Διὰ τῶν πρώτων ἐννέα ἀριθμῶν ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 9 νὰ ἀποτελεσθῇ τὸ ἄθροισμα 100, χωρὶς νὰ ἐπαναληφθῇ δ'ς ὁ αὐτὸς ἀριθμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλπιδοφόρου.

239. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 4 = Στρατηγὸς Πελοποννήσιος.
2 10 9 6 4 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
3 2 3 4 = Φυσικὸν φαινόμενον.
4 8 2 2 1 3 = Πόλις Μακεδονίας.
5 8 7 8 9 6 4 = Τόπος ἱερός.
6 2 7 6 4 = Μέρος θαλάσσης.
7 10 2 6 4 = Μέρος τοῦ σώματος.
8 2 6 10 4 = Θεός.
9 1 3 = Ἐπίρρημα.
10 2 1 3 6 9 = Ναὸς θεᾶς.

Ἐστάλη ὑπὸ Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως.

240—241. Μεταμορφώσεις.

Α') Ἡ *Ἥρα* διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *πίσσα*.
Β') Ὁ *χρόνος* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *κρόνος*.

Ἐστάλησαν ὑπὸ Ν. Π. Μαρσέλλου.

242—251. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σύνθεσον τὰ ὀνόματα δέκα ἐνδόξων στρατηγῶν τῆς Ἑλλάδος.

1, Ασαδδίρς. 2. Ἀσθχίρ. 3. Κωμνί. 4. Μειθοτός. 5. Ἀλμοσάχ. 6. Βελκομσορότ. 7. Κηρπιστάφ. 8. Σγαληοισά. 9. Μοπληοινίφ. 10. Μαδεσαιννεώπ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιυκοῦ Κύκνου.

252. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα διασήμου ζωγράφου.

1. Ποταμὸς Γερμανίας. 2. Πεηνὸν ᾠδικόν. 3. Τόπος ἀναψυχῆς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. 4. Ἔξοχος Φιλόσοφος. 4. Ἄνθος. 6. Πόλις Γαλλική.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φελαινίδος.

253. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ τελικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

1. Μία τῶν τριῶν Χαρίτων. 2. Γυναικεῖον ὄνομα συγκεκομμένον. Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπους Γ. Σαράκη.

254. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τινος τῆς Σιβηρίας.

1. Μία τῶν Μουσῶν. 2. Θηβαῖος μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. 3. Ἀρχαία θεά. 4. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάβχαντος.

255. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ο—αη—αι—η—ηη—ειι—α—υυ—ω—ου—αευ—αταεια—εειλ—αη—οιοτεια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυναγείρου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Μαρτίου ποιημματικῶν ἀσκήσεων.

117. Μηλέα. — 118. Μέγας, μέλας. — 119. Λέμβος καὶ κωπηλάτης.

120. ΠΙ ΝΩ — 121. Χ — 122. ΣΟΥ—Η—ΔΙ—Α
ΙΡΙΣ ΑΡΑ Η —ΔΙ—ΟΣ
ΝΙΚΗ ΑΝΗΚΩ ΔΙ — ΟΣ
ΩΣΗΕ ΧΡΗΣΤΟΣ Α
ΑΚΤΗΣ

123. Ν ΩΝ
Ω Ι Σ
Ρ Ν
Ε Ο
Ν Α Ο Σ

— 124. Ἡ μάχαιρα ὀξύνει τὸν κάλαμον λεπτύνουσα αὐτόν, γραμματικῶς δὲ ὁ κάλαμος ὀξύνει τὴν μάχαιραν τονίζων αὐτήν. — 125 - 131. 1, Λάμπος. 2, Φαέθων. 3, Βαλιός. 4, *Πήδασσος*. 5, *Πόδαργος*. 6, Αἴθων. 7, Αἴθη. — 132 - 136. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος π σχηματίζονται αἱ λέξεις : ἧπαρ, τύπος, παρειά, παῖς, ὕπνος. —

137. Ἡ παιδεία τὸ κάλλος τῆς νέας κοσμεῖ,
Ὡς τὴν χάριν τοῦ ῥόδου αὐξάν' ἡ ὀσμή.

— 138. ΑΡΗΣ (1, Ἄν. 2, Ρῆμα. 3, Ἡρόδοτος. 4, Σικελία). — 139. ΑΘΗΝΑΙ (1, Αἰγυπος. 2, Θάσος. 3. ΗΝίοχος. 4, ΝΗσος. 5, ΑΘανασία. 6, ΙΑσων). — 140. Ἡ γλῶσσα εἶνε δίκοπον καὶ κοπτερὸν μαχαῖρι ἂν δὲν προσέχωμεν αὐτήν, πολλὰς πληγὰς μᾶς φέρει. — 141. Οὐδεὶς σιγήσας μετενόησεν.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συνακοστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.
Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὰ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ας COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 161]

Ἡ ἡσυχία, ἡ τάξις, ἡ πειθαρχία ἐνέχουσι τοιαύτην τινὰ δύναμιν, ὥστε ἐπιδρῶσι σωτηρίως καὶ εἰς τὰς μάλιστα δυσυποτάκτους φύσεις ἐπί τινα τοὐλάχιστον χρόνον. Καὶ ἡ Μαριὰ λοιπὸν ἐκοιμήθη ἐν τῷ μεγάλῳ ὑπνωτηρίῳ μετὰ τῶν λοιπῶν κορασίων ἀφ' οὗ πρῶτον ἔγινεν ἡ προσευχή, καὶ ἐκοιμήθη χωρὶς νὰ συλλογίζεται τὰς συνήθεις ἐκδρομὰς καὶ ἀταξίας της. Ἐξηκολούθησε δὲ οὖσα παράδειγμα ἡσυχίας καὶ εὐταξίας, αἱ δὲ κυρίαι τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἐθαύμαζον διότι εἶχον λάβῃ πολὺ κακὰς πληροφορίας περὶ αὐτῆς καὶ ἤδη ἔβλεπον αὐτὴν φρονιμωτάτην.

Καὶ ὅμως μετά τινας ἑβδομάδας, παρερχομένης τῆς πρώτης ἐντυπώσεως, θὰ ὑπερίσχυεν ἀφεύκτως ἡ φύσις, καὶ ἡ Γυφτοπούλα θὰ ἐφαίνετο ὁποία πράγματι ἦτο. Ἀλλ' ἡ ἀτυχὴς κόρη ἦτο εὐάγωγος καὶ φρόνιμος οὐχὶ διότι εἶχε βελτιωθῇ ὁ ἀτίθασσος χαρακτήρ της, ἀλλὰ διότι εἶχε κλονισθῇ ἡ ὑγιειά της. Μετ' οὐ πολὺ θὰ ἦτο δώδεκα ἐτῶν, ἐπ' ἐσχάτων δὲ εἶχεν ἀναπτυχθῇ πολύ· ἡ δὲ ταχεῖα αὕτη ἀνάπτυξις συνέπεσε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀναρρώσεως τῆς Εὐμορφίας. Καθ' ὅλον δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ἡ Μαριὰ ἔμενε περιωρισμένη κατ' ἀρχὰς μὲν παρὰ τῇ ἀσθενεῖ, ἔπειτα δὲ ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ, ὅτε δῆλα δὴ ἦτο ἀνάγκη νὰ ζῇ ἐλευθέρα καὶ ἐν ὑπαίθρῳ καὶ νὰ ἀναπνέῃ καθαρὸν ἀέρα. Ὁ ἀποκλεισμὸς δὲ οὗτος μεταξὺ τεσσάρων τοίχων τὴν ἐστενοχώρει καὶ τὴν κατήντησεν ὠχρὰν καὶ ἀδύνατον, ὥστε ἡ φαινομένη εὐπείθεια καὶ συστολὴ δὲν ἦσαν ἄλλο ἢ μαρασμὸς καὶ οὐδὲν πλέον. Ὅθεν ὅτε ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Ὀρφανοτροφείου εἶπεν ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ παραδώσωσι τὴν Μαριὰν εἴς τινα οἰκογένειαν ὡς ὑπηρέτριαν, ἡ κυρία Ἄννα διεμαρτυρήθη σφοδρῶς καὶ ἀνέκραξε « Νά το στείλουν ὑπηρέτριαν! εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται τὸ κορίτσι εἶνε βαρβαρότης καὶ ἀπανθρωπία· οὐδὲ τρεῖς μῆνας θὰ ἀνθέξῃ, θὰ ἀποθάνῃ τὸ κακόμοιρον· μόνον νὰ το κυττάξῃ τις θὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν εἶνε δι' ἐργασίαν, εἶνε φιλάσθενον.»

Ἀλλ' ἡ ἐπιτροπὴ ἀπετάθη πρὸς τὸν ἰατρόν, ὅστις ἀπέρριψε πάσας τὰς ἐνστάσεις τῆς κυρίας Ἄννης καὶ εἶπεν ὅτι ἡ Μαριὰ μόνον ἀναιμικὴ εἶνε καὶ διώρισε κατάλληλον φάρμακον. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἡ ἐργασία καὶ ἡ κίνησις θὰ την ὠφελήσωσι. Νὰ φροντίσωσι δὲ μόνον νὰ εὑρεθῇ οἰκογένεια εὔσπλαγχνος ἥτις νὰ μὴ την ὑποβάλλῃ εἰς πολὺ κοπιώδεις ἐργασίας· ἀφεύκτως δὲ τὸ κοράσιον θὰ ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις του.

«Η ΜΑΡΙΑ ΠΑΡΕΤΗΡΕΙ ΤΗΝ ΚΟΙΜΩΜΕΝΗΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΝ ΤΗΣ» (Σελ.179)

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ κυρία Ἄννα ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ ἑτοιμάσῃ τὴν Μαριάν, διότι ἔμελλε νὰ ἔλθῃ νὰ την παραλάβῃ πλούσιός τις γεωπόνος. Τὴν ἐπιοῦσαν ἦλθεν ὁ κὺρ Σπῦρος Φαρῆς καὶ ἡ κυρία Ἄννα εἶπε πρὸς αὐτὸν δεικνύουσα τὴν Μαριάν.

« Ἰδού, κύριε, ἡ μικρούλα ὑπηρέτριά σας.»

—Ὦ, ὦ! εἶπεν ὁ κὺρ Σπῦρος, παρατηρῶν τὴν Μαριὰν καὶ σείων τὴν κεφαλήν του. Καλὰ μοῦ την εἴπατε μικρούλαν. Ἀμ' νὰ ἰδοῦμε θὰ μπορῇ νὰ δουλέψῃ ; Δὲν εἶνε χειροδύναμον τὸ κορτσάκι.

—Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν τὰ δίδομεν, εἶπεν ἡ κυρία Ἄννα· καὶ ἂν δὲν εἶνε χειροδύναμον εἶνε ὅμως πολὺ ἔξυπνον καὶ ἐπιδέξιον. Ὅ τι ἰδῇ τὸ μάτι του εὐθὺς τὸ κάμνει. Νὰ ἴδητε, κύριε, ὅτι θὰ μείνετε κατὰ πάντα εὐχαριστημένος.

—Ἂς εἶνε, τὸ παίρνω, κι' ἂν δὲν κάμνῃ τίποτ' ἄλλο, τοὐλάχιστον θὰ βοηθῇ τὴν Χονδροκατερίνα μας, θά της θυμίζῃ τί δουλειὰ θὰ κάνῃ· δὲν ξέρετε, κυρία μου, ἡ μεγάλη μας δούλα, ἡ Χονδροκατερίνα, εἶνε μιὰ τεμπέλα καὶ μιὰ ξεχασιάρα, ποῦ δὲν ἔχει τέρι.»

Ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὴν Μαριὰν εἶπεν·

«Ἔλα, κοριτσάκι μου, κάνε μετάνοια καὶ φίλα χέρι τῆς κυρίας. Ἀλήθεια, κυρία, πῶς τὸ λένε τὸ κοριτσάκι;

—Μαριάν,» εἶπεν ἡ κυρία Ἄννα.

Ἡ Μαριὰ ἡσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Ἄννης, ἥτις ἔκυψε καὶ την ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον, εὗρε δὲ τρόπον καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ ὠτίον της.

«Μὴ εἰπῇς, Μαριά μου, ὅτι εἶσαι γυφτοπούλα.»

Εἶπε δὲ τοῦτο ἡ κυρία Ἄννα, διότι ἐγίνωσκε τὰς προλήψεις τῶν χωρικῶν· ἀλλ' ἡ Γυφτοπούλα ὅμως ἠγανάκτησεν ἐνδομύχως καὶ διενοήθη «τί τάχα, εἶνε ἐντροπὴ ὅτι εἶμαι γυφτοπούλα! ἴσα ἴσα ἐγώ το ἔχω κρυφὸ καμάρι»· ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε πρὸς τὴν κυρίαν Ἄνναν καὶ ἠκολούθησε σιωπηλὴ τὸν κῦρ Σπῦρον, ὅστις ἔσπευδε νὰ ἀναχωρήσῃ πρίν τον καταλάβῃ ἡ νύξ.

Πρὸ τῆς πύλης τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἵστατο ἁμάξιον χωρικὸν καὶ τὰ ἡνία τοῦ ἵππου ἐκράτει ὁ Μῆτσος ὁ ὑπηρέτης τοῦ κῦρ Σπύρου, παῖς ῥωμαλέος, ὅστις ἅμα ἰδὼν τὴν Μαριὰν εἶπε πρὸς τὸν κύριόν του·

«Καλὲ ἀφεντικό, ποῦ την ἐπέτυχες αὐτὴν δὰ τὴν ἀραπίτσα; αὐτὴ δὰ εἶνε ἡ καινούργια δούλα; Πόσα δράμια θὰ μπορῇ νὰ σηκώσῃ 'ς τὸν ὦμόν της.

—Σούτ! εἶπεν ὁ κῦρ Σπῦρος. Δὲν την πιάνει τὸ μάτι σου ἔ; Οὔτε μεγάλη εἶνε, οὔτε παχειὰ σὰν τὴν Χονδροκατερίνα· ἀλλὰ ὁ νοῦς της ἀξίζει ὅσο χρυσάφι ζυγιάζει τὸ κορμί της, αὐτὸ δὰ που δὲν το πιάνει τὸ μάτι σου!

—Ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ εἰπῶ!» εἶπεν ὁ Μῆτσος ὑψῶν τοὺς ὤμους του καὶ ἀπέβλεψε πρὸς τὴν Γυφτοπούλαν μετὰ δυσπιστίας μορφάζων.

Τὸ βλέμμα τοῦ ὑπηρέτου οὐδόλως ἐτάραξε τὴν Μαριάν, διότι δὲν ἐπτοεῖτο τόσον εὐκόλως· ἀλλὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἠσθάνθη ἀποστροφὴν πρὸς αὐτὸν καὶ διενοήθη: «Ἂν μοιάζουν καὶ οἱ ἄλλοι 'ς τὸ σπίτι σὰν καὶ αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο, κακὰ θά τα ξεμπερδέψωμε!»

Ἀνέβησαν εἰς τὸ ἁμάξιον ἡ Μαριὰ καὶ ὁ κῦρ Σπῦρος, ἐμάστιξεν ὁ Μῆτσος τὸν ἵππον καὶ ἐξεκίνησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

ΑΦΙΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑΣ — ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΟΣΚΙΝΑΚΙ ΜΟΥ — ΑΥΣΑΡΕΣΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ὡς εἶχε προϊδῇ ὁ κῦρ Σπῦρος, ἐπῆλθεν ἡ νὺξ πρὶν φθάσωσιν εἰς τὸ χωρίον· ἀλλ' εὐτυχῶς εἶχεν ἀνατείλῃ ἡ σελήνη καὶ ἐφώτιζε τὰς ὁδούς. Ὁ γεωπόνος ἦτο ἀνὴρ γενναῖος καὶ ἄφοβος καὶ ἤθελε πάντας οἱ περὶ αὐτὸν νὰ εἶνε γενναῖοι καὶ ἄφοβοι· τοῦτο δὲ εἶνε φυσικόν, διότι πᾶς ἄνθρωπος εὐαρεστεῖται ἀνακαλύπτων ὅτι ὁ πλησίον του ἔχει ἰδιότητας ὁποίας καὶ αὐτὸς ἔχει. Λοιπὸν ὁσάκις τὸ ἁμάξιον διήρχετο πλησίον τοῦ δάσους μέρος τι σκοτεινόν, ὁ κῦρ Σπῦρος ἔβλεπε τὴν Μαριὰν διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ του θέλων νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν τὸ σκότος την φοβίζῃ. Παρετήρησε δὲ μετὰ χαρᾶς ὅτι ἡ μικρὰ ἦτο γενναία καὶ ἀτρόμητος ὅπως αὐτός· ἐκάθητο ἀτάραχος καὶ ἔβλεπε τὰς μαύρας σκιὰς τῶν δένδρων καὶ τῶν βράχων καὶ ἔμενεν ἀτάραχος ὁσάκις διήρχοντο τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους τοῦ δάσους ὅπου οὐδὲ μία ἀκτὶς τῆς σελήνης εἰσέδυε διὰ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων. Τοὐναντίον δὲ ὁ Μῆτσος ἐφαίνετο τεταραγμένος καὶ ἐμάστιζε ἀνηλεῶς τὸν ἵππον, διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ χωρίον ὅσον τάχιστα. Ὁ δὲ κῦρ Σπῦρος ἐγέλα ὑπὸ τοὺς μύστακάς του διὰ τὸν ἀνόητον φόβον τοῦ ὑπηρέτου του.

«Αἴ! ἀνεφώνησε τέλος, λυπήσου τον, καϊμένε, λιγάκι τὸν κακόμοιρον τὸν Ψαρῆν! Τάχα καὶ αὐτὸς δὲν θέλει περισσότερον ἀπὸ σένα ναύρεθῇ 'ς τὸ ἀχούρι μίαν ὥραν ἀρχήτερα; Ἀλλὰ εἶνε γέρος ὁ καϊμένος καὶ δέν του ἀρέσει νὰ τον βιάζουν νὰ τρέχῃ. Καὶ ἔπειτα δὲν εἰξέρεις τάχα ὅτι ὅσον καὶ ἂν τον κτυπᾷς αὐτὸς δὲν τρέχει περισσότερον; Βρέ, τί μοῦτρα εἶν' αὐτά; τρέμεις ἀπὸ τὸν φόβον σου! Στάσου νὰ καθίσω καὶ θὰ μας ἀναποδογυρίσῃς μιὰ χαρά. Δός μου ἐδῶ!»

Καὶ ἔλαβε τα ἡνία.

Ὁ δὲ Μῆτσος ὅστις διεσκέδαζε πρότερον τὸν φόβον του, διότι εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὸν ἵππον, τώρα ὅτε παρεχώρησε τὴν θέσιν του εἰς τὸν κύριόν του, ἐκάθητο ἀργὸς καὶ ἔτι μᾶλλον ἐφοβεῖτο καὶ ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ φόβου βλέπων τὰς σκιὰς τῶν δένδρων, τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐλίμναζον ὕδατα, τὰ μαῦρα νέφη τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐσταυροκοπεῖτο ὁ τάλας καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ διώξῃ τὰ φαντάσματα, ἐν ᾧ οὐδεμία ἀνάγκη ἦτο νὰ ἐπικαλῆται τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τοιαῦτα ἀνύπαρκτα πράγματα, ὁ ἀνόητος! Καὶ ἐν ᾧ ἔτρεμε σύσσωμος, ἐκύτταζε τὴν Μαριὰν διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ του ἐὰν φοβῆται καὶ αὐτή· ἀλλ' ἡ Γυφτοπούλα ἐκάθητο ἀτάραχος καὶ ἀμέριμνος καὶ τὰ ὄμματά της ἔστιλβον ἐν τῷ σκότει, ὁ δὲ Μῆτσος ἤρχισε νὰ την φοβῆται καὶ ἐψιθύριζε: «Τί εὐχὴ Θεοῦ, κορίτσι πρᾶγμα νὰ μὴ φοβῆται καὶ νὰ μή το μέλῃ που βλέπει τόσα τρομακτικὰ φαντάσματα!»

Τὸ μυαλό σου καὶ μιὰ λύρα, Μῆτσο μου! ποῦ εὑρέθηκαν τὰ φαντάσματα; ἡ φαντασία σου τὰ γεννᾷ. Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ ἔχῃς ὀλιγωτέραν κρίσιν τῆς Γυφτοπούλας;

«Νὰ κ' ἐφθάσαμεν!» εἶπεν ὁ κῦρ Σπῦρος δεικνύων διὰ τοῦ μαστιγίου του.

Ἡ Μαριὰ διέκρινε μεταξὺ τῶν δένδρων οἰκοδόμημα φωτιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη εὐρύχωρος αὐλὴ καὶ ὑπὸ τὴν στέγην μεγάλου παραπήγματος εἶδεν ἁμάξια, κάρρα, ἄροτρα, ἀνεμοκλίμακας καὶ διάφορα γεωργικὰ ἐργαλεῖα τεταγμένα κατὰ σειράν, ἀντικρὺ τῶν σταύλων. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐφαίνετο φῶς ἀμυδρὸν καὶ ὅτε τὸ ἁμάξιον εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν μετὰ κρότου καὶ θορύβου ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἐφάνη γυνή τις ἡ σύμβιος τοῦ κῦρ Σπύρου.

«Σὺ εἶσαι, Σπῦρο; ἐφώνησε, τὴν ἔφερες;

—Ναί, ναί, ἐδῶ τὴν ἔχομεν, ἀπεκρίθη ὁ κῦρ Σπῦρος. Κοπέλλα πρώτης! καὶ ποῦ νὰ την ἰδῇς!»

Τὸ ἁμάξιον ἐστάθη, ὁ Μῆτσος ἐπήδησε κατὰ γῆς καὶ ἐκράτησε τὸν Ψαρῆν, κατέβη ὁ κῦρ Σπῦρος καὶ ἐβοήθησε τὴν Μαριὰν νὰ καταβῇ.

«Αὐτὸ δὰ εἶνε; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ἡ κυρὰ Σπύραινα. Ὤ, Σπῦρό μου, ἀμ' αὐτὸ θέλει νὰ του πάρωμε μία παραμάνα νὰ το βυζαίνῃ.

—Μὴ κυττάζῃς, γυναῖκά μου, τί φαίνεται, ἀλλὰ τί εἶνε. Ἔχει πνεῦμα, ἔχει κεφάλι τετραγωνικό, μοῦ το εἶπεν ἡ κυρία διευθύντρια τοῦ Ὀρφανοτροφείου.

—Νὰ ἰδοῦμε, Σπῦρό μου· τώρα θὰ σας κενώσω νὰ φᾶτε καὶ ἔπειτα νὰ πλαγιάσετε νὰ ξεκουρασθῆτε. Ὅλοι κοιμοῦνται. Ἔλα, μικρούλα. Πῶς σὲ λένε.

—Μαριὰ την λένε, κυρά, ἀνεφώνησεν ὁ Μῆτσος.

—Περίδρομος, σύ. Ποιὸς σ' ἐρώτησε; Κύτταξε τὴ δουλειά σου, πήγαινε βάλε τὸν Ψαρῆ 'ς τὸ ἀχούρι του.

Καὶ ἡ κυρὰ Σπύραινα εἰσῆλθε μετὰ τῆς Μαριᾶς, παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ συμβίου της, ὁ δὲ Μῆτσος ὡδήγησε τὸν Ψαρῆν εἰς τὸν ἀχυρῶνα.

Ἡ Μαριὰ ἦτο δυσηρεστημένη, διότι πάντες ἐφαίνοντο ὅτι την περιεφρόνουν, καὶ ἀληθῶς! Ἐὰν την μετεχειρίζοντο ὡς ὑπηρέτριαν ῥωμαλέαν καὶ ἱκανήν, καὶ ἔδιδον εἰς αὐτὴν ἐργασίαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἐξ ἅπαντος ἤθελεν ἀρνηθῇ ἐπιμόνως ὥστε νὰ λάβωσι περὶ αὐτῆς κακὴν ὑπόληψιν. Ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ κατὰ τὰ φαινόμενα δέν τη ἐνεπιστεύοντο καὶ δέν την ἐνόμιζον ἱκανὴν εἰς τίποτε, ἡ περιφρόνησις αὕτη ἐξῆψε τὴν φιλοτιμίαν της καὶ την ἐβίασε νὰ βοηθήσῃ τὴν κυρίαν της μετὰ πάσης προθυμίας καὶ ἑτοιμότητος, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ την προστάξῃ. Ἐθαύμαζεν ἡ κυρὰ Σπύραινα βλέπουσα τὴν Γυφτοπούλαν τρέχουσαν ὀπισθέν της ὡς σκυλάκιον, λαμβάνουσαν ἀπὸ τῶν χειρῶν της ποτήριον, πιγάκιον ἢ ἄλλο τι σκεῦος, καὶ ἀποθέτουσαν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης, κομίζουσαν τὸ τρυβλίον μετὰ τοῦ φαγητοῦ, ἄρτον, οἶνον· ἔπειτα πάλιν μεταφέρουσαν εἰς τὸν νεροχύτην τὰ ἀκάθαρτα πινάκια καὶ θέτουσαν τὰ πάντα εἰς τὴν θέσιν των ὡς ἐὰν ἦτο ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἀπὸ ἑνὸς ἤδη ἔτους.

Ἡ κυρὰ Σπύραινα παρετήρησεν ἐντέχνως τὴν Μαριὰν ἐν ᾧ ἐδείπνει καὶ μετὰ χαρᾶς εἶδεν ὅτι δὲν ἔτρωγε πολύ, ὥστε δὲν θὰ ἦτο πολυδάπανος ἡ νέα ὑπηρέτρια.

«Ἂν θὰ εἶνε πάντα τόσον προκομμένη καὶ ὀλιγόφαγη, καλά την ἔχομεν, εἶνε ἕνας θησαυρός!» εἶπεν ἡ κυρὰ Σπύραινα καθ' ἑαυτήν.

Ἔπειτα δὲ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Μαριὰν εἶπε·

«Ἀπόψε εἶμαι εὐχαριστημένη· ἔλα νά σου δείξω τὸ κρεββατάκι σου.»

Ἔδωκεν εἰς τὴν Μαριὰν λύχνον ἐκ λευκοσιδήρου καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ ὑπερῷον τῆς οἰκίας εἰς δωμάτιον ἐν ᾧ ἦσαν δύο κλίναι. Ἐκ τῆς μιᾶς κλίνης ἠκούετο ῥογχασμὸς θορυβώδης.

«Ἡ Κατερίνα κοιμᾶται ἐκεῖ καὶ ῥοχαλίζει, εἶπεν ἡ κυρὰ Σπύραινα. Γδύσου γρήγορα καὶ πλάγιασε. Καὶ νὰ σηκωθῇς πρωΐ πρωΐ. Πρόσεχε νὰ σβύσῃς καλὰ τὸ λυχνάρι νὰ μή μας κάψῃς. Καλὴν νύκτα καὶ καλὸ ξημέρωμα!»

Καὶ ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἔκλεισε τὴν θύραν.

Ἡ Μαριὰ ἤρχισε νὰ ἐκδύεται καὶ μετὰ προσοχῆς παρετήρει τὴν κοιμωμένην συνάδελφόν της.

«Κατὰ τὸ πάχος που ἔχει, ἐψιθύρισεν ἡ Μαριά, καὶ κατὰ τὴς χεροῦκλες, θά σου καταιβάζῃ δουλειὰ καὶ δουλειά. Μοναχὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶνε ὀκνὴ καὶ κουτὴ διὰ νὰ ἰδοῦν ἐδῶ ἡ ἀφεντιά τους τί ἀξίζει ἡ γυφτοπούλα που δέν την πιάνει τὸ μάτι τους... Εἶμαι μικρούλα, ἀλλὰ ὅλα τὰ δικά μας κοριτσάκια ἔχουν περισσότερο μυαλὸ 'ς τὸ μικρό τους δακτυλάκι παρὰ 'ς τὸ κεφάλι τους αὐτὲς ἡ χονδρογυναῖκες. Αὐτὲς εἶνε ὅλο καὶ κρέατα, καὶ μυαλὸ κουκκούτσι! Αἴ, καλὴν νύκτα σου, Χονδροκατερίνα μου, καὶ αὔριον ὅταν ξυπνήσωμεν θὰ γνωρισθοῦμεν καὶ θὰ ἰδοῦμεν τότε τί ἀξίζει ἡ καθεμία μας.»

Καὶ ἐπειδὴ ἦτο κατάκοπος ἀπεκοιμήθη ταχέως.

Τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐ πρωΐ ἐξύπνησε πρώτη καὶ τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν πυκνῶν κλάδων τῶν δένδρων. Ἐνεδύθη ταχέως, ἐν ᾧ ἡ Κατερίνα ἐκοιμᾶτο ἡσύχως.

Καὶ ἡ κυρὰ Σπύραινα ἐξύπνησε πρωΐ κατὰ τὸ σύνηθες καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν ὑπηρετριῶν νὰ τας ἐξυπνήσῃ. Ἐξεπλάγη δὲ διότι εὗρε τὴν μὲν Μαριὰν ἑτοίμην νὰ καταβῇ, τὴν δὲ Κατερίναν κοιμωμένην.

«Ἔ, Χονδροκατερίνα, τεμπελχανοῦ, δὲν ἐντρέπεσαι!» καὶ την ἔσεισε βιαίως.

Ἡ Χονδροκατερίνα ἐξέτεινε τοὺς βραχίονάς της, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐψιθύρισε σχεδὸν κοιμωμένη.

«Τώρα, κυρά μου, τώρα 'ς τὴ στιγμούλα!»

Καὶ ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἀλλ' ἀφῆνης ἰδοῦσα τὴν Μαριὰν ἀνεφώνησε.

«Τί εἶν' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, καλὲ κυρά;

—Εἶνε ἡ καινούργια μας δούλα· ὡραῖον παράδειγμα δίνεις 'ς τὸ κορίτσι! Μοναχό του ἐξύπνησε. Ἔχει φιλότιμο τὸ κορίτσι αὐτό!»

Ἡ Χονδροκατερίνα ἄνευ ἀντιλογίας ἐνεδύθη, διότι εἴξευρεν ἐκ πείρας ὅτι ἡ κυρία της δὲν ἐχοράτευε. Ἀπέβλεψεν ὅμως πρὸς τὴν Μαριὰν μετ' ἀποστροφῆς διότι αὐτὴ ἔγινεν αἰτία νὰ την ἐπιπλήξῃ ἡ κυρία της.

Ἡ Μαριὰ δὲν την περιέμεινε νὰ ἐνδυθῇ, ἀλλὰ ἠκολούθησε τὴν κυρίαν της, ἥτις ἐξῆλθεν ἀγανακτοῦσα κατὰ τῆς Χονδροκατερίνας.

Ἤδη ὑπελείπετο νὰ γνωρίσῃ καὶ τὰ τέκνα τῆς οἰκογενείας τοῦ κῦρ Σπύρου.

Τρία τέκνα εἶχεν ὁ κῦρ Σπῦρος, δύο θυγατέρας καὶ ἕνα υἱόν. Πρώτη ἦτο ἡ Ἀννέττα, κόρη εὔμορφη δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἥτις ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκαλλωπίζετο καὶ ἐκατοπτρίζετο, τοῦτο ἦτο ἡ μόνη της ἐργασία· ὁ καλλωπισμὸς ἦτο ἡ ζωὴ καὶ ἡ ψυχή της, ἡ δὲ ἐργασία ὁ θάνατός της. Ἔπειτα ἤρχετο ὁ Κῶτσος, ἡλικίας δεκαπέντε ἐτῶν, ἀλλὰ ἐργατικώτατος καὶ ἐνήμερος εἰς πάσας τὰς ἐργασίας τῶν κτημάτων τοῦ πατρός του, καὶ τρίτη ἡ Παρασκευούλα, κοράσιον δέκα ἐτῶν, χαριέστατον καὶ ξανθὸν ὡς τὴν Εὐμορφίαν καὶ ἔτι μᾶλλον διεφθαρμένον ὑπὸ τῶν παραλόγων θωπειῶν τῶν γονέων του. Ὁ Μῆτσος, ὁ ὑπηρέτης, ἦτο ἤδη γνωστὸς εἰς τὴν Μαριάν, ἥτις δὲν τον ἐλογάριαζε καὶ πολύ. Ὁ κῦρ Σπῦρος ἐφάνη εἰς αὐτὴν ἀνὴρ ἔντιμος καὶ εἰλικρινής, ἡ δὲ κυρὰ Σπύραινα γυνὴ αὐστηρὰ μὲν καὶ βιαίου χαρακτῆρος, ἀλλὰ δικαία καὶ γινώσκουσα νὰ ἐκτιμᾷ τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ἑτοιμότητα τῶν ὑπηρετῶν της. Καὶ μᾶλλον ἐκ φιλαυτίας ἢ ἐξ συναισθήσεως τοῦ καθήκοντος ἡ Μαριὰ ἀπεφάσισε νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως φανῇ εὐάρεστος εἰς τὴν κυρίαν της.

Καὶ τὸ κατώρθωσεν ἀξιόλογα· δὲν ἦτο δὰ καὶ ὅλως ἀδαὴς τῶν οἰκιακῶν ἔργων. Παρὰ τῆς κυρὰ Μαρίας εἶχε μάθῃ τὰς ἐργασίας τῶν χωρικῶν παρὰ δὲ τῆς κυρίας Ἀσκληπιάδου τὰς ἐργασίας τῶν καλῶν τῶν πόλεων. Ἐγίνωσκεν ἐκ στήθους πολλὰς συνταγὰς μαγειρικάς, κηπουρικάς, συνταγὰς πρὸς καθαρισμὸν διαφόρων πραγμάτων, πρὸς παρασκευὴν θερμῶν ποτῶν καὶ ἄλλων προχείρων οἰκιακῶν φαρμάκων, πρὸς δὲ τούτοις πῶς νὰ ἐπιδένῃ τὰ μικρὰ καὶ ἐλαφρὰ τραύματα. Τὰς συνταγὰς ταύτας εἶχε καὶ γραπτὰς ἰδίᾳ χειρὶ εἰς τετράδιον μικρὸν λινόδετον δῶρον τῆς κυρίας Ἀσκληπιάδου. Καλὰ ὅμως ὁ πού τας εἴξευρεν ἐκ στήθους, καὶ ἠδύνατο εὐκόλως νὰ κατανοῇ τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ τετραδίῳ, διότι ἐκ τῶν πρώτων μάλιστα συνταγῶν ἔλειπον τόσαι λέξεις καὶ τόσον ἀλλόκοτα ἦσαν γεγραμμέναι ὅσαι ἦσαν πλήρεις, ὥστε πλὴν τῆς Μαρίας οὐδεὶς ἄλλος ἤθελέ ποτε κατορθώσῃ νὰ διακρίνῃ μίαν λέξιν. Τέλος δὲ καὶ τοιοῦτον ὂν τὸ σημειωματάριόν της, τὸ ἠγάπα, διότι μεταξὺ τῶν συνταγῶν εἶχε γράψῃ πολλὰ ἠθικὰ γνωμικὰ κατὰ συμβουλὴν τῆς κυρίας Ἀσκληπιάδου, ἥτις τη εἶχε παραγγείλῃ ῥητῶς νὰ μή τας λησμονήσῃ. Ἦσαν δὲ μᾶλλον εὐανάγνωστα διότι τὰ εἶχεν ἀντιγράψῃ ἐκ βιβλίου καὶ εἶχε μιμηθῇ τὰ γράμματα τοῦ τύπου. Τὸ τετράδιον τοῦτο ἦτο ὁ θησαυρός της, ἡ δὲ κυρία Ἄννα τὸ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν διότι δὲν το ἐθεώρησεν ἐπιλήψιμον· ἀλλὰ τὸν ἄλλον ὅμως θησαυρόν της, τὸ πολύτιμον καὶ προσφιλέστατον τέφι της, τὸ ἐκράτησεν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, διότι ἐφοβήθη μήπως οἱ νέοι κύριοι τῆς μικρᾶς Ἀθιγγανίδος λάθωσι κακὴν ὑπόληψιν περὶ τῆς νέας θεραπαινίδος των ἐὰν μάθωσιν ὅτι ἦτο γυφτοποῦλα. Τὸ δὲ μικρὸν βαλάντιον, ὅπερ ὁ ἰατρὸς εἶχε δώσῃ εἰς αὐτήν, ἡ Μαριὰ κατώρθωσε νὰ το κρύπτῃ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ διαμονῆς της, θέτουσα αὐτὸ τὴν μὲν νύκτα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν της, τὴν δὲ ἡμέραν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ θυλακίου της. Ἦσαν δὲ ἄθικτα τὰ ἐν αὐτῷ χρήματα, διότι δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ δαπανήσῃ οὐδὲ λεπτόν.

[Ἕπεται συνέχεια] Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας COLOMB.

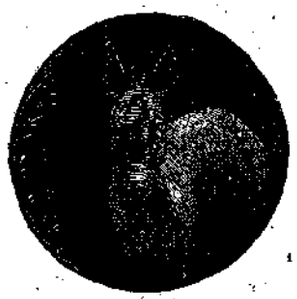

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΙΟΥΛΙΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 166]

Ε'

Ἡμέραν τινὰ μετὰ τὸ γεῦμα ἡ δεσποινὶς Ἰουλία κατέβη εἰς τὸν κῆπον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ θερμοκήπιον νὰ καμαρώσῃ τὰ ἄνθη της. Ἐν ᾧ δὲ ἦτο προσηλωμένη εἰς αὐτὰ παρετήρησε νεάνιδα ἱσταμένην ἔξω πρὸ τῶν ὑάλων τοῦ θερμοκηπίου καὶ παρατηροῦσαν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

Ἡ νεᾶνις αὕτη ἦτο ἡ δεσποινὶς Ἐρασμία Ζήλου, κόρη χήρας πλουσίας, ἥτις ἕνεκα οἰκογενειακῶν περιπετειῶν εἶχε διακόψῃ τὰς σχέσεις της καὶ ἔζη περιωρισμένη μετὰ τῆς θυγατρός της. Ἐπορίζοντο δὲ τὰ πρὸς τὸ ζῆν διδάσκουσαι μαθήματα καὶ χρησιμοποιοῦσαι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς των εἰς κατασκευὴν χειροτεχνημάτων.

«Μητέρα, εἶπε τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἡ δεσποινὶς Ἐρασμία πρὸς τὴν κυρίαν Ζήλου, ἐν ᾧ ἔπλεκε καπνοθήκην μεταξίνην, ἂν τὸ εὕρετε ποίαν ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου ἀπὸ τὸ πρωὶ καὶ τὴν ἐλεεινολογῶ;

—Ποῦ νὰ το εὕρω, Ἐρασμία μου;

—Ἂς σᾶς το εἰπῶ, τὴν δεσποινίδα Ἰούλιαν.

—Δὲν βλέπω διατί νὰ την ἐλεεινολογῇς, εἶπεν ἡ μήτηρ μειδιῶσα. Τί της λείπει, κόρη μου; Τάχα διότι ζῇ μόνη καὶ δὲν ἔχει σχέσεις; Ὑποθέτω ὅτι θέλει καὶ ζῇ οὕτω πῶς. Καὶ ποῦ τὴν ἐνθυμήθης;

—Ἐπέρασα τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸν κῆπόν της καὶ δὲν εἰμπόρεσα νὰ μὴ σταθῶ νὰ καμαρώσω τὰ ἄνθη τοῦ θερμοκηπίου της. Ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ἦτο μέσα καὶ παρετήρει τὰ ἄνθη μετὰ πολλῆς ἀγάπης. Ἦτο χαριεστάτη, ἐν ᾧ ἐγὼ τὴν ἐφανταζόμην ψυχράν, πάγον. Τὴν ἐλεεινολογῶ δέ, διότι ἕνα λόγον καλὸν δὲν ἤκουσά ποτε περὶ αὐτῆς, ὅλοι την κατηγοροῦν καὶ την περιφρονοῦν. Δέν μου λέτε, μητέρα, διατί διεκόψατε τὰς σχέσεις;

—Αἴ, παιδί μου, εἰξεύρεις ὅτι ἕνεκα τῶν συμφορῶν μας ἀπεφάσισα νὰ περιορίσω τὰς σχέσεις μου καὶ νὰ κυττάζω τὴν ἐρημίαν καὶ τὴν δυστυχίαν μου. Πολλαὶ κυρίαι ἦλθον ἔκτοτε καὶ με ἐβίασαν νὰ φανῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον· ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ὅμως δὲν ἦλθε.

— Δὲν πιστεύω δὰ νὰ το ἔκαμεν ἐξεπίτηδες.

— Δὲν ἠξεύρω, κόρη μου, ἀλλὰ ἡμεῖς εἴμεθα πτωχοὶ ἄνθρωποι καὶ πρέπει νὰ φυλάττωμεν τὴν θέσιν μας καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν μας.

—Καλὲ τί λέτε, μητέρα μου, ἂν ἡμεῖς εἴμεθα πτωχοὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι αὐτὴ εἶνε ὀλιγώτερον εὐτυχής. Ἡμεῖς εἴμεθα δύο καὶ ἀγαπώμεθα, ἐν ᾧ αὐτὴ εἶνε μόνη καὶ συλλογισθῆτε καὶ τὴν ἡλικίαν της. Νομίζετε ὅτι θὰ εἶνε ἀπρεπὲς νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ τῆς ζητήσω ἄνθη διὰ τοὺς μικροὺς ἀρρώστους μου; Δὲν βλέπω τί θὰ βλάψῃ. Δὲν θὰ εἶνε ἐπίσκεψις ἐπίσημος. Καὶ ἔπειτα ἡ μισὴ ἐντροπὴ δική της, καὶ ἡ μισὴ δική μου.

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, Ἐρασμία μου, τὸ ζήτημα εἶνε ἂν θὰ σε δεχθῇ καὶ πῶς θὰ σε δεχθῇ. Πήγαινε μὲ τὴν εὐχήν μου καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

Ἡ δεσποινὶς Ἐρασμία ἠσθάνετο ἄρρητον ἀγαλλίασιν ἐπισκεπτομένη τὸ νοσοκομεῖον καὶ τὸ ὀρφανοτροφεῖον. Ἐφοίτα δὲ τακτικῶς καὶ κατεγίνετο ἰδίᾳ εἰς τὴν περιποίησιν τῶν ἀρρώστων μικρῶν παιδίων. Τὰ παιδία, ὁσάκις την ἔβλεπον ἐρχομένην ἦσαν βέβαια ὅτι κομίζει εἰς αὐτὰ κάτι τι καλόν, πλαγγῶνας, παιγνίδια, ζαχαρωτὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα εὐάρεστα πράγ-

ματα. Ἐφαντάζετο δὲ πόσον μᾶλλον θὰ ἔχαιρον καὶ θὰ ηὐφραίνοντο, ἐὰν αἴφνης ἐκόμιζεν εἰς αὐτὰ πρᾶγμα σπάνιον τὸν χειμῶνα, ἄνθη δροσερὰ καὶ ζωηρά.

Λοιπὸν τὴν ἐπιοῦσαν ἡ ἐρασμία κόρη ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας, ἥτις ὡς την εἶδεν εὐθὺς ἐταράχθη, καὶ δικαίως, διότι, ὡς εἴπομεν, ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν οὐδεὶς την ἐπεσκέπτετο. Ἀλλ' ἡ Ἐρασμία ἀφ' οὗ την ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς, εἶπε τὸ ὄνομά της, ἀνέφερε τὴν παλαιὰν γνωριμίαν των, ὅτε την ἐπεσκέπτετο μικρὸν κοράσιον μετὰ τῆς μητρός της, εἶπε τοὺς λόγους δι' οὓς ἡ μήτηρ της εἶχε διακόψῃ πᾶσαν σχέσιν, καὶ τέλος ὡμίλησε περὶ τῶν μικρῶν ἀρρώστων της καὶ την διέθεσεν εὐμενῶς ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὁ γηραιὸς θεράπων τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας ἔκαμε τὸν σταυρόν του ὅτε εἶδεν ὅτι ἐπὶ δύο ὅλας ὥρας ἡ κυρία του συνδιελέγετο μετὰ τῆς νεάνιδος καὶ μάλιστα τὸ πρόσωπόν της ἤστραπτεν ὑπὸ φαιδρότητος. Σφόδρα εὐφραίνεται καὶ ἀγάλλεται πᾶσα γυνὴ ἡλικιωμένη ὅπως δήποτε, ὅταν βλέπῃ ὅτι εἶνε ἀκόμη ἱκανὴ νὰ προσελκύῃ τὴν νεότητα, τὸ ἔαρ. Ὅθεν καὶ ἡ δεσποινὶς Ἰουλία μετὰ χαρᾶς παρέλαβε τὴν Ἐρασμίαν κάτω εἰς τὸ θερμοκήπιον καὶ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν της ἔδρεψεν ἄνθη ποικίλα καὶ ἔδεσε μεγάλην ἀνθοδέσμην καὶ την ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Ἐρασμίαν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὴν ὅτι θὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐπισκέπτεται τὸ νοσοκομεῖον καὶ τὸ ὀρφανοτροφεῖον καὶ ὅτι θὰ διπλασιάσῃ τὴν εἰς τὰ εὐεργετικὰ ταῦτα καθιδρύματα συνδρομήν της.

Ἁπλούστατα καὶ πάνυ μετριοφρόνως ἀπήντησεν ἡ Ἐρασμία εἴς τινας ἐρωτήσεις τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας γενομένας μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ λεπτότητος· οὐδὲ ἀπέκρυψεν ὅτι πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν διδάσκουσαι ἰδιαιτέρως καὶ κατασκευάζουσαι χειροτεχνήματα. Τοσοῦτον δὲ ἐξετίμησαν καὶ ἠγάπησαν ἀλλήλας ὥστε καὶ ἡ ἐρασμία νεᾶνις καὶ ἡ γηραιὰ δεσποινὶς ἀπεχωρίσθησαν συνδεδεμέναι διὰ φιλίας καὶ ἀγάπης ἐγκαρδίου καὶ εἰλικρινοῦς.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἔγραψεν ἡ Ἐρασμία πρός τινα πρώην συμμαθήτριάν της.

«Οὐδέποτε ἔκαμα ἐπίσκεψιν μετὰ τόσης βεβαιότητος πεπεισμένη ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μου θὰ εἶνε εὐάρεστος. Ἐδώκαμεν λόγον ὅτι θὰ βλεπώμεθα συχνά. Μετὰ πολλῆς λύπης μοῦ ἐξεμυστηρεύθη ὅτι αἰσθάνεται ἑαυτὴν δυστυχῆ, διότι δὲν φαίνεται ὠφέλιμος εἰς τὸν πλησίον. Ὁμολογεῖ μετὰ πικρίας ὅτι μετανοεῖ διότι ἐπὶ τόσα ἔτη ἐφάνη φίλαυτος καί μοι ἐξέφρασε μετὰ δακρύων τὴν εὐγνωμοσύνην της διὰ τὴν αἰφνιδίαν καὶ ἀπρόοπτον ἐπίσκεψίν μου, ἥτις, ὡς μοι εἶπε, τὴν ὠφέλησε πολύ. Καὶ ἐγὼ ἐδάκρυσα ὑπὸ συγκινήσεως!

»Ὄντως θεία φώτισις ἦτο νὰ περάσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ νά την ἴδω ἐντὸς τοῦ θερμοκηπίου της καὶ ἔπειτα νὰ ἀποφασίσω νά την ἐπισκεφθῶ. Τώρα πρέπει καὶ ἡ μήτηρ μου νὰ συναινέσῃ νά την ἐπισκεφθῇ ἀφ' οὗ μάλιστα ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν τῇ ἔγραψεν ἡ δεσποινὶς Ἰουλία, ἐνθυμίζουσα τὸ παρελθὸν καὶ τὴν ἐγκάρδιον σχέσιν καὶ φιλίαν ἥτις συνέδεε τοὺς γονεῖς των.

»Ἐλησμόνησα νά σοι γράψω ὅτι οἱ μικροί μου ἄρρωστοι ἔλαβον τὰ ἄνθη της ὡς δῶρον οὐράνιον. Ἐν ὥρᾳ χειμῶνος δριμυτάτου καὶ χιόνος πυκνῆς νὰ ἴδωσιν ἄνθη! Πρᾶγμα ἀνήκουστον!

»Ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ἥτις ἔζησε τόσον συνδεδεμένη πρὸς τὰ ἄνθη, εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ ἀγαπήσῃ τὰ ἀνθρώπινα ἐκεῖνα φυτά, τὰ ἔμψυχα καὶ λογικά, τὰ ὁποῖα εὐλογοῦσιν ἡμᾶς διότι τὰ ηὐλογήσαμεν καὶ μας ἀγαπῶσι διότι τα ἠγαπήσαμεν.»

Τί δὲν κατορθώνει ἡ ὑγιὴς ἀνατροφὴ καὶ ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς! Ἡ πτωχὴ καὶ ἀπροστάτευτος Ἐρασμία ἔγινε διδάσκαλος τῆς πλουσίας δεσποινίδος Ἰουλίας, ἡ νεωτέρα τὴν ἡλικίαν ἐδίδαξε τὴν πρεσβυτέραν πῶς νὰ ἀναζητῇ καὶ εὑρίσκῃ τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς δεομένους βοηθείας καὶ προστασίας· τὴν ἐδίδαξε διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος ὅτι καὶ ὁ πένης καὶ ὁ ἄπορος εὑρίσκει τρόπον νὰ βοηθῇ τὸν πλησίον ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃ τὴν καλὴν θέλησιν· καὶ τέλος ὅτι, ὅσα βάσανα καὶ φροντίδας καὶ ἂν ἔχῃ τις, δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν πολυμέριμνον βίον του φαιδρὸν καὶ εὐάρεστον.

Νινα

Ἡ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΖΗΤΙΑΝΑ

Ἐδὼ κ' ἐκεῖ μονάχη μου παντοτεινὰ γυρνῶ
Κατάκοπη, ξυπόλυτη, κι' ὁλομερὶς πεινῶ.
Ἐπέθανε ὁ πατέρας μου, καὶ ἡ πτωχή μου μάνα
Κλαίει ποῦ γέννησε κ' ἐμὲ τὴν ἄμοιρη ζητιάνα.

Ἄχ σεῖς ποῦ εἶσθε πλούσιοι, ἐλεημοσύνη λίγο.
Ἐπλάκωσε ἡ παγωνιὰ κ' ἡ μαύρη νύχτα βρέχει.
Λίγο ψωμάκι δόστε μου, κ' ἡ δύστυχη θὰ φύγω
Λίγο ψωμὶ τῆς μάνας μου, γιατ' ἠπτωχὴ δὲν ἔχει.

Εἶμαι μικρὴ κι' ἀνήμπορη, δὲν ξέρω νὰ δουλέψω
Γιὰ τὴ πτωχὴ τὴν μάνα μου ζητάω νὰ μοῦ δώσουν
Γιὰ τὰ μικρὰ τ' ἀδέρφια μου ἐβγῆκα νὰ γυρέψω
Καὶ θὰ δουλέψουνε γιὰ μὲ κι' αὐτὰ 'σὰν μεγαλώσουν.

Ἄχ! σεῖς ποῦ καλομάθατε ντυμένοι στὸ μετάξι,
Ποῦ νὰ σκεφθῆτε γιὰ πτωχὸ δὲν ἔχετε στιγμή,
Νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεὸς ἡ τύχη σας ν' ἀλλάξῃ
Καὶ νὰ γυρνᾶτ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ζητῶντας τὸ ψωμί.

[Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν]. Αἰσωπος

ΜΕΡΙΝΟΣ

Συχνότατα αἱ μικραί μου ἀναγνώστριαι καὶ ἤκουσαν καὶ ἐπανέλαβον ὅτι τὸ δεῖνα μάλλινον ῥόφημα εἶνε *μερινός*. Ὀλίγαι ὅμως θὰ εἰξεύρωσιν ὅτι *μερινὸς* ὀνομάζεται πολύτιμον εἶδος προβάτων, καταγόμενον ἐκ τῆς Ἱσπανίας, περίφημον διὰ τὴν ἀρίστην ποιότητα τοῦ μαλλίου του, ἐξ οὗ κατασκευάζονται ὑφάσματα μαλακώτατα καὶ θερμότατα, ἐριοῦχα ἐκλεκτῆς ποιότητος, φλανέλαι, καὶ τὰ *μερινὰ* τέλος πάντων ὑφάσματα.

Τὰ πρόβατα ταῦτα ἐπειδὴ βόσκουσιν εἰς τὰ ὀρεινὰ μέρη καὶ τρέφονται διὰ χόρτου λεπτοῦ καὶ ξηροῦ, ἔχουσι δέρμα λεπτὸν καὶ μαλακόν, ἡ δὲ λεπτότης τοῦ δέρματος εἶνε ἡ αἰτία τῆς λεπτότητος καὶ τῆς ἐκλεκτῆς ποιότητος τοῦ μαλλίου. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ ὑπέρμετρος τροφὴ καθιστᾷ τὸ δέρμα χονδρὸν καὶ σκληρόν. Ὥστε βλέπετε ὅτι ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ λιτότης εἶνε πῶς ὠφέλιμοι οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πρόβατα.

Ἐὰν ἀπαντήσητε πρόβατον μερινόν, οὐδόλως θὰ ἐκτιμήσητε τὸ μαλλίον του καὶ θὰ ἀναφωνήσητε·

— Αὐτὸ δὰ εἶνε τὸ περίφημον πρόβατον, ὁ μερινὸς μὲ τὸ εὔμορφον καὶ μαλακὸν μαλλίον; Καλὲ αὐτὸ εἶνε πρόστυχον καὶ ρυπαρὸν πρόβατον καὶ ἀηδία νά το βλέπῃ τις.

Καὶ θὰ ἔχετε δίκαιον, διότι δὲν εἰξεύρετε ὅτι ἐν ὅσῳ τὸ μαλλίον εἶνε ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ζῴου, αἱ τρίχες εἶνε συγκεκολλημέναι δι' ἐλαιώδους τινὸς ὑγροῦ ὅπερ στάζει ἐὰν πιέσωμεν καὶ περιστρέψωμεν τὰς τρίχας. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο ἐμποδίζει τὴν κόνιν νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰς ρίζας τοῦ μαλλίου ὅπερ χρησιμεύει ὡς θώραξ τοῦ δέρματος καὶ διατηρεῖται ἐλαστικόν. Τούτου δὲ ἕνεκα φαίνεται τὸ μαλλίον τεφρόχρουν ἐν ᾧ εἶνε λευκότατον καὶ διὰ τοῦτο βάφεται εὐκόλως. Σπανιώτατα θὰ ἴδητε πρόβατον μερινὸν ἔχον μαλλίον μαῦρον ἢ ἀνάμικτον, ὅπως εἰς τὰ συνήθη πρόβατα.

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα ἐστάλησαν ἐκ τῆς Ἱσπανίας εἰς ἄλλας χώρας τῆς Εὐρώπης, τὴν Γαλλίαν τὴν Σαξωνίαν καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἀρχάς, ἐννοεῖται, τὸ μαλλίον τῶν προβάτων τούτων δὲν ἦτο ἀρίστης ποιότητος, ἀλλὰ βαθμηδὸν τὰ πρόβατα ἐσυνήθισαν εἰς τὰς νέας πατρίδας των καὶ τώρα πλέον οὐδόλως διαφέρει τοῦ ἱσπανικοῦ μερινοῦ.

Ἀλλὰ φαντάζομαι μικρὸν ἀναγνώστην τῆς «Διαπλάσεως», ὅστις θέλει νά μ' ἐρωτήσῃ·

— Τὸ κρέας τοῦ μερινοῦ εἶνε τόσον εὔμορφον ὅπως τὸ μαλλίον του;

Βεβαιότατα· ἀλλὰ τίς θὰ ἀποφασίσῃ νὰ σφάξῃ τὸν *μερινόν*, ἀφ' οὗ ἔχει ἄφθονα τόσα ἄλλα εἴδη προβάτων, τῶν ὁποίων τὸ μαλλίον δὲν εἶνε πολύτιμον; Καὶ πόσον τάχα θὰ κερδίσῃ ἐὰν πωλήσῃ τὸ κρέας του; Ἐν ᾧ κουρεύων αὐτὸν κατ' ἔτος ἔχει τακτικὸν ἔσοδον ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ πολυτίμου μαλλίου.

Πανος

ΤΟ ΠΡΌΓΕΥΜΑ ΤΗΣ ΨΑΡΗΣ

Ὁ πάρεδρος τοῦ χωρίου Α΄ ἔχει φορβάδα καλὴν καὶ ἀκαταπόνητον· εὔμορφος δὲν εἶνε ἡ Ψαρὴ οὐδὲ θὰ σύρῃ ποτὲ λαμπρὰν ἁμαξαν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Σταδίου ἢ τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ ὁ κύριός της τὴν θεωρεῖ κτῆμα πολύτιμον, πολυτιμότερον καὶ τοῦ ἀρίστου Ἀραβικοῦ ἵππου, διότι ἀντέχει εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ εἰς τοὺς κόπους. Καὶ εἰς πόσας ἐργασίας δὲν εἶνε χρήσιμος; Εἴτε γυρίζει τὸ μαγκανοπήγαδον, εἴτε σύρει τὸ ἄροτρον, εἴτε φέρει ἐπὶ τῶν νώτων της κοφίνους γεμάτους ἢ καὶ δεμάτια χόρτου, πάντοτε τρέχει φαιδρὰ καὶ ἀκαταπόνητος, χωρὶς ποτὲ νὰ γίνῃ χρεία νὰ την ἐνθυμίσωσι τὸ καθῆκον της διὰ τῆς μάστιγος.

Αἴ, καὶ νὰ την ἐβλέπετε τὴν Κυριακὴν καὶ τὰς ἄλλας ἑορτὰς ὅταν ὁ υἱὸς τοῦ γεωκτήμονος ὁ Δημητράκης τὴν ἱππεύῃ καὶ ἐξέρχεται εἰς περίπατον! Καμαρώνει καὶ ὁ ἱππεὺς καὶ ἡ Ψαρή, καὶ φανερώνει τὴν χαράν της διὰ χρεμετισμῶν καὶ βλεμμάτων τρυφερῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Δημητράκης τὴν ἀγαπᾷ, καὶ ἡ ἀγάπη του εἶνε εἰλικρινής.

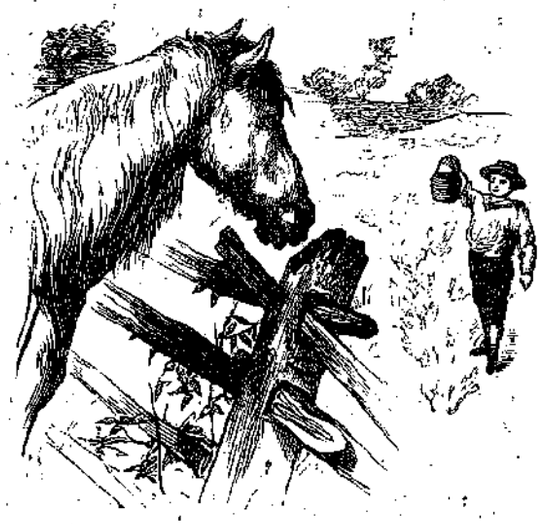

«Ο ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ ΕΠΙΔΕΙΚΝΥΕΙ ΤΟ ΚΑΛΑΘΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΨΑΡΗΝ»

Καθ' ἑκάστην, πρωὶ πρωὶ ὅταν πηγαίνῃ εἰς τὸ σχολεῖον,—καὶ πηγαίνει τακτικώτατα καὶ δὲν κάμνει ἀπουσίας διότι εἶνε φιλότιμον παιδίον,— ὁ Δημητράκης κομίζει εἰς τὴν ἠγαπημένην του Ψαρὴν τὸ πρόγευμά της. Ἡ Ψαρὴ εἶνε εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ βόσκει τρυφερὸν καὶ νόστιμον τριφύλλιον. Θὰ μ' ἐρωτήσητε, λοιπὸν τί τὸ θέλει τὸ πρόγευμα ἀφ' οὗ ἔχει ἐνώπιόν της ὁλόκληρον ἀγρὸν δροσερὸν καὶ καταπράσινον καὶ τρώγει ὅποτε θέλει. Αἴ, ἔχετε δίκαιον νὰ ἐρωτᾶτε, διότι δὲν εἰξεύρετε ὅτι ἡ ἀξιόλογος φορβὰς ἔχει μὲν ἀναριθμήτους ἀρετάς, ἀλλ' ἔχει ὅμως καὶ τινας κακίας, ἔχει πλεῖστα ὅσα προτερήματα, ἀλλ' ἔχει ὅμως καὶ τινα ἐλαττώματα.

Ἡ Ψαρὴ εἶνε κοιλιόδουλος! ἀγαπᾷ καθ' ὑπερβολὴν νὰ τρώγῃ νόστιμα καὶ ἐκλεκτὰ φαγητά! Ὅθεν ὡς διακρίνῃ τὸν Δημητράκην μακρόθεν ἐρχόμενον, ἡ Ψαρὴ ἔρχεται εἰς τὸν φράκτην τοῦ ἀγροῦ χρεμετίζουσα ὑπὸ χαρᾶς.

Ὁ δὲ μικρὸς φίλος της μειδιᾷ καὶ ἐπιδεικνύει εἰς αὐτὴν τὸ καλάθιον, κρατῶν αὐτὸ ὑψηλά. Ὦ τί ἐξαίσιον πρόγευμα θὰ περιέχῃ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο καλάθιον!

Ὁ Δημητράκης πλησιάζει εἰς τὸν φράκτην καὶ ἐξάγει ἐκ τοῦ καλαθίου τεμάχια ἄρτου ξηρὰ καὶ τα προσφέρει ἀνὰ ἓν εἰς τὴν Ψαρήν, ἥτις μετὰ πολλῆς ὀρέξεως τὰ τρώγει.

Ἄρτον ξηρόν! Καλὲ χαρὰ 'ς τὸ νόστιμον φαγητόν! Σεῖς μικροί μου φίλοι, βεβαίως δὲν θὰ τὸ ἐτρώγετε· ἀλλὰ περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος· μὴ ἐξετάζετε τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν διάθεσίν σας, κυττάξατε τὴν Ψαρήν, ἥτις λείχει τὰ χείλη της καὶ εὐφραίνεται διότι ἔφαγε τόσον νόστιμον φαγητόν.

Ὅστις ἀρκεῖται εἰς ἐλάχιστα πράγματα, ὅστις δὲν ἔχει μεγάλας ἀπαιτήσεις, αὐτὸς εὐκολώτατα ἱκανοποιεῖ τὰς ἐπιθυμίας του καὶ τὰς ὀρέξεις του, καὶ ἀπολαμβάνει ὅ τι ἐπιθυμήσῃ. Ἐὰν ἡ Ψαρὴ ἠγάπα μόνον τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ λουκούμια, ὅπως τινὲς τῶν μικρῶν μου ἀναγνωστῶν, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπε τόσον τακτικὰ τὸν Δημητράκην, διότι ποῦ νὰ εὑρίσκῃ καθ' ἡμέραν λουκούμια νὰ τῇ δίδῃ τὸ καλὸν παιδίον!

ΦΙΛΟΣΩΟΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἀξιομίμητος πρᾶξις.

Κατὰ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων ἐν τῷ λυκείῳ τῆς Γαλλικῆς πόλεως Βελφόρτης ἀπενεμήθη μετάλλιον δευτέρας τάξεως παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου εἰς τὸν μαθητὴν Ἐρρῖκον Βωδὲν ἡλικίας 13 ἐτῶν.

Ὁ γενναῖος οὗτος παῖς ἐλούετο μετὰ τινων συμμαθητῶν του ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν γονέων των. Παιδίον τι πέντε ἐτῶν ὀλισθῆσαν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ. Οἱ παριστάμενοι ἔβλεπον τὸ πνιγόμενον παιδίον καὶ ἐκραύγαζον ἐπικαλούμενοι βοήθειαν. Ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος βλέπων ὅτι οὐδεὶς σπεύδει εἰς βοήθειάν του, ὁρμᾷ καὶ μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς του ἀνασύρει τὸ παιδίον ἀναίσθητον καὶ τὸ κομίζει ἔξω εἰς τὴν παραλίαν.

Ἰδού, μικροί μου φίλοι, λαμπρὰ πρᾶξις, λαμπρὰ ἀμοιβὴ καὶ λαμπρὰ ἐλπὶς περὶ τοῦ λαμπροῦ μέλλοντος τοῦ γενναίου παιδός.

Ἐγείρεσθε πρωΐ.

Ὑπελόγισαν ὅτι, ἐὰν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἠγείρετό τις τὴν θην πρωϊνὴν ὥραν ἀντὶ τῆς 8ης, ἤθελε κερδήσῃ ὥρας εἴκοσι ἐννέα χιλιάδας καὶ τριακοσίας (29,300). Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐργάζεται ὀκτὼ ὥρας καθ' ἑκάστην, αἱ ἀνωτέρω ὧραι ἀποτελοῦσι δέκα ἔτη ζωῆς καθ' ἃ δύναται νὰ διαθέτῃ εἰς ἐργασίαν ὀκτὼ ὥρας καθ' ἑκάστην. Οὕτω λοιπὸν ζῇ δέκα ἔτη περισσότερον ἐὰν ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν οἰκονομῇ δύο πρωϊνὰς ὥρας καθ' ἑκάστην. Πλὴν δὲ τούτου ἡ πρωϊνὴ μελέτη εἶνε ὠφελιμωτάτη· διότι τό τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ἕνεκα τοῦ νυκτερινοῦ ὕπνου εἶνε ἥσυχα, ἰσχυρὰ καὶ εὐδιάθετα καί, ὡς εἰκός, ἔτι μᾶλλον πρόθυμα παρὰ τὴν ἑσπέραν μετὰ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας.

Τὸ δόμενον.

Τὸ παιγνίδιον τὸ λεγόμενον *δόμινον* (domino) ἀνεκάλυψαν δύο μοναχοὶ τοῦ περιφήμου μοναστηρίου Μόντε Κάσσινου, κειμένου ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας. Οἱ μοναχοὶ ἡμέραν τινὰ προσεπάθησαν νὰ εὕρωσι μέσον τι δι' οὗ νὰ διέρχωνται εὐαρέστως τὰς ὥρας τῆς σχολῆς των, χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ παραβαίνωσι τὸν κανονισμὸν τῆς μονῆς, ὅστις ἐπέταττεν εἰς αὐτοὺς σιωπὴν τελείαν. Λοιπὸν δύο ἐξ αὐτῶν ἐσκέφθησαν νὰ παίζωσι διὰ πετραδίων τετραπλεύρων, ἐστιγμένων διὰ στιγμῶν διαφόρων, καὶ συνδυαζομένων κατὰ τάξιν ὡρισμένην. Ὅστις δὲ ἐκέρδαινεν ἀνήγγελλε τοῦτο εἰς τὸν συμπαίκτην του ψιθυρίζων λατινιστὶ τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ψαλμοῦ: Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ κυρίῳ μου (Dixit Dominus domino meo). Μετ' οὐ πολὺ τὸ παιγνίδιον τοῦτο εἰσήχθη ἐπισήμως εἰς τὴν μονὴν ὡς μέσον διασκεδάσεως καὶ βαθμηδὸν μετεδόθη καὶ εἰς τὸν λαὸν ὅστις, ὀλίγον γινώσκων τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, ὅτε ἐκέρδαινε, ἀντὶ νὰ ἀπαγγέλλῃ ὅλον τὸ ρητόν, παρέλειπε τὰς λοιπὰς λέξεις καὶ ἔλεγε μόνον τὴν λέξιν domino ἐξ ἧς καὶ ὠνομάσθη τὸ παιγνίδιον.

Μετριοφροσύνη μεγάλου ἀνδρός.

Ὁ διάσημος Ἀνδρέας Ἰόνσων, πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὁμιλῶν ποτε περὶ ἑαυτοῦ ἔν τινι λόγῳ ὃν ἐξεφώνησεν ἐν Οὐασιγκτῶνι εἶπεν: «Ὑπηρέτησα εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῆς ὑπηρεσίας ἀρχίσας ἀπὸ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος». Ἐπειδὴ δέ τις τῶν ἀκροατῶν ἀνεφώνησε: «Πρὶν ὅμως γίνῃς ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἦσο ῥάπτης», ὁ Ἰόνσων ἀπεκρίθη μετὰ πολλῆς ἀταραξίας: «Κύριός τις λέγει ὅτι ἄλλοτε ἤμην ῥάπτης· Τῷ ὄντι ἤμην· ἀλλ' ὅμως εἶχον μεγάλην ὑπόληψιν καὶ τὰ ἐνδύματά μου ἦσαν εὔμορφα καὶ κομψά. Ἐφύλαττον πάντοτε τὸν λόγον μου πρὸς τοὺς πελάτας καὶ πάντοτε εἰργαζόμην ἐπιμελῶς καὶ εἰλικρινῶς».

Δυστυχήματα σιδηροδρομικά.

Κατὰ τὰς στατιστικὰς τῶν σιδηροδρομικῶν δυστυχημάτων ἐν μὲν τῇ Γαλλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1875 μέχρι τοῦ 1888 ἐφονεύθη εἰς τὸ πολὺ ἐπιβάτης ἐπὶ 8,900,000 ἐπιβατῶν ἐντὸς ἑνὸς ἔτους καθ' ὅλας τὰς Γαλλικὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς· τραυματίας δὲ ἀναφέρεται εἰς ἐπὶ 795,000 ἐπιβατῶν.

Ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις κατὰ τὸ 1888 ἀναλογεῖ εἰς φονευθεὶς ἐπὶ 2,740,000 ἐπιβατῶν καὶ εἰς τραυματίας ἐπὶ 445,000.

Ἐν δὲ τῇ Ἀγγλίᾳ τῷ 1888 ἀναλογεῖ εἰς φονευθεὶς ἐπὶ 116,000,000 ἐπιβατῶν, καὶ εἰς τραυματίας ἐπὶ 1,100,000.

Σοφὰ λόγια.

— Οὐδεμία τροφὴ παρέχει τοσαύτην ἡδονήν, ὅσον τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου τὸ διὰ τῆς ἰδίας ἐργασίας κερδηθέν.

— Ἡ ἐργασία δὲν εἶνε μόνον ἀναγκαῖον καθῆκον ἀλλὰ καὶ εὐλογία· μόνος ὁ νωθρὸς νομίζει αὐτὴν κατάραν.

— Ὁ ἀγρυπνῶν κύων εἶνε πολυτιμότερος καὶ προτιμότερος τοῦ κοιμωμένου λέοντος.

— Ὅστις θέλει νὰ ἐπιτυγχάνῃ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, ὀφείλει νὰ εἰξεύρῃ νὰ περιμένῃ μεθ' ὑπομονῆς, πρέπει νὰ ἐργάζεται εὐθύμως· ἡ δὲ εὐθυμία βοηθεῖ τὴν ἐργασίαν, διότι καθιστᾷ ὑποφερτὴν καὶ τὴν μᾶλλον δυσάρεστον ἐργασίαν.

ΠΡΟΓΟΝΙΚΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

ΠΑΡΑ τοῦ Θεοῦ ζητοῦσι οἱ ἄνθρωποι ὑγίειαν, καὶ ὅμως οἱ πλεῖστοι πράττουσι πράγματα ὅλως ἐναντία εἰς τὴν ὑγίειαν, ἔλεγε Διογένης ὁ φιλόσοφος.

※

Σωκράτης, ὁ σοφώτατος πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἔλεγεν ὅτι οὔτε ἵππος εὐγενὴς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ ἔχων κοσμήματα πολυτελῆ, ἀλλὰ ὁ φύσει λαμπρός, οὔτε ἄνθρωπος σπουδαῖος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ ἔχων μεγάλην περιουσίαν, ἀλλ' ὁ ἔχων ψυχὴν εὐγενῆ.

※

Ὁ μέγας φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔλεγεν: «ἐπειδὴ τὰ πράγματα δὲν γίνονται ὅπως θέλομεν, πρέπει νὰ τὰ θέλωμεν ὅπως γίνονται.»

※

Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ἐρωτηθεὶς τί ἐστι δίκαιον; ἀπεκρίθη:

— Δίκαιον εἶνε τὸ νὰ μὴ ἐπιθυμῇ τις τὰ ξένα πράγματα.

Ὁ φιλόσοφος Εὐκλείδης ὁ Μεγαρεύς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀκούσας τὸν ἀδελφόν του λέγοντα:

«Νὰ μὴ σώσω ἂν δέν σε ἐκδικηθῶ.

— Καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ ὀργισθῇ, νὰ μὴ σώσω ἂν δέν σε πείσω νὰ μὲ ἀγαπᾷς.»

※

Ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς διατί, ἐνῷ εἶνε τόσον γέρων, ἀγαπᾷ νὰ συνάγῃ χρήματα; ἀπεκρίθη·

— Προτιμῶ ὅταν ἀποθάνω νὰ ἀφήσω εἰς τοὺς ἐχθρούς μου μᾶλλον, ἢ ζῶν νὰ ἔχω τὴν ἀνάγκην των φίλων μου.

※

Ὁ φιλόσοφος Κράτης ἰδὼν νέον πλούσιον περιστοιχιζόμενον ὑπὸ καλάκων, εἶπε πρὸς αὐτόν·

«Νέε μου, σὲ ἐλεεινολογῶ διὰ τὴν ἐρημίαν σου.»

※

Ὁ Σωκράτης ἔλεγεν ὅτι ἡ κολακεία ὁμοιάζει πρὸς ζωγραφημένην πανοπλίαν· διὰ τοῦτο εἶνε μὲν εὐάρεστος εἰς τὴν ὄψιν ἀλλὰ δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε.

※

Θεόκριτος ὁ ποιητὴς ἔλεγεν ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν πλουσίων εἶνε ἐπίτροποι τῶν χρημάτων των καὶ οὐχὶ κύριοι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συνεβούλευεν ὁ πατὴρ τὸν Τοτόν του νὰ εἶνε γλυκύς τοὺς τρόπους.

—Πῶς, μπαμπᾶ; ἀφοῦ ἡ μαμμὰ δὲν μοῦ δίδει γλυκά!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

*

Ὁ Κωσταντῆς κι' ὁ Θοδωρῆς
ἐβγήκανε κυνήγι
καὶ καμαρώνουν ποῦ θαρρεῖς
πουλὶ δὲν θά τους φύγῃ.
Μέσα 'ς τὸ δάσος βρήκανε
πουλιὰ χαριτωμένα
ἀλλὰ τὰ λυπηθήκανε
καὶ δὲν σκοτώνουν ἕνα.
Τὸ δάσος ἐπεράσανε
'ς ἕνα βουνάκι φθάνουν:
«Ἕνας λαγός!...» τὰ χάσανε
δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν.
—Ρίχτου, φωνάζει ὁ Θοδωρῆς
ποῦ φοβισμένος στέκει!...
— Δὲν θὰ τοῦ ἔρριχνα θαρρεῖς;
μὰ εἶν' ἄδειο τὸ τουφέκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

*

Ἐνώπιον τοῦ Κουφιοκεφαλάκη γίνεται λόγος περὶ ναυαγίου ἀτμοπλοίου δυνάμεως 500 ἵππων.

Καὶ ὁ Καφιοκεφαλάκης μετὰ συγκινήσεως:

— Τὰ κακόμοιρα τ' ἄλογα! ἐπνίγηκαν ὅλα; ἐρωτᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος τοῦ Βοναπάρτου

— Διατί κλαίεις, κακόπαιδον; ἐρωτᾷ τὸν Κωστάκην ἡ μήτηρ του.

— Διότι θέλω γλυκά.

—Ἔλα λοιπὸν νὰ σοῦ δώσω γλυκὰ διὰ νὰ μὴ κλάψῃς πλέον.

Καὶ ὁ Κωστάκης συνθηκολογῶν:

—Ὄχι, ἀφοῦ τὰ φάγω θὰ κλάψω πάλιν, διὰ νὰ μοῦ δώσῃς καὶ ἄλλα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀποστόλου Κ. Μουστάκη.

*

Εἰς τὸν Κουφιοκεφαλάκην ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ φίλος του Σαπιοκαραβάκης ἀπέθανεν ἐν Πάτραις.

— Ἀδύνατον! ἀναφωνεῖ ὁ Κουφιοκεφαλάκης· ἐγὼ προχθὲς εἶχα γράμμα του καὶ ἂν ἐπάθαινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα βέβαια θὰ μοῦ τὸ ἔγραφε.

Ἐστάλη ὑπὸ Καλλιρρόης Ἀδαμίδου.

*

Ἡ Μητηρ. — Πῶς, Μυρτώ! προσέφερες τὰς καραμέλας σου εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους ἐκτὸς τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ σου· διατί ἔκαμες τοῦτο;

Μυρτω. — Διότι, μαμμά, ὁ μικρός μου ἀδελφός, πάντοτε τὰς παίρνει ὁσάκις τοῦ προσφέρω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοκάλου Πηνελόκης.

*

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ:

— Παιδί, ἐρωτᾷ εἷς κύριος, ἔχεις κρύο ψητό;

— Μάλιστα, κύριε, τώρα ψήνεται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλπιοφόρου.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ἐρωτᾷς, *Μικρομέγα*, ἐὰν αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις τὰς ὁποίας μοί στέλλεις, θὰ συγκαταριθμηθῶσι μετὰ τῶν λύσεων τοῦ διαγωνισμοῦ. Πῶς εἶνε δυνατόν; ἀφ' οὗ ἄλλο εἶνε τὸ ἕν καὶ ἄλλο τὸ ἄλλο. Διὰ τόσον ἁπλᾶ πράγματα νὰ μὴ καταδέχεσθε νὰ ἐρωτᾶτε, ἀλλὰ νὰ εὑρίσκετε μόνοι σας τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας σας, ὅταν εἶνε εὔκολος, ἐννοεῖται.

Πολὺ καλὰ θὰ κάμῃς, *Δούλη Ἑλλάς*, νὰ δέσῃς τὰ φυλλάδια τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ διὰ νὰ τα ἔχῃς πρόχειρα ὅποτε θέλεις νὰ τα ἀναγινώσκῃς. Εἰπὲ εἰς τὴν φιλόμουσον ἀδελφήν σου ὅτι τὰ «Ἀμάραντα» τιμῶνται δραχ. 2,80, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν, ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τῆς «Ἑστίας».

Πρόσεχε, *Τριαντάφυλλον Λευκόν*, ὅταν λαμβάνῃς τὸ φυλλάδιόν μου καὶ χαλᾷς τὸ σπάγγι ἀπὸ τὴν χαρά σου νὰ μὴ πολυκηθᾷς καὶ κάμῃς καμμίαν μεγάλην ζημίαν. Σοὶ εὔχομαι καὶ εἰς ἀνωτερα.

Εὐχαριστῶ, *Φωφώ*, διὰ τὴν προθυμίαν σου πρὸς ἐμὲ τὴν παλαιάν σου φίλην. Ἐξακολούθει ἐργαζομένη εἰς τὰ μικρά σου ἔργα ἕως οὗ ἡμέραν τινὰ καταστῇς ἱκανὴ καὶ εἰς μεγάλα. Ἀνέγνωσα τὸ ποιημάτιόν σου καὶ εἶνε ἀρκετὰ καλὸν ὡς ἀρχή. Μὴ ἀρκεσθῇς ὅμως εἰς αὐτό, διότι ἡ ἄσκησις εἶνε μέγα πρᾶγμα.

Ἐξεπληρώθη ἡ ἐπιθυμία σου, *Ἂν μ'* εὕρῃς. Χαίρω πολὺ διότι ἔγινα αἰτία νὰ εὐφρανθῇς.

Χαρά μου εἶνε, *Εἰρηνικὲ Ὠκεανέ*, νὰ ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν καλῶν μου φίλων, ὅταν εἶνε λογικαὶ καὶ ὀρθαί. Ὁσάκις εὑρίσκεσαι ἐν κακῇ καταστάσει, μὲ ἀναγινώσκεις καὶ εὐχαριστεῖσαι, λέγεις καὶ τοῦτο εἶνε εἷς ἐκ τῶν σκοπῶν τῆς ἐπισκέψεώς μου πρὸς τοὺς φιλομαθεῖς ἀναγνώστας μου.

Δέν σου ἀρνήνησα, *Ὄμηρε Μόσχε*, διότι δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἡ σειρά σου. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσας ἐπιστολὰς λαμβάνω καθ' ἑκάστην, εἰς τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἀπαντῶ, διὰ νὰ κατορθώσω δὲ τοῦτο ἀπαιτεῖται χρόνος ὄχι ὀλίγος. Δὲν εἶσαι σὺ μόνος ὅστις παραπονεῖσαι. Τώρα ὅπου ἔμαθες τὴν αἰτίαν θὰ παύσῃς νὰ εἶσαι δυσαρεστημένος, βέβαιος ὢν ὅτι ἡ σιωπή μου δὲν σημαίνει περιφρόνησιν ἢ ἀδιαφορίαν. Σοὶ εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν.

Βλέπεις, *Μὴ μου ἅπτου*, πόσον καλὴν ἀδελφὴν ἔχεις; προσπάθησον νὰ μιμηθῇς τὴν ἀξιέπαινον μετριοφροσύνην της. Ἐν ᾧ ἐγὼ την συνεχάρην, αὐτὴ λέγει ὅτι εἶνε καθῆκόν της νὰ σε συμβουλεύῃ νὰ σέβεσαι καὶ νὰ ἀγαπᾷς τοὺς ἀγαπῶντας καὶ τοὺς ὠφελοῦντάς σε». Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω τὴν ἔκβασιν τοῦ στοιχήματος· ἀλλ' ἐγὼ πιστεύω ὅτι καὶ ἂν ὁ πατήρ σου κερδίσῃ, πάλιν σὺ θὰ μείνῃς κερδισμένη. Τί χαρά σου!

Βεβαίως, *Τρομερὲ Ἀετέ*, μόναι αἱ δημοσιευόμεναι πνευματικαὶ ἀσκήσεις λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ διαγωνισμῷ, ὅσαι ὅμως δὴ κρίνονται ἄξιαι δημοσιεύσεως. Πολὺ καλά το ἐννόησες.

Ἔλαβες πιστεύω, *Ἰωάννη Κωλέττη*, ὅ τι μοῦ ἐζήτησες· δὲν ἠξεύρω ἐὰν ἔμεινες εὐηρεστημένος. Ὁσάκις οἱ μικροί μου φίλοι ζητοῦν πράγματα τὰ ὁποῖα δύναμαι νὰ ἐκτελῶ, εὐφραίνομαι διότι φαίνομαι εἰς αὐτοὺς χρήσιμος κατὰ πολλοὺς τρόπους.

Εὖγε, *Κυανόπεπλος Νύμφη*, διότι ἔλαβες ἄριστα εἰς τὴν συμπεριφοράν. Πρόσεχε πάντοτε νὰ ἀριστεύῃς πρὸς χαράν μου καὶ πρὸς χαράν τῶν καλῶν γονέων σου. Μοῦ γράφεις: «Ἐγὼ κάθε σπιγμὴ σὲ συλλογίζομαι, καὶ ἂν σου ἔγραφα ὅ τι ἔχω διὰ σέ εἰς τὸν νοῦν μου δὲν θά μ' ἔφθανον τέσσαρα φύλλα» Τὰ ξηρὰ ἄνθη σου περίφημα· σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνθύμησιν.

Δὲν πειράζει, γλυκύτατον καὶ εὐῶδες *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ*· οὐδεμία ἐνόχλησις. Εἰς ἀνταλλαγὴν καὶ ἐγὼ σοῦ στέλλω τους ἐγκαρδίους ἀσπασμούς μου.

Ἐπαινῶ τὴν ἀκάφασίν σου, *Φιλόπατρι Κόδρε*, καὶ εὔχομαι νὰ ἀποβῇ εἰς καλὸν καὶ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ποθουμένου.

Ἀκούσατε καὶ ὀλίγον τί μου γράφει ὁ *Λιονοσκεπὴς Αἶμος*· «Εἰς τὰ ἠθικά σου παραγγέλματα, φιλτάτη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ὀφείλω τὴν μεγάλην πρὸς ἐμὲ ἀγάπην τῶν γονέων μου, εἰς σὲ ὀφείλω τοὺς ἐπαίνους τῶν διδασκάλων μου καὶ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων μας. Εἰς σέ, φιλτάτη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, χρεωστῶ τέλος τὸ πᾶν, καὶ τὸ πρὸ πολλοῦ ποθούμενον ποδήλατον τὸ ὁποῖον παρήγγειλαν οἱ γονεῖς μου δι' ἐμὲ χάριν τῆς ἐκπαιδεύσεώς μου καὶ τῆς προόδου ἥτις διὰ σοῦ ἐπετεύχθη». Βλέπεις, φίλε μου, τί κερδίζει ὅστις ἔχει σύμβουλον τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ ἐκτελεῖ τὰ παραγγέλματά της; Εὔχομαι τὸ παράδειγμά σου νὰ ἀκολουθήσουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι μικροί μου φίλοι καὶ νὰ γίνουν ἄξιοι ὡς σὺ νὰ ἀπολαύσουν ὅ τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδία των.

Σὲ ἐμάρανεν ὀλίγον ὁ πυρετός, εὐῶδες *Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου*· ἀλλ' εὐτυχῶς ἦτο παροδικὸς καὶ τώρα πλέον θὰ ἀνέλαβες τὴν πρώτην σου δροσερότητα. Ἤσο, μοῦ γράφεις, εἰς τὸν περίπατον καὶ ἐνῷ με ἐσυλλογίζεσο, σὲ συνήντησε τυχαίως ὁ ὑπηρέτης σας φέρων ἐκ τοῦ ταχυδρομείου τὸ φυλλάδιόν μου καὶ σοῦ το ἔδωκε· τόσον δὲ πολὺ ἐχάρης ὥστε ἔφυγες ἀπὸ τὸν περίπατον καὶ ἐπανῆλθες εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ με ἀναγνώσῃς. Σ' εὐχαριστῶ, μικρέ μου φίλε, διὰ τὴν προτίμησιν. Τὸ κίνημά σου τοῦτο δεικνύει ὅτι εἶσαι παιδίον φιλότιμον καὶ εἰξεύρεις ποῦ εἶνε ἡ ὠφέλεια καὶ ἡ ἀληθὴς τέρψις.

Ἔχεις δίκαιον, *Κάλχαν*· τῷ ὄντι ὅσον προβαίνει τις εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ προοδεύει εἰς τὰ μαθήματά του, τόσον εὐκολώτερον καὶ περισσότεραν αἰσθάνεται καὶ καταλαμβάνει τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκει κατὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν οἱ ἀγαπητοί του σύντροφοι καὶ οἱ ὁδηγοί του. Μεταξὺ τῶν βιβλίων τούτων σὺ καταστάτεις καὶ τὴν φιλτάτην σου ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ παραχωρεῖς εἰς αὐτὴν τὴν πρώτην θέσιν, λέγων ἀσύ, φιλτάτη μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, θὰ εἶσαι τὰ μόνον μου ἀνάγνωσμα καὶ ἐὰν ἀκόμη ἔλθω εἰς ἡλικίαν». Θὰ ἔλθῃς, ἀγαπητέ μου, καὶ θὰ γίνῃς ὡς ἐλπίζω καὶ εὔχομαι παράδειγμα εἰς τοὺς συνομηλικάς σου. Ἐξακολούθει μόνον τὴν αὐτὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν βαδίζεις.

Ἡ ἐπιθυμία σου, *Πολύμητι Ὀδυσσεῦ*, δὲν εἶνε δύσκολον πρᾶγμα· δύναται ἀξιόλογα νὰ κατορθωθῇ ἀρκεῖ πάντες οἱ συνδρομηταὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ νὰ το θελήσουν. Ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς προθυμίας αὐτῶν.

Τοὺς ὑπὲρ τῆς «ἀγαπητῆς σου ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ *μεγαλόνους* σκοπούς σου,» *Ἀρματωλὲ τοῦ 21*, δὲν θὰ εἶνε δύσκολον νὰ ἐκτελέσῃς, ἀρκεῖ μόνον νὰ λάβῃς βοηθοὺς τίνας ἐκ τῶν αὐτόθι κοινῶν φίλων μας, ὅπως καὶ σὺ λέγεις ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου, ὑπογραφόμενος: «ὁ μέχρι τάφου ἀγαπῶν σε φίλος». Ἐν τούτοις ἐπίμενε εἰς τὸ σχέδιόν σου, τί θὰ χάσῃς;

Ὀλίγον θάρρος, *Μαῦρε τῆς Ἀγγόλης*, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον ἡ ἐπιτυχία ἐν τῷ διαγωνισμῷ. Ἐπειδὴ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ὅπου διαγωνίζεσαι, δι' αὐτὸ σοῦ φαίνεται βουνὸν ὁ διαγωνισμός. Θάρρος, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν.

Ἄ! πόσον ἐχάρην, *Βασίλισσα τῶν Συμπαθῶν*, ὅτε εἶδον νὰ μοῦ γράφῃς ὅτι ἡ ὑγειά σου βαίνει εἰς τὸ καλλίτερον. Πρόσεχε μὴ μοῦ κρυώσῃς καὶ εὔχομαι ὅταν ἔλθω νὰ σε εὕρω ἀκμαιοτάτην καὶ ὑγιεστάτην. Πρόσεχε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15ης Σεπτεμβρίου]

256. Λεξίγριφος.

Εἰς τὰς προθέσεις δύνασαι τὸ πρῶτον ν' ἀναγνώσῃς,
Τὸ δεύτερόν μου μεταξὺ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου.
Ἐὰν ἀμφότερα εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἑνώσῃς,
Θὰ σχηματίσῃς ὄνομα ἑνὸς σοφοῦ ἀρχαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀηδονιοῦ.

257. Στοιχειόγριφος.

Δὲν ἔχω ἕνα σύντραφον καὶ εἶμαι πάντα μόνη,
δισύλλαβος ἂν γίνω.
Ἄνθος ὡραῖον τῶν ἀγρῶν ἀνθίζω ἐν χειμῶνι,
ὁλόκληρος ἂν μείνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ῥόδου τοῦ Ἀπριλίου.

258. Στοιχειόγριφος.

Ἂν γράψῃς Φ καὶ σβύσῃς Β,
Ἴδου τί θαῦμα θὰ συμβῇ
Περνᾷ τὸ ἕνα καὶ τρυπᾷ,
Σκεπάζει τἄλλο τὸν παπᾶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσαγετοῦ.

259. Αἴνιγμα.

Εἰς ὁποιον προσκολληθῶ, δὲν ἔχει τι νὰ 'πῇ
Ἀρχίζω, φίλε ἀπὸ Σ καὶ τελευτῶ εἰς Π.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάντιως Βόφρανείδου.

260. Κυβόλξον.

Τὸ πρῶτόν μου ζωογονεῖ, θαυμάσιον ποτόν!
Τὸ δεύτερόν μου ἄθροισμα εἶνε πολλῶν ἐτῶν.
Τὸ τρίτον μου, τὸ κάκιστον ἴσως τῶν νοημάτων.
Τὸ τέταρτόν μου εἶνε ἓν τῶν τοῦ Θεοῦ πλασμάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου.

261. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Σ' τοὺς ἱδρυτὰς τῶν πόλεων μὲ τάσσουν οἱ ἱστορικοί
Εἶμαι ψευδὴς διήγησις πλὴν πόσον εἶμαι θελκτική!
Ἐγώ, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ μ' εὕρῃς... ὅλος, ὅλος
Ἀφεύκτως παρευρίσκομαι ὅπου ὑπάρχῃ στόλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυγκέως.

262. Κινέζικοι συνδυασμοί.

[Ὁδηγίας περὶ τῆς λύσεως ἴδε ἐν σελίδι 141 τοῦ ἤδη φυλλαδίου]

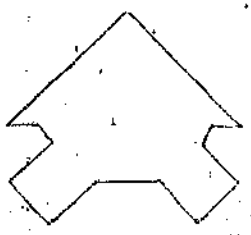

263. Ἀπροσδόκητον.

Ἀπὸ τοῦ 5 ἀφαιρῶ 3 καὶ εὑρίσκω ὑπόλοιπον 1. Πῶς συμβαίνει τοῦτο; Ἐστάλη ὑπὸ Πλουτέρχου τοῦ Χαιρωνέως.

264—265. Μεταμορφώσεις.

Α') Τὸ *ἅρμα* δι' ἑνιέα μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ἕρμα*.
Β') Ὁ *λύκος* διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *χοῖρος*.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Βάκχου.

266—270. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς τὰς ἑπομένας λέξεις νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι.

Πάρος, ὄρνις, ῥοῦς, τυρός, Πάτμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

271. Φύρδην—μίγδην.

Ἰλέμπεῦ πεζίκαο ψυόσὲ αἶσει νέσο,
ἀμιάδὴν ατομαενῆ τὸ τσῦροεν ταμαίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

272. Πρόβλημα.

Τρεῖς ἄνθρωποι ἐμαίρασαν 2212 δραχμάς· καὶ ὁ μὲν α' ἔλαβε τὸ διπλάσιον τοῦ β', ὁ δὲ β' ἔλαβε τὸ διπλάσιον τοῦ γ', ὁ δὲ γ' ἔλαβε τὸ τέταρτον τοῦ α'. Ζητεῖται πόσας δραχμὰς ἔλαβεν ἕκαστος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

273. Λογοπαίγνιον.

Ποία νῆσος λέγει μὲν ὅτι ἔγινε, ἀλλὰ δὲν λέγει καὶ τί ἔγινε; Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Ι. Μαμμακίδου.

274. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαιοτάτου νησιώτου βασιλέως, τὰ δὲ τελικὰ τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τέλους ἀναγινωσκόμενον.

1. Ζῶον. 2. Γυνὴ ἀρχαίου βασιλέως. 3. Ἐπίρρημα. 4. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5. Χώρα τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ.

275. Ἐλλειψοσύμφωνον.

Ἠ—οιὴ—ιάαι—εῖε—ηὴ—οεὰ—αὶ—ιαυή—ααίουα—αὶ—οίουα—ὸ—οῦ—αἰ—ἡ—αία—ὼ—ιααῶ—αὴ—άαωῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δροσερᾶς Πηγῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἀπριλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

142. Τολμίδης (τόλμη, δίς). — 143. Ἀνάφη (ἀνά, φ). — 144. Ὄρος, ὄνος. — 145. Κέφαλος, φάκελος. — 146. Τὸ γράμμα Ω. —

147.
Ο Δ Ο Σ
Δ Ε Ρ Ω
Ο Ρ Ο Σ
Σ Ω Σ Ω

— 148.
Π Γ Σ
Ο Ε Ο
Β Υ Ρ Ω Ν
Α Ω Ο
Λ Ν Σ

— 149. Ἡ ἔχιδνα (ἔχει δνα). — 150. Τοῦ ἀριθμοῦ 24 ($\frac{24}{3} = 8 \times 4 = 32 + 3 = 35$). —

— 151. Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ ὅλας τὰς δυσκολίας καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς δρόμον εὐτυχίας.

— 152-153. Α') *Αἶας*, αἴγας, αἶγα, αἷμα, ἅμα, ὅμμα, κόμμα, *κόττα*. — Β') *Λύκος*, λάκκος, λάρος, φάρος, φόρος, ὅρος, *ὄνος*. — 154-157. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γ γίνονται αἱ λέξεις: γύψος, λαγός, Γάλλος, γαστήρ. — 158-160. 1, Μῦς. 2, Ὑς. 3, Ὄνος, — 161. ΚΟΔΡΟΣ (1, Κόρος. 2, Ὄν 3, Δάμων. 4, Ρώμη. 5, Ὅμηρος, 6, Σῦρος). — 162. Ῥάβε ξύλωνε, δουλειὰ νὰ μὴ σου λείπῃ.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράτονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ ΤΟΜΟΥ